

EVROPSKÁ KOMISE
GENERÁLNÍ ŘEDITELSTVÍ
PRO DANĚ A CELNÍ UNII
Nepřímé zdanění a správa daní
Správa daní a boj proti daňovým podvodům

Pokyny pro poskytování údajů o platbách od poskytovatelů platebních služeb a jejich předávání do centrálního elektronického systému platebních informací (CESOP)

Prohlášení o vyloučení odpovědnosti: Tyto pokyny nejsou právně závazné a obsahují pouze praktické a neformální pokyny k uplatňování práva EU na základě stanovisek Generálního ředitelství pro daně a celní unii Evropské komise.

Cílem těchto pokynů je umožnit lepší pochopení určitých částí právních předpisů EU v oblasti DPH. Byly vyhotoveny útvary Komise ve spolupráci s členskými státy a poskytovateli platebních služeb, a jak je uvedeno v prohlášení na první straně, nejsou právně závazné.

Tyto pokyny nejsou vyčerpávající. To znamená, že ačkoli poskytují podrobné informace o řadě otázek, mohou existovat prvky, které nejsou do tohoto dokumentu zahrnuty.

Je vhodné a všem uživatelům pokynů, kteří se zajímají o konkrétní téma, se doporučuje přečíst celou kapitolu věnovanou této konkrétní záležitosti.

Obsah

1	Úvod.....	6
2	Rozsah povinnosti poskytovat informace	7
2.1	Subjekty, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace	8
2.1.1	Územní působnost – situace zemí Evropského hospodářského prostoru a Severního Irsku 9	
2.2	Platby, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace	9
2.2.1	Úhrada.....	12
2.2.2	Inkaso.....	13
2.2.3	Poukazování peněz.....	15
2.2.4	Platba kartou	16
2.2.5	Elektronické peníze.....	20
2.2.6	Případ tržišť a zprostředkovatelů získávajících peněžní prostředky vlastním jménem	24
2.3	Platební služby, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace	26
2.3.1	Platební metody s omezeným použitím – poukazy.....	26
2.3.2	Poukazy a vrácená platba.....	28
2.3.3	Používání poukazů společně s platebními metodami, na něž se vztahuje povinnost poskytovat informace.....	29
2.4	Praktické použití u jednotlivých platebních metod.....	30
2.4.1	Úhrada.....	30
2.4.2	Inkaso.....	31
2.4.3	Poukazování peněz.....	32
2.4.4	Platby kartou	32
2.4.5	Elektronické peníze.....	34
2.4.6	Tržiště.....	36
3	Sledování a vznik povinnosti poskytovat informace	38
3.1	Přeshraniční platby – pravidla o místě usazení podle článku 243c.....	38
3.1.1	Tabulka identifikátorů pro určení místa usazení plátce a příjemce	39

3.1.2	Praktické použití	40
3.2	Prahová hodnota 25 přeshraničních plateb podle čl. 243b odst. 2	48
3.2.1	Základní pravidlo – výpočet přeshraničních plateb pro jednotlivé identifikátory	48
3.2.2	Dodatečné pravidlo – sloučení přeshraničních plateb pro jednotlivé příjemce	49
3.2.3	Praktické použití	51
4	Poskytování informací	55
4.1	Kdy vzniká povinnost poskytovat informace?	55
4.2	Jak často je třeba informace poskytovat?	55
4.3	Kdo má poskytovat údaje podle čl. 243b odst. 3?	56
4.3.1	Praktické použití	57
4.3.2	Situace zemí EHP	61
4.4	Kde mají být údaje poskytovány?	61
4.4.1	Přímé poskytování platebních služeb v hostitelských členských státech	62
4.4.2	Situace zemí EHP (Island, Lichtenštejnsko, Norsko)	62
4.5	Jaké údaje by měli poskytovatelé platebních služeb poskytovat?	63
4.5.1	Přehled datových prvků	64
4.5.2	Údaje, které je třeba poskytnout, podle jednotlivých platebních metod	69
4.5.3	Aspekty kvality údajů	79
5	Pravidla pro (opětovné) předkládání údajů	82
5.1	Ověření informací o platbách na vnitrostátní úrovni	82
5.2	Ověření informací o platbách na úrovni systému CESOP	82
5.3	Opakované předkládání údajů	83
5.4	Spontánní opravování chyb	84
6	Závěrečné poznámky	84

Verze	Datum	Popis
1,00	3. srpna 2022	Verze schválená ke zveřejnění

1 ÚVOD

Dne 18. února 2020 přijala Rada legislativní balíček týkající se shromažďování údajů o platbách za účelem zlepšení boje proti podvodům s DPH v elektronickém obchodu. Balíček se skládá ze dvou právních textů:

- směrnice Rady (EU) 2020/284 ze dne 18. února 2020, kterou se mění směrnice 2006/112/ES, pokud jde o zavedení určitých požadavků na poskytovatele platebních služeb¹ a
- nařízení Rady (EU) 2020/283 ze dne 18. února 2020, kterým se mění nařízení (EU) č. 904/2010, pokud jde o opatření k posílení správní spolupráce za účelem boje proti podvodům v oblasti DPH².

Nová pravidla vstoupí v platnost dne 1. ledna 2024. Změnami směrnice 2006/112/ES³ (dále jen „směrnice o DPH“) se pro poskytovatele platebních služeb usazené v Evropské unii (dále jen „EU“) zavádí nová povinnost poskytovat informace a vést záznamy o platbách, které zpracovávají, a jejich příjemcích, zatímco změny nařízení (EU) č. 904/2010 se zaměřují na rozvoj centrálního elektronického systému platebních informací (dále jen „CESOP“), v němž budou shromažďované údaje uloženy a zpracovány před tím, než budou k dispozici odborníkům členských států na boj proti podvodům v oblasti DPH.

Používání údajů o platbách vychází z potřeby zlepšit boj proti podvodům s DPH v elektronickém obchodu, což je zvláště obtížné kvůli nedostatečné fyzické přítomnosti prodejců v členských státech spotřeby. Používání internetu a nových technologií umožnilo společně prodávat zboží v zahraničí, aniž by bylo nutné zřizovat jakýkoli druh fyzické přítomnosti. To může členským státům naopak znesnadňovat provádění kontrol, neboť jsou při zjišťování, zda zahraniční prodejci působí na jejich území, závislé na dobré vůli zahraničních prodejců. I v případech, kdy si je členský stát vědom toho, že prodejci na internetových stránkách dodávají zboží nebo služby na jeho území, může být určení skutečného prodejce, který za těmito internetovými stránkami stojí, nesmírně obtížné. Vzhledem k tomuto nedostatku informací je pro členské státy mimořádně obtížné si navzájem vyžádat nebo vyměňovat informace, protože nevědí, s kým by měly tyto informace sdílet, nebo koho by o ně měly požádat.

Od roku 2024 bude odborníkům na boj proti podvodům v členských státech poskytovat informace potřebné k identifikaci prodejců v zahraničí, kteří dodávají zboží nebo služby na jejich území, používání údajů o platbách a systém CESOP. Systém je navržen tak, aby se omezila administrativní zátěž poskytovatelů platebních služeb tím, že budou shromažďovány údaje prostřednictvím harmonizovaného standardního formuláře a shromažďované údaje budou omezeny na údaje nezbytné k identifikaci prodejců a boji proti podvodům s DPH v elektronickém obchodu. Kromě odhadovaného členského státu původu platby nebudou shromažďovány žádné údaje o kupujícím (dále jen „plátce“) a údaje o prodávajícím budou shromažďovány pouze tehdy, obdrží-li prodávající značné množství přeshraničních plateb.

Tyto pokyny byly vypracovány ve spolupráci s odborníky z odvětví plateb a členskými státy a zaměřují se na vysvětlení pravidel, jimiž se řídí poskytování informací o platbách. Podrobně popisují rozsah povinnosti poskytovat informace, představují hlavní platební metody, které jsou v Evropské unii v současné době používány k platbě za zboží a služby on-line, vysvětlují, kdy vzniká povinnost

¹ Směrnice Rady (EU) 2020/284 ze dne 18. února 2020, kterou se mění směrnice 2006/112/ES, pokud jde o zavedení určitých požadavků na poskytovatele platebních služeb (Úř. věst. L 62, 2.3.2020, s. 7).

² Nařízení Rady (EU) 2020/283 ze dne 18. února 2020, kterým se mění nařízení (EU) č. 904/2010, pokud jde o opatření k posílení správní spolupráce za účelem boje proti podvodům v oblasti DPH (Úř. věst. L 62, 2.3.2020, s. 1).

³ Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. L 347, 11.12.2006, s. 1).

poskytovat informace, a pokoušejí se sestavit seznam datových prvků používaných poskytovateli platebních služeb, které by mohly být předávány do systému CESOP. Jsou určeny jak poskytovatelům platebních služeb, kteří budou muset poskytovat údaje v rámci nových povinností poskytovat informace, tak členským státům, které budou muset tyto údaje shromažďovat a předávat je do systému CESOP. Jsou však pouhým informativním dokumentem bez právní závaznosti.

2 ROZSAH POVINNOSTI POSKYTOVAT INFORMACE

Tento oddíl se zaměřuje na vymezení rozsahu povinnosti poskytovat informace stanovené v článku 243b směrnice 2006/112/ES zavedené směrnicí Rady (EU) 2020/284 (dále jen „poskytování informací do systému CESOP“).

Ustanovení čl. 243b odst. 1 stanoví pravidla povinnosti poskytovat informace:

Členské státy po poskytovatelích platebních služeb požadují, aby vedli za každé kalendářní čtvrtletí dostatečně podrobné záznamy o příjemcích a o platbách v souvislosti s platebními službami, které poskytují, jež by příslušným orgánům členských států umožnily provádět kontroly dodání zboží a poskytování služeb, o nichž se v souladu s ustanoveními hlavy V usuzuje, že se uskutečňují v daném členském státě, za účelem dosažení cíle boje proti podvodům v oblasti DPH.

Požadavek uvedený v prvním pododstavci se vztahuje pouze na platební služby poskytované v souvislosti s přeshraničními platbami. Platba se považuje za přeshraniční, pokud se plátce nachází v jednom členském státě a příjemce v jiném členském státě, na třetím území, nebo ve třetí zemi.

Podle tohoto článku existují tři požadavky, které musí platit, aby poskytovateli platebních služeb (oznamujícímu subjektu) vznikla povinnost poskytovat informace:

1. oznamující subjekt musí být poskytovatelem platebních služeb ve smyslu čl. 243a bodu 1 směrnice 2006/112/ES;
2. oznamující subjekt musí poskytovat platební služby ve smyslu čl. 243a bodu 2 směrnice 2006/112/ES;
3. oznamující subjekt musí být zapojen do zpracování platby ve smyslu čl. 243a bodu 3 směrnice 2006/112/ES mezi plátcem a příjemcem, kdy plátce se nachází v jednom členském státě a příjemce v jiném členském státě, na třetím území nebo ve třetí zemi.

Tyto tři podmínky představují základní rozsah povinnosti poskytovat informace a budou podrobně popsány v tomto oddíle, přičemž u každé bude zodpovězena jedna z následujících otázek:

- 2.1. Na jaké subjekty se povinnost vztahuje?
- 2.2. Na jaké platby se povinnost vztahuje?
- 2.3. Na jaké platební služby se povinnost vztahuje?

Kromě těchto tří prvků jsou pro vznik povinnosti poskytovat informace nutné další dvě podmínky, z nichž první je stanovena v čl. 243b odst. 1 druhém pododstavci a vyžaduje, aby oznamované platby byly přeshraniční, zatímco druhá je stanovena v čl. 243b odst. 2 a vyžaduje, aby poskytovatel platebních služeb dříve, než poskytne informace, provedl více než 25 přeshraničních plateb danému příjemci za čtvrtletí. Tyto dvě podmínky, které je třeba sledovat, jsou podrobně popsány v oddíle 3.

2.1 Subjekty, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace

Povinnost poskytovat informace se vztahuje pouze na poskytovatele platebních služeb vymezené v článku 243a, kteří poskytují platební služby v Evropské unii. Poskytovatelé platebních služeb, kteří neposkytují platební služby v Evropské unii, žádnou povinnost poskytovat informace nemají.

Pokud jde o definici toho, co je poskytovatel platebních služeb, článek 243a odkazuje na definice stanovené ve směrnici (EU) 2015/2366⁴ (dále jen „PSD2“). Ne všichni poskytovatelé platebních služeb, na něž se vztahuje směrnice PSD2, však automaticky podléhají povinnosti poskytovat informace do systému CESOP. Článek 243a totiž omezuje rozsah povinnosti poskytovat informace na tyto čtyři kategorie poskytovatelů platebních služeb:

- a) úvěrové instituce, které zahrnují např. banky s neomezenou licencí se sídlem v Evropě, jakož i evropské pobočky úvěrových institucí, jejichž sídlo se nachází mimo EU a které poskytují platební služby;
- b) instituce elektronických peněz, které zahrnují všechny poskytovatele platebních služeb poskytující platební služby prostřednictvím elektronických peněz, např. poskytovatele elektronických peněženek a poskytovatele elektronických poukazů/karet;
- c) platební instituce, což je zbytková kategorie, která může zahrnovat všechny společnosti poskytující platební služby, které nevyhovují kritériím žádné z dalších kategorií uvedených ve směrnici PSD2. Mohou zahrnovat společnosti, které poskytují platební služby, jako je vydávání kreditních/debetních karet, akceptace platebních transakcí, zpracování plateb, iniciování plateb, platformy, které poskytují platební služby a jednají jménem plátce i příjemce atd.;
- a) poštovní žirové instituce, které poskytují platební služby.

Směrnice PSD2 doplňuje tento seznam o centrální banky a veřejnoprávní subjekty, avšak na tyto subjekty se nevztahuje povinnost poskytovat informace do systému CESOP, protože obvykle neposkytují platební služby, na které se tato povinnost vztahuje (viz oddíl 2.3).

Pozn.: Výjimka pro malé poskytovatele platebních služeb stanovená v článku 32 směrnice PSD2 se nevztahuje na povinnost poskytovat informace do systému CESOP. Proto budou-li splněny všechny ostatní podmínky, budou muset i malí poskytovatelé platebních služeb poskytovat údaje o platbách a příjemcích.

Přestože definice poskytovatelů platebních služeb je poměrně široká a vztahuje se na většinu platebního trhu, je třeba ji chápat ve spojení s pravidly, která platí pro platební služby, na něž se vztahuje povinnost poskytovat informace. Povinnost poskytovat informace se totiž nevztahuje na všechny platební služby. Proto je možné, že určitý subjekt splňuje kritéria poskytovatele platebních služeb podle definice v čl. 243a bodě 1 směrnice 2006/112/ES, ale neposkytuje žádnou z platebních služeb uvedených v čl. 243a bodě 2. V takovém případě se na tohoto poskytovatele platebních služeb povinnost poskytovat informace vztahovat nebude. Dobrým příkladem této situace jsou iniciátoři plateb, kteří jsou platebními institucemi, ale neposkytují žádnou z platebních služeb, na které se uvedená povinnost vztahuje (viz bod 2.3).

Ustanovení čl. 3 písm. b) směrnice PSD2 rovněž stanoví zvláštní pravidlo, které z oblasti její působnosti vylučuje platby uskutečněné buď prostřednictvím obchodního zástupce, nebo

⁴ Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2366 ze dne 25. listopadu 2015 o platebních službách na vnitřním trhu, o změně směrnice 2002/65/ES, 2009/110/ES, 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010 a o zrušení směrnice 2007/64/ES (Text s významem pro EHP) (Úř. věst. L 337, 23.12.2015, s. 35).

prostřednictvím obchodních zástupců, kteří jednájí buď pouze jménem plátce, či pouze příjemce. To znamená, že platby uskutečněné prostřednictvím obchodních zástupců, kteří jednájí jménem plátce i příjemce, spadají do oblasti působnosti směrnice PSD2. To potvrzuje 11. bod odůvodnění směrnice PSD2, v němž je uvedeno, že obchodní zástupci, kteří jednájí jménem plátce i příjemce, musí být zaregistrováni jako poskytovatelé platebních služeb, drží-li peněžní prostředky jménem obou svých klientů. Toto pravidlo je zvláště důležité v elektronickém obchodě, neboť z něj vyplývá, že online platformy a tržiště, která drží peněžní prostředky jménem svých klientů, se musí zaregistrovat jako poskytovatelé platebních služeb (buď jako platební instituce, nebo jako jiné kategorie na základě služeb, které poskytují) a bude se na ně vztahovat povinnost poskytovat informace. Proto tržiště, která vybírají finanční prostředky od plátce, drží je a poté je distribuují příjemci, budou muset poskytovat informace o příjemci do systému CESOP.

2.1.1 Územní působnost – situace zemí Evropského hospodářského prostoru a Severního Irsku

Pravidla uvedená ve směrnici PSD2 se vztahují na všechny země Evropského hospodářského prostoru (dále jen „EHP“), které zahrnují všechny členské státy Evropské unie, jakož i Island, Lichtenštejnsko a Norsko. To znamená, že poskytovatelé platebních služeb, kteří chtějí poskytovat platební služby v EHP, musí získat platební licenci ve své zemi a dodržovat ostatní požadavky směrnice, chtějí-li tuto licenci používat v jiné zemi.

Jakmile poskytovatel platebních služeb ze země EHP získá platební licenci ve své zemi usazení, bude moci poskytovat platební služby ve všech členských státech za použití pravidel směrnice PSD2 upravujících pasportizaci. Tato pravidla umožňují poskytovatelům platebních služeb, kteří obdrželi platební licenci podle směrnice PSD2, poskytovat platební služby v jakékoli jiné zemi EHP, aniž by v této zemi museli žádat o novou platební licenci. Místo toho bude muset poskytovatel platebních služeb pouze informovat ostatní země o svém záměru poskytovat na jejich území platební služby, což lze provést buď prostřednictvím fyzické přítomnosti (například pobočky), využitím obchodního zástupce, nebo přímo ze země svého usazení prostřednictvím volného pohybu služeb.

To znamená, že na poskytovatele platebních služeb ze zemí EHP, kteří poskytují platební služby v některém členském státě, a to i bez fyzické přítomnosti v Evropské unii, se může rovněž vztahovat vznik povinnosti poskytovat informace do systému CESOP.

Další podrobnosti o tom, jak bude probíhat poskytování informací v případě zemí EHP, naleznete v bodě 4.4.2.

Pozn.: Přestože Severní Irsko je součástí jednotného evropského prostoru DPH v rámci dohody o brexitu a jejího protokolu, rozsah povinnosti poskytovat informace, kterou ukládá směrnice 2020/284, nepodléhá žádným zvláštním ujednáním ohledně Severního Irsku a brexitu. Pokud jde tedy o povinnost poskytovat informace do systému CESOP, musí být příjemci a poskytovatelé platebních služeb usazení v Severním Irsku chápáni jako osoby usazené ve třetí zemi (a měly by být jako takové oznamovány).

2.2 Platby, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace

Pojem platby je ústředním bodem povinnosti poskytovat informace, protože zahrnuje přesně ty informace, které budou muset poskytovatelé platebních služeb uchovávat ve svých záznamech. Pojem

platby je úzce spjat s definicí „platebních transakcí“ stanovenou v čl. 4 bodě 5 směrnice PSD2⁵, ale zahrnuje také poukazování peněz ve smyslu čl. 4 bodu 22 směrnice PSD2⁶.

Jednoduše řečeno, platba odpovídá převodu peněžních prostředků od plátce (iniciátora) příjemci. Definice plátce a příjemce jsou stanoveny rovněž v článku 243a, který přímo odkazuje na definici ve směrnici PSD2.

Plátcem je „fyzická nebo právnická osoba, která je majitelem platebního účtu a umožní platební příkaz z tohoto platebního účtu, nebo v případě neexistence platebního účtu plátce fyzická nebo právnická osoba, která zadá platební příkaz“. Plátcem je tedy osoba, jejíž peněžní prostředky jsou převáděny při provádění platby. Ačkoli většinou bude plátce rovněž iniciátorem platby, v případě inkasa zahájí platbu příjemce po udělení povolení plátcem na základě zmocnění k inkasu.

Příjemcem je naopak „fyzická nebo právnická osoba, která je zamýšleným příjemcem peněžních prostředků, jež jsou předmětem platební transakce“. Příjemce je tedy příjemcem peněžních prostředků převáděných při provádění platby. Jedním z klíčových prvků, pokud jde o příjemce, je pojem „zamýšleného příjemce“. Do zpracování plateb je často zapojeno množství aktérů a obchodních modelů a není neobvyklé, že při převodu peněžních prostředků jsou tyto prostředky nejprve předávány mezi různými poskytovateli platebních služeb, kteří si tyto prostředky mohou po určitou dobu ponechat, a poté převedeny příjemci. Tito poskytovatelé platebních služeb nesmí být zaměňováni s příjemcem, protože nejsou zamýšleným příjemcem platby od plátce, ale pouhými zprostředkovateli. Informace, které je třeba poskytovat, se tedy musí týkat příjemce, a nikoli zprostředkovatelů. Jelikož však poskytovatelé platebních služeb vycházejí z informací uvedených v žádosti o platbu, nastávají situace, kdy se zprostředkovatel jeví jako příjemce platby. Tyto situace jsou podrobněji popsány v bodě 2.2.6.

Platby, o kterých je třeba poskytovat informace do systému CESOP, tedy odpovídají převodu peněžních prostředků od fyzické nebo právnické osoby, jejíž prostředky jsou převáděny, fyzické nebo právnické osobě, která je zamýšleným příjemcem těchto prostředků.

Pozn.: Podle článku 243b se povinnost poskytovat informace vztahuje pouze na platby, které jsou iniciovány plátcem v Evropské unii. Naopak příjemce může být usazen v jiném členském státě, na třetím území nebo ve třetí zemi.

V praxi to znamená, že platby, na které se tato povinnost vztahuje, zahrnují:

- platby od plátce v některém členském státě příjemci v jiném členském státě (o nichž musí poskytovat informace poskytovatel platebních služeb příjemce, viz oddíl 4.3),
- platby od plátce v některém členském státě příjemci na třetím území nebo ve třetí zemi (o nichž musí poskytovat informace poskytovatel platebních služeb plátce, viz oddíl 4.3).

Na platby od plátce, který není usazen v členských státech, příjemci v členském státě se naopak povinnost poskytovat informace nevztahuje.

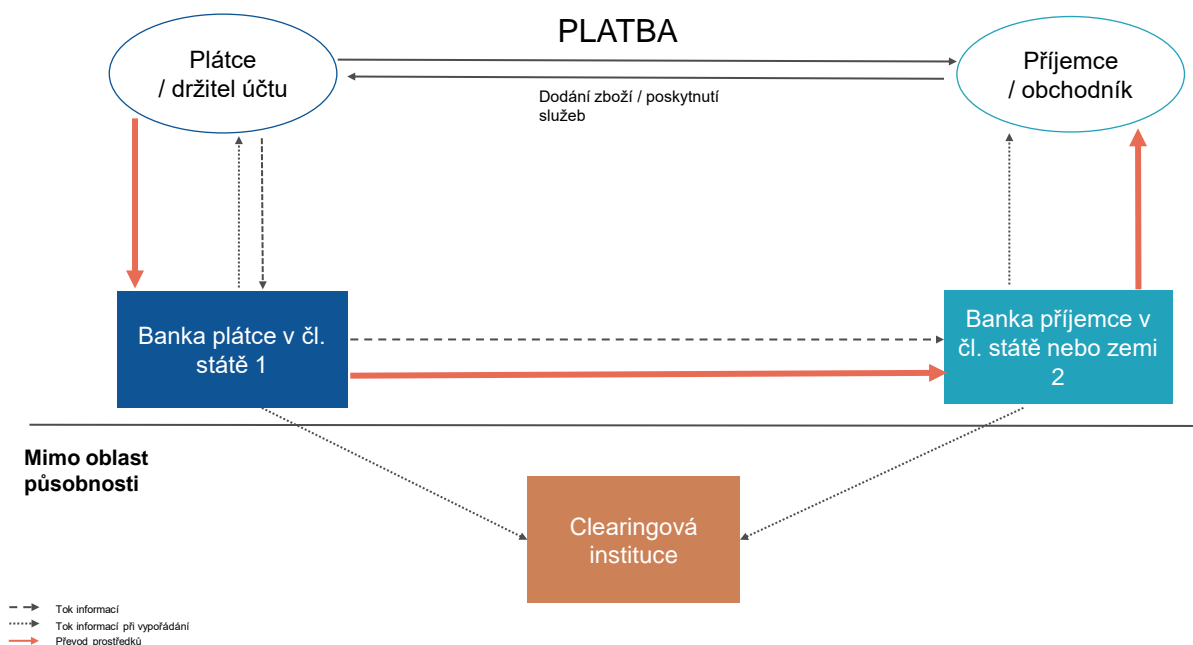
Přestože se tato definice může zdát snadno pochopitelná, je třeba zdůraznit, že platba mezi kupujícím (plátcem) a prodávajícím (příjemcem) zboží nebo služeb často zahrnuje velké množství poskytovatelů platebních služeb na obou stranách platebního řetězce, kteří si navzájem všichni vyměňují informace a

⁵ „Platební transakcí“ se rozumí úkon uložení, převodu nebo výběru peněžních prostředků, ať už z podnětu plátce nebo jeho jménem, nebo z podnětu příjemce, bez ohledu na jakékoli související povinnosti mezi plátcem a příjemcem.

⁶ „Poukazováním peněz“ se rozumí platební služba, při které dochází k přijetí peněžních prostředků od plátce, bez vytvoření jakéhokoliv platebního účtu na jméno plátce nebo příjemce, výhradně za účelem převodu příslušné částky příjemci nebo jinému poskytovateli platebních služeb jednatelovým jménem příjemce nebo při níž dochází k přijetí těchto peněžních prostředků jménem příjemce a jejich zpřístupnění příjemci.

převádějí finanční prostředky za účelem provedení platby mezi kupujícím a prodávajícím. Tuto složitost znázorňuje níže uvedený obrázek na příkladu úhrady.

Obrázek 1 – Přehled platby prostřednictvím úhrady

Tento obrázek znázorňuje čtyři různé typy toků k provedení jediné platby mezi kupujícím (plátcem) a prodávajícím (příjemcem):

- Tok služeb odpovídá různým službám poskytovaným různými aktéry. Banky plátce a příjemce poskytují platební služby svému klientovi, zatímco clearingová instituce poskytuje clearingové služby oběma poskytovatelům platebních služeb.
- Tok peněz odpovídá pohybu peněžních prostředků mezi různými aktéry. Převod peněžních prostředků mezi plátcem a příjemcem totiž nemá podobu jediného pohybu od jednoho k druhému, ale spočívá v řadě výměn, kdy banka plátce nejprve vezme finanční prostředky z účtu plátce a poté je převede do banky příjemce, která je připsá na účet příjemce.
- Tok informací odpovídá výměně informací mezi různými aktéry za účelem schválení, zpracování a provedení platby. Plátce poskytne poskytovateli platebních služeb informace o příjemci a o částce, kterou si přeje převést. Jeho banka pak tyto informace použije k identifikaci banky příjemce a určení toho, kam je třeba tyto prostředky zaslat. Tyto procesy jsou v dnešní době s využitím moderních technologií téměř okamžité.
- Tok informací při vypořádání odpovídá výměně informací mezi poskytovateli platebních služeb a/nebo clearingovou institucí, aby bylo možné přistoupit k zúčtování a vypořádání mezi účastníky. Tento tok je zcela odlišný od platby mezi plátcem a příjemcem a zaměřuje se na to, aby si poskytovatelé platebních služeb, kteří se podílejí na platbě, mohli vyměňovat informace a/nebo vyrovnat dluh, který mezi nimi při provádění platby vznikl.

Všechny tyto různé toky mohou zahrnovat jednu nebo více plateb, avšak pouze tok informací poskytne příslušné informace o platbě mezi plátcem a příjemcem. V tomto ohledu je jednou z klíčových fází toku informací tzv. „postup udělení povolení“, kdy jeden poskytovatel platebních služeb zašle informace o platbě druhému poskytovateli platebních služeb, aby si tento druhý poskytovatel mohl ověřit podrobnosti platby a potvrdit, že platba může být provedena. V dnešní době probíhá tento

postup udělení povolení během několika sekund po zahájení platby a obsahuje většinu údajů požadovaných do systému CESOP.

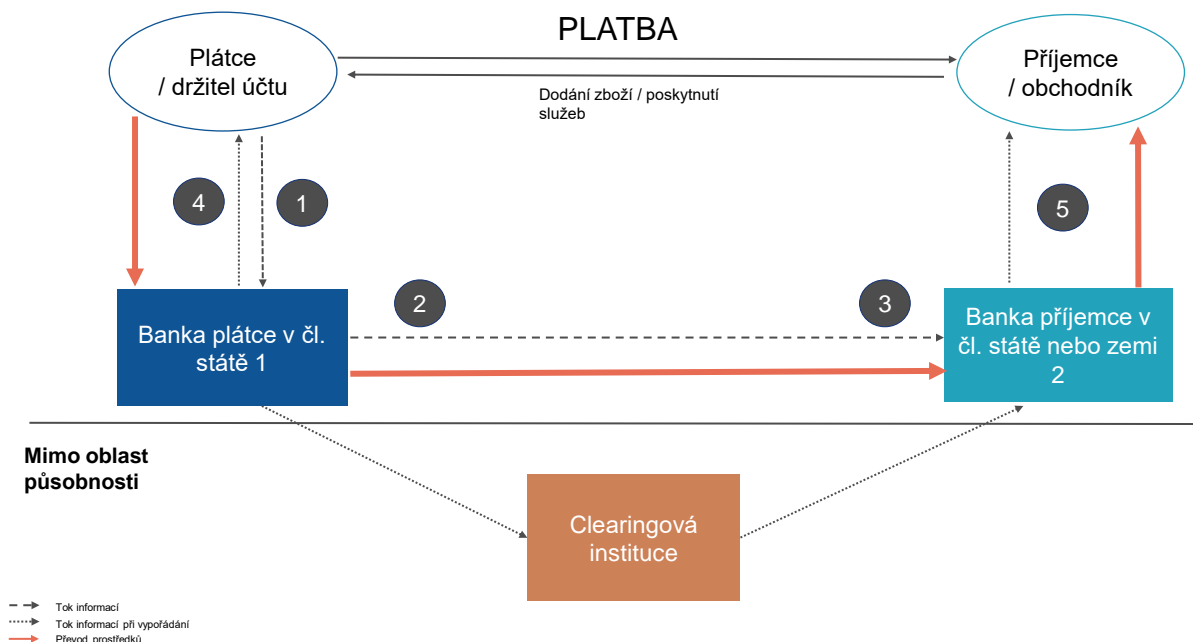
Přestože informace již byly zaznamenány, poskytovatelé platebních služeb si mezi sebou nepřevádějí peněžní prostředky na každou žádost o platební transakci, protože by to znamenalo enormní vzájemný výpočetní proces u každé z milionů platebních transakcí, které jsou každý den zpracovávány. Většina poskytovatelů platebních služeb pro usnadnění své činnosti konsoliduje platební transakce po určitou dobu, která může být delší nebo kratší, a teprve na konci této doby si poskytovatelé platebních služeb peněžní prostředky navzájem převedou se zohledněním částky, kterou dluží jiným poskytovatelům platebních služeb, a částky, kterou jiní poskytovatelé platebních služeb dluží jim. Tento pravidelný převod peněžních prostředků mezi poskytovateli platebních služeb se zpravidla označuje jako „vypořádání“.

Proto je povinnost poskytovat informace do systému CESOP založena na toku informací a výměně údajů mezi poskytovateli platebních služeb (které jsou téměř okamžité a zahrnují informace o plátcích a příjemcích na úrovni transakce), a nikoli na skutečném toku peněz mezi nimi (který se provádí pravidelně za použití souhrnných částek všech plateb schválených za určité období).

V následujících oddílech bude u každé z hlavních platebních metod, na které se v současné době povinnost poskytovat informace vztahuje, podrobně popsáno, jak funguje, kteří aktéři jsou do ní zapojeni a jak probíhá tok informací. Příklady, které jsou zde uvedeny, nejsou vyčerpávající, protože stávající platební metody se mohou vyvíjet a měnit a v budoucnu mohou být vyvinuty nové platební metody.

2.2.1 Úhrada

Obrázek 2 – Fungování platby prostřednictvím úhrady

Úhrada představuje jednu z nejstarších a nejběžnějších forem převodu peněžních prostředků. Veškeré přeshraniční úhrady v Evropské unii se řídí pravidly stanovenými nařízením o SEPA a systémy vypracovanými Evropskou radou pro platební styk.

Zpracování platby v rámci úhrady obvykle zahrnuje tři různé aktéry:

- banku plátce, v níž je veden platební účet plátce, z něhož budou peněžní prostředky čerpány,
- banku příjemce, v níž je veden platební účet příjemce, na který budou peněžní prostředky připsány,
- platební systém, který poskytuje clearingové služby a/nebo služby zúčtování bankám, aby jim pomohl uhradit a/nebo splatit dluh vzniklý různými převody peněžních prostředků, které provádějí. Alternativně si mohou poskytovatelé platebních služeb vyměňovat platby a splácet dluhy přímo nebo prostřednictvím jiných zprostředkovatelů.

Na obrázku je tok informací zvýrazněn modrými čísly a probíhá takto:

1. Plátce zadá platební příkaz tím, že své bance poskytne údaje příjemce a požádá ji, aby na bankovní účet příjemce převedla určitou částku peněžních prostředků.
2. Banka plátce použije informace poskytnuté plátcem k provedení úhrady. Banka plátce pak poskytne informace poskytnuté plátcem poskytovateli platebních služeb příjemce, aby tyto prostředky připsal na bankovní účet příjemce.
3. Banka příjemce ověří informace poskytnuté bankou plátce v žádosti o úhradu (např. zda uvedený bankovní účet existuje).

Po dokončení těchto kroků mají banka plátce i banka příjemce vyměněné všechny informace nezbytné k provedení platby a mají téměř všechny povinné informace požadované podle článku 243d (podrobnosti o informacích, které je třeba poskytnout, naleznete v oddíle 4.5).

Je důležité uvést, že ačkoli lze platební transakci považovat za dokončenou a zaznamenanou v záznamech poskytovatelů platebních služeb již na konci kroku 3, mezi žádným z dotčených poskytovatelů platebních služeb nedošlo ke skutečnému převodu peněžních prostředků. K převodu peněžních prostředků dojde až v pozdější fázi, která odpovídá vypořádání a toku peněz mezi účastníky.

Toto vypořádání proběhne takto:

4. Banka plátce odepíše z bankovního účtu plátce částku, která má být převedena příjemci.
5. Banka příjemce na druhé straně připíše částku platební transakce na účet příjemce ihned po připsání této částky poskytovateli platebních služeb příjemce, aby mohl příjemce obdržet peněžní prostředky v požadované lhůtě (v případě úhrad uvnitř EU obvykle jeden pracovní den).

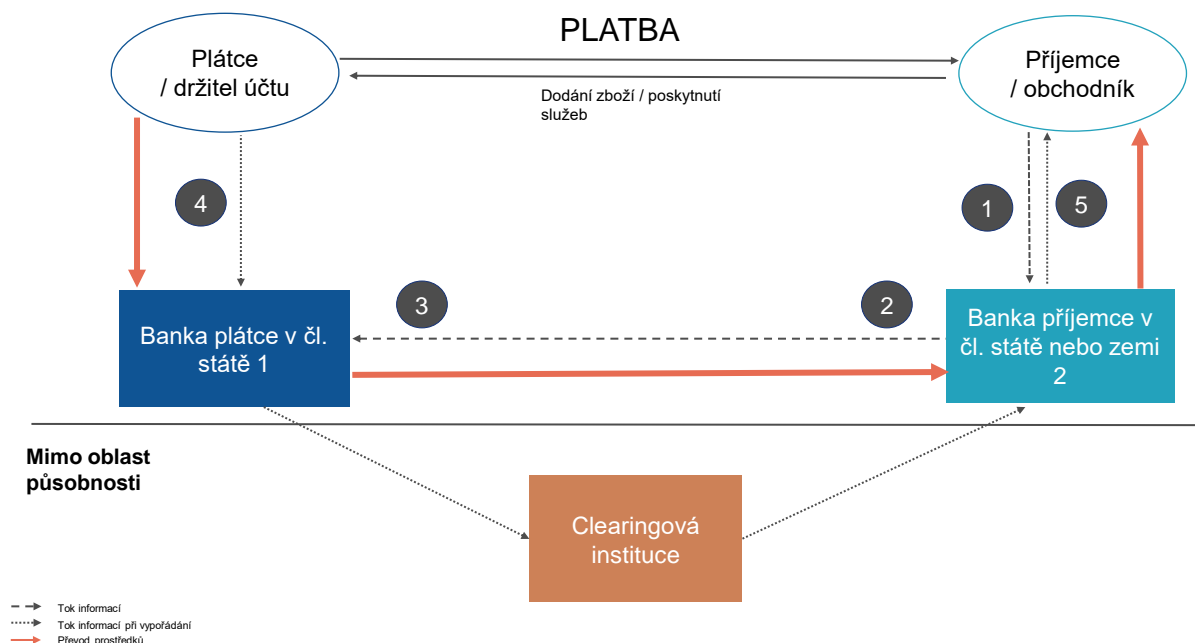
Přestože platební transakce mezi plátcem a příjemcem vyžaduje, aby plátce převedl finanční prostředky příjemci, je ve skutečnosti možné, že když oba subjekty později vyrovnají svůj dluh, je to banka příjemce, na které bude záporný zůstatek, který bude muset být vyplacen bance plátce, pokud provedla více transakcí ve prospěch banky plátce, než od ní obdržela. To dokládá, jak je důležité rozlišovat výměnu údajů mezi bankou plátce a bankou příjemce, která se týká přímo platební transakce mezi plátcem a příjemcem, od výměny peněžních prostředků mezi těmito dvěma poskytovateli platebních služeb, která se týká jejich vlastních činností a na kterou se povinnost poskytovat informace nevztahuje (protože je vyloučena z definice plateb podle čl. 3 písm. m) směrnice PSD2).

2.2.2 Inkaso

Na inkasa se vztahuje především nařízení o SEPA. V současné době však neexistují žádné mezinárodní systémy pro inkaso, na které se nařízení o SEPA nevztahuje. Tyto situace jsou v praxi vzácné a poskytovatelé platebních služeb u takových transakcí mezi sebou zpravidla přijímají zvláštní pravidla, která jsou často založena na vnitrostátních postupech nebo na samotných pravidlech nařízení o SEPA.

Prezentace inkasa, která je zde uvedena, vychází z pravidel nařízení o SEPA.

Obrázek 3 – Fungování platby prostřednictvím inkasa

Aktéři inkasa jsou naprosto stejní jako v případě úhrad (viz bod 2.2.1).

Hlavní rozdíl mezi inkasem a úhradou spočívá v tom, že inkaso je iniciováno příjemcem na základě zmocnění uděleného plátcem. Není iniciováno plátcem.

Na obrázku probíhá tok informací takto:

1. Příjemce zahájí na základě zmocnění, které mu předtím udělil plátce, řadu žádostí o inkaso za účelem převodu prostředků z účtu plátce na jeho účet.
2. Poskytovatel platebních služeb příjemce žádost vytvoří a zašle ji poskytovateli platebních služeb plátce k provedení.
3. Poskytovatel platebních služeb plátce zkontroluje, zda jsou peněžní prostředky k dispozici a zda jsou údaje v žádosti správné. Pokud ano, poskytovatel platebních služeb plátce inkasní transakci odepíše k datu splatnosti.

Tyto kroky již zahrnují téměř všechny povinné údaje, které je třeba oznámit do systému CESOP. Poté následuje fáze vypořádání, během které jsou peněžní prostředky skutečně přesunuty mezi poskytovateli platebních služeb (podobně jako v případě úhrad):

4. Poskytovatel platebních služeb plátce odepíše k datu splatnosti z účtu plátce prostředky, které mají být převedeny.
5. Poskytovatel platebních služeb příjemce připíše částku platební transakce na účet příjemce ihned po připsání této částky poskytovateli platebních služeb příjemce, aby mohl příjemce obdržet peněžní prostředky v požadované lhůtě.

Pokud jde o úhrady, výměna peněžních prostředků mezi poskytovateli platebních služeb při provádění vypořádání představuje samostatnou operaci v rámci jejich vlastní činnosti, na kterou se povinnost poskytovat informace nevztahuje.

2.2.3 Poukazování peněz

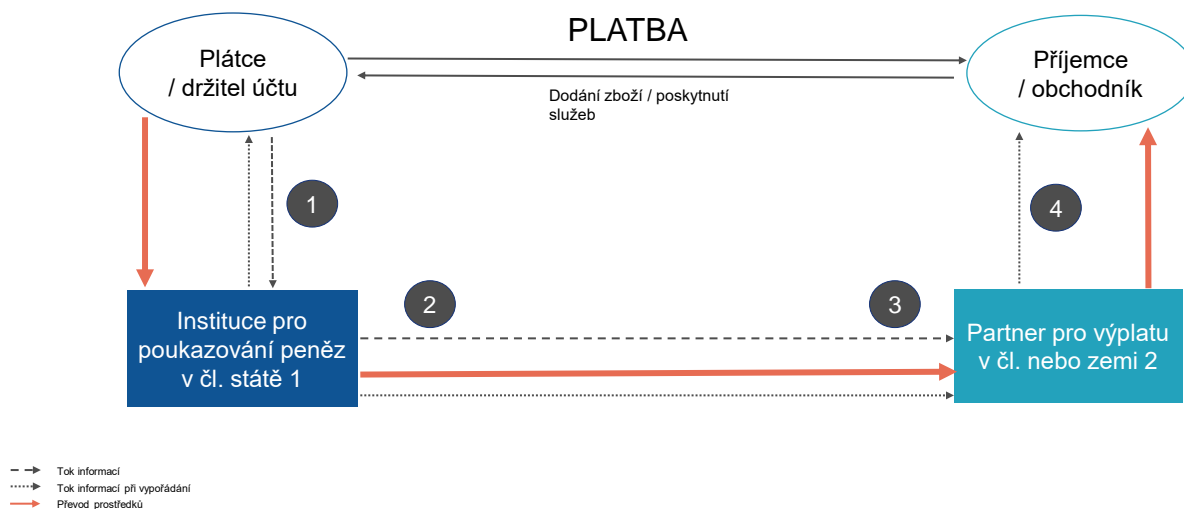
Poukazování peněz je jednou z nejstarších forem převodu peněžních prostředků mezi lidmi. V současné době tuto platební metodu vytlačují jiné metody, jako je například úhrada, která nabízí podobné funkce za nižší náklady a rychlejší provedení. V EU se tato platební metoda používá hlavně pro tzv. platby „mezi přáteli a příbuznými“ mezi občany, kteří posílají peněžní prostředky do zahraničí. V jiných zemích se však stále používá komerčně a v tom případě se na ni vztahuje povinnost poskytovat informace.

Jednou ze zvláštností poukazování peněz ve srovnání s jinými formami plateb je možnost převodu peněžních prostředků bez existujícího platebního účtu příjemce. Přestože moderní poukazování peněz někdy nabízí možnost poslat peníze přímo na bankovní účet, stále je možné posílat peníze do zahraničí prostřednictvím poukazování peněz, aniž by bylo nutné uvádět údaje o platebním účtu příjemce. Tato zvláštnost odůvodňuje zavedení čl. 243d odst. 1 písm. e) do směrnice 2006/112/ES, který vyžaduje, aby byl při neexistenci platebního účtu příjemce předán kód BIC či jiný identifikační kód poskytovatele platebních služeb jednajícím jménem příjemce (dále jen „partner pro výplatu“). Tato informace umožňuje systému identifikovat, kdo je subjektem, který přijímá peněžní prostředky jménem příjemce.

Poukazování peněz obvykle zahrnuje dva subjekty:

- instituci pro poukazování peněz, kterou plátce použije k převodu peněžních prostředků příjemci,
- partnera pro výplatu, což je druhá instituce pro poukazování peněz, která peněžní prostředky obdrží a zpřístupní je příjemci.

Obrázek 4 – Fungování platby prostřednictvím poukázání peněz

Na obrázku je tok informací zvýrazněn modrými čísly a probíhá takto:

1. Plátce zahájí žádost o poukázání peněz tím, že svému poskytovateli platebních služeb poskytne údaje o příjemci a transakci.
2. Poskytovatel platebních služeb plátce (instituce pro poukazování peněz) vytvoří transakci a předá ji partnerovi pro výplatu v jiném členském státě nebo třetí zemi nebo na třetím území.
3. Partner pro výplatu (poskytovatel platebních služeb příjemce) zkontroluje údaje v žádosti, a jsou-li správné, potvrdí je.
4. Partner pro výplatu dá peníze k dispozici příjemci.

2.2.4 Platba kartou

Platby kartou jsou pravděpodobně nejpoužívanějším způsobem platby za transakce v rámci elektronického obchodu v Evropě. Ačkoli také podléhají legislativnímu dohledu, podrobnosti o pravidlech pro výměnu údajů týkajících se zpracování plateb kartou jsou uvedeny v různých souborech pravidel stanovených poskytovateli schématu platebních karet. I když si každý poskytovatel takového schématu může volně stanovit vlastní pravidla, trh je přesto vysoce standardizován prostřednictvím různých norem, jako je dokument „Volume“⁷ vypracovaný Sdružením evropských partnerů působících v oblasti platebních karet (European Cards Stakeholder Association), který stanoví pravidla pro výměnu informací mezi poskytovateli platebních služeb podílejících se na platbách kartou v oblasti SEPA, nebo standardy sdružení EMVco⁸.

Zpracování plateb kartou obvykle zahrnuje tři hlavní aktéry:

- Poskytovatel schématu platebních karet stanoví soubor pravidel, která se na kartu vztahují. Poskytovatel schématu platebních karet může být poskytovatelem platebních služeb, pokud sám karty distribuuje nebo poskytuje jiné platební služby spojené s kartou (například akceptace platebních transakcí). Tak je tomu obvykle v případě trojstranného schématu platebních karet, kdy poskytovatel schématu platebních karet jedná jako vydavatel karty i jako obchodní akceptant. Naproti tomu čtyřstranná schémata platebních karet obvykle znamenají, že poskytovatel schématu platebních karet neposkytuje žádné platební služby, a proto není poskytovatelem platebních služeb.
- Vydavatel karty je poskytovatel platebních služeb odpovědný za poskytnutí platební karty (debetní nebo kreditní karty) plátcí a provádění platebních transakcí jeho jménem.
- Obchodní akceptant je poskytovatel platebních služeb odpovědný za akceptaci různých platebních transakcí jménem příjemce. Obchodní akceptant shromažďuje všechny platební transakce provedené za určitou dobu a pravidelně zasílá konsolidovanou částku příjemci.

Poskyvatelé technických služeb jsou subjekty, které si akceptanti karet nebo obchodníci sjednali k poskytování služeb nezbytných pro zpracování plateb kartou. Jednou z nejdůležitějších služeb je poskytnutí terminálu nebo zvláštní internetové stránky, která může zaznamenat údaje o kartě a zahájit platební proces (iniciátor platby). Je důležité uvést, že na tyto poskytovatele technických služeb se nevztahuje směrnice PSD2, a to na základě čl. 3 písm. j), pokud převáděné peněžní prostředky nepřejdou do jejich držby. Proto tito poskyvatelé nejsou považováni za poskytovatele platebních služeb a nevztahuje se na ně povinnost poskytovat informace.

⁷ <https://www.e-csg.eu/scs-volume-v9>

⁸ <https://www.emvco.com/document-search/>

Pozn.: Počet aktérů v karetních transakcích se může zvýšit na základě počtu zprostředkovatelů. U akceptantů je běžné, že ke zpracování částí platební transakce nebo k nabízení většího počtu platebních metod obchodníci využívají další zprostředkovatele. Ačkoli se jednotlivé systémy mohou v praxi lišit, základní zásady, které jsou tu uvedeny, jsou vždy použitelné a mezi akceptantem a vydavatelem musí vždy dojít k výměně stejných datových prvků.

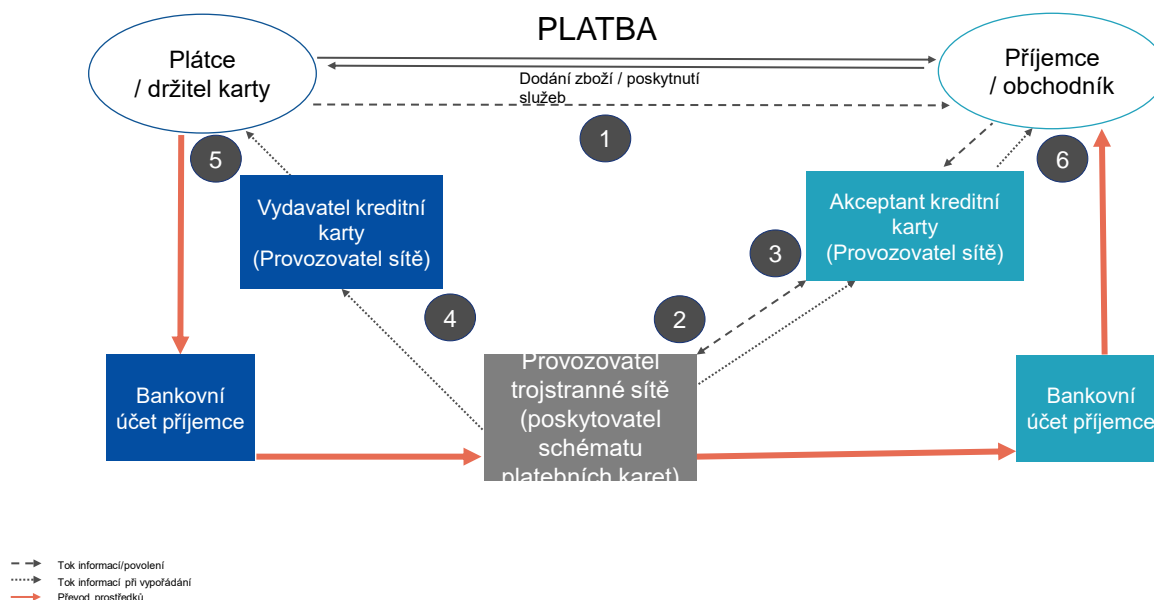
Platby kartou lze rozdělit do dvou kategorií: trojstranná schémata platebních karet a čtyřstranná schémata platebních karet. V případě plateb v rámci trojstranných schémat platebních karet jednájí poskytovatelé schémat platebních karet jako vydavatelé i akceptanti a jsou přímo propojeni s plátcem a příjemcem. Naproti tomu platby v rámci čtyřstranných schémat platebních karet vyžadují, aby byly funkce vydavatele a akceptanta karty oddělené, přičemž jedna je propojena s plátcem a druhá s příjemcem.

V následujícím pododdílu bude o každém z těchto dvou typů plateb kartou pojednáno podrobně.

2.2.4.1 Trojstranné schéma platebních karet

V trojstranném schématu platebních karet plní úlohu poskytovatele systému, vydavatele karty a obchodního akceptanta poskytovatel schématu. Poskytovatel schématu je tedy ústředním bodem této konfigurace, protože má přímý vztah jak s plátcem, tak s příjemcem. Od tohoto okamžiku bude poskytovatel schématu, jelikož je vydavatelem karty i nabyvatelem, vždy klíčovým oznamujícím subjektem a bude poskytovat informace jak o platbách v rámci EU, tak o platbách mimo EU.

Obrázek 5 – Fungování platby v rámci trojstranného schématu platebních karet

Na obrázku probíhá tok informací takto:

1. Plátce zahájí platbu tím, že poskytne údaje o své kartě v online rozhraní, které je propojeno s internetovými stránkami příjemce.
2. Jakmile plátce úspěšně odešle informace o své kartě, převede tyto údaje iniciátor platby poskytovateli schématu platebních karet, který působí jako akceptant i vydavatel. Pomocí

těchto informací zkontroluje poskytovatel schématu platebních karet obdržené údaje a potvrdí, že jsou správné a že plátce má k provedení platební transakce dostatek peněžních prostředků.

3. Poskytovatel schématu platebních karet transakci schválí a zašle potvrzení příjemci.

Po provedení těchto kroků, které odpovídají postupu udělení povolení, začne fáze vypořádání:

4. Jelikož poskytovatel schématu platebních karet pokryl náklady plátce prostřednictvím úvěrové linky, požádá nyní plátce, aby částky, které byly vyplaceny předem, uhradil, a to prostřednictvím výpisu všech provedených transakcí (obvykle za období jednoho měsíce).
5. Plátce splatí svůj úvěr zasláním peněžních prostředků poskytovateli schématu platebních karet. Tento převod peněžních prostředků má obvykle podobu úhrady provedené plátcem poskytovateli schématu platebních karet, který v případě této platby jedná jako příjemce.
6. Poskytovatel schématu platebních karet v pravidelných intervalech přispívá na platební účet příjemce celkovou částku všech transakcí, které za určitou dobu provedl. Tato platba také odpovídá úhradě provedené poskytovatelem schématu platebních karet příjemci.

Pozn.: Jak je zvýrazněno v grafu, k financování úvěrové linky nebo k přijímání peněžních prostředků zahrnují platby v rámci trojstranného schématu platebních karet obvykle jiné poskytovatele platebních služeb (jako jsou banky), než je obchodní akceptant. U těchto poskytovatelů platebních služeb se transakce jeví jako platba vydavateli karty (u poskytovatele platebních služeb plátce) nebo transakce od obchodního akceptanta k příjemci (u poskytovatele platebních služeb příjemce). Na tyto transakce, i když se liší od transakcí mezi plátcem a příjemcem, se vztahuje povinnost poskytovat informace a tyto informace by měl poskytovat buď vydavatel karty jako příjemce, nebo obchodní akceptant jako plátce. Nevztahuje se na ně totiž výjimka podle čl. 3 písm. m) směrnice PSD2 pro transakce mezi poskytovateli platebních služeb týkající se jejich vlastní činnosti, protože neslouží činností dotčených poskytovatelů platebních služeb, ale jsou součástí dohody mezi plátcem/příjemcem a vydavatelem karty / obchodním akceptantem.

2.2.4.2 Čtyřstranné schéma platebních karet

Přestože se čtyřstranná schémata platebních karet řídí stejnými základními zásadami, liší se od trojstranných schémat platebních karet, protože poskytovatel schématu platebních karet, vydavatel karty a obchodní akceptant jsou všichni různými subjekty. Z tohoto důvodu hraje poskytovatel schématu platebních karet v platební transakci obecně méně aktivní roli a omezuje se na stanovení pravidel a poskytnutí infrastruktury pro výměnu informací mezi akceptantem a vydavatelem. Jelikož samotné schéma platebních karet nevydává karty ani neakceptuje transakce, neposkytuje žádné platební služby a není poskytovatelem platebních služeb podle směrnice PSD2. Nevztahuje se na něj tedy povinnost poskytovat informace.

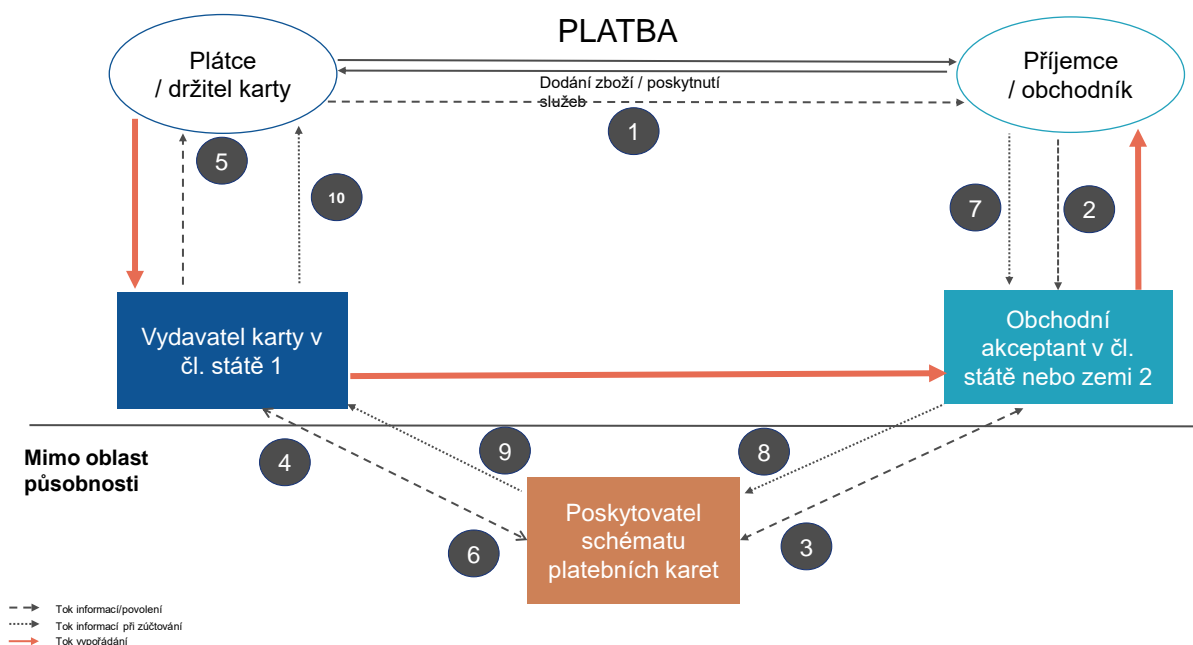
Role vydavatele karty se může v různých situacích značně lišit, někdy je to úvěrová instituce plátce, která přebírá také roli vydavatele karty a poskytuje kartu plátcovi. Jindy se jedná o specializovanou instituci, jejímž jediným účelem je poskytovat kreditní/debetní karty.

Totéž platí i pro roli akceptanta, kterou může někdy hrát úvěrová instituce příjemce. Ve většině případů tuto roli vykonávají specializované subjekty zvané obchodní akceptanti.

Zpracování platby kartou obvykle zahrnuje tři hlavní fáze:

1. **Povolení:** Postup udělení povolení slouží ke zvýšení bezpečnosti, k usnadnění ověření a k tomu, aby vydavatel mohl potvrdit obchodníkovi, že karta a navrhovaná transakce jsou platné. Postup udělení povolení je důležitý pro stanovení povinností mezi vydavatelem a akceptantem v souladu s pravidly schématu platebních karet. Ale ne všem karetním transakcím musí předcházet online povolení vydavateli. Povolení se může uskutečnit také mezi čipem karty a terminálem (offline povolení), což je běžné například v bezkontaktních prostředích, hromadné dopravě atd. A v některých případech se transakce nepovoluje vůbec, ale přesto se odešle k zúčtování obchodníkem nebo akceptantem na vlastní riziko/odpovědnost obchodníka.
2. **Zúčtování:** Na konci pracovního dne zašle příjemce hromadný příkaz s konečnými transakcemi, které obdržel na terminálu / online internetové stránce příjemce. Akceptant tyto informace „přebalí“ prostřednictvím sítě platebních karet a odešle je společně s transakcemi obdrženy od ostatních obchodních zákazníků akceptanta jako velké hromadné příkazy do příslušných sítí platebních karet. Síť platebních karet tyto informace „přebalí“ a odešle je různým vydavatelům karet, kteří obdrží denní hromadné příkazy se všemi transakcemi přijatými prostřednictvím sítě platebních karet. Zúčtování je sériový tok, na kterém jsou založeny tři druhy vypořádání.
3. **Vypořádání:** Z karetních transakcí vyplývají tři druhy vypořádání, která jsou všechna založena na informacích o zúčtování, ale jsou oddělená a navzájem nezávislá a mohou se uskutečnit v libovolném časovém pořadí:
 - a. vypořádání od akceptanta k obchodníkovi;
 - b. vypořádání od vydavatele k akceptantovi;
 - c. vypořádání od držitele karty k vydavateli (vyúčtování platebního účtu držitele karty vydavatelem).

Obrázek 6 – Fungování platby v rámci čtyřstranného schématu platebních karet

První kroky na obrázku představují tok povolení a odpověď vydavatele karty:

1. Plátce poskytne údaje své platební karty v online rozhraní propojeném s internetovými stránkami příjemce. Tím se zahájí platební proces.

2. Terminál příjemce předá informace o kartě poskytnuté plátcem akceptantovi.
3. Obchodní akceptant předá dostupné informace o kartě poskytovateli schématu platebních karet.
4. Poskytovatel schématu platebních karet identifikuje vydavatele karty, a to vždy pomocí předaných údajů, a předá mu zprávu o povolení.
5. Vydavatel karty obdrží žádost o povolení obsahující údaje o kartě a transakci. Zkontroluje, zda jsou všechny prvky správné a zda má plátce k dispozici dostatek peněžních prostředků.
6. Vydavatel karty odešle zpět zprávu s odpovědí, kladnou nebo zápornou, v níž transakci potvrdí nebo zamítne. Tato zpráva s odpovědí postupuje stejnými kroky jako původní požadavek, ale v opačném pořadí.

Jakmile je transakce potvrzena (nebo odeslána k zúčtování, pokud se nepotvrzuje), týkají se další kroky procesu zúčtování:

7. Na konci pracovního dne zašle terminál příjemce hromadný příkaz se všemi platebními transakcemi, které příjemce během dne obdržel, obchodnímu akceptantovi.
8. Obchodní akceptant tyto informace spojí u všech plateb provedených prostřednictvím daného schématu platebních karet. Tyto nové hromadné příkazy pak obchodní akceptant odešle poskytovateli schématu platebních karet.
9. Poskytovatel schématu platebních karet na základě informací dostupných v hromadném příkazu tento příkaz rozdělí podle jednotlivých vydavatelů karet a každému vydavateli karet pošle příslušné platební údaje.
10. Po obdržení těchto informací vydavatel informace rozdělí podle jednotlivých majitelů karet a tyto majitele karet informuje o jejich povinnosti.

Po provedení zúčtování je zahájena fáze vypořádání, a to v libovolném časovém pořadí.

Pozn.: Podobně jako je tomu u plateb v rámci trojstranného schématu platebních karet, zahrnují i platby v rámci čtyřstranného schématu platebních karet k financování úvěrové linky nebo k přijímání peněžních prostředků často jiné poskytovatele platebních služeb (jako jsou banky), než je obchodní akceptant. U těchto poskytovatelů platebních služeb se transakce jeví jako platba vydavateli karty (u poskytovatele platebních služeb plátce) nebo transakce od obchodního akceptanta k příjemci (u poskytovatele platebních služeb příjemce). Na tyto transakce, i když se liší od transakcí mezi plátcem a příjemcem, se vztahuje povinnost poskytovat informace a tyto informace by měl poskytovat buď vydavatel karty jako příjemce, nebo obchodní akceptant jako plátce. Nevztahuje se na ně totiž výjimka podle čl. 3 písm. m) směrnice PSD2 pro transakce mezi poskytovateli platebních služeb týkající se jejich vlastní činnosti, protože neslouží činností dotčených poskytovatelů platebních služeb, ale jsou součástí dohody mezi plátcem/příjemcem a vydavatelem karty / obchodním akceptantem.

2.2.5 Elektronické peníze

Elektronické peníze představují pravděpodobně nejnovější způsob převodu peněžních prostředků mezi platebními účty. Elektronické peníze nabízejí ve srovnání s tradičními platebními metodami řadu výhod, jako je rychlost transakce, nízké poplatky a ochrana finančních údajů. Na odvětví

elektronických peněz se vztahuje směrnice o elektronických peněžích⁹ a směrnice PSD2, protože instituce elektronických peněz jsou poskytovateli platebních služeb.

Ačkoli směrnice o elektronických peněžích stanoví základní pravidla platná pro toto odvětví, každý poskytovatel elektronických peněz si může volně vytvořit vlastní systém a vlastní způsob zpracování plateb. Z tohoto důvodu není mezi různými poskytovateli elektronických peněz téměř žádná interakce a k provádění nebo přijímání plateb u určitého poskytovatele elektronických peněz je nezbytné, aby plátce i příjemce používali služby tohoto stejného poskytovatele elektronických peněz.

Tato chybějící standardizace v oblasti fungování tohoto odvětví znemožňuje pokrytí všech stávajících i budoucích obchodních modelů. Navzdory této velké rozmanitosti poskytovaných služeb lze však odvětví elektronických peněz rozdělit na dva hlavní obchodní modely: elektronická peněženka a elektronický poukaz.

Pozn.: Podobně jako je tomu u plateb kartou a tržišť, také platby elektronickými penězi zpravidla vyžadují, aby financování účtu elektronických peněz nebo vybírání prostředků z tohoto účtu prováděli jiní poskyvatelé platebních služeb (jako např. banky). U těchto poskytovatelů platebních služeb se transakce jeví jako platba ve prospěch nebo ze strany poskytovatele elektronických peněz. Na tyto transakce, i když se liší od transakcí mezi plátcem a příjemcem, se vztahuje povinnost poskytovat informace a při tomto poskytování informací by měl být poskytovatel elektronických peněz považován za plátce nebo za příjemce. Nevztahuje se na ně totiž výjimka podle čl. 3 písm. m) směrnice PSD2 pro transakce mezi poskytovateli platebních služeb týkající se jejich vlastní činnosti, protože neslouží činností dotčených poskytovatelů platebních služeb, ale jsou součástí dohody mezi plátcem/příjemcem a poskytovatelem elektronických peněz.

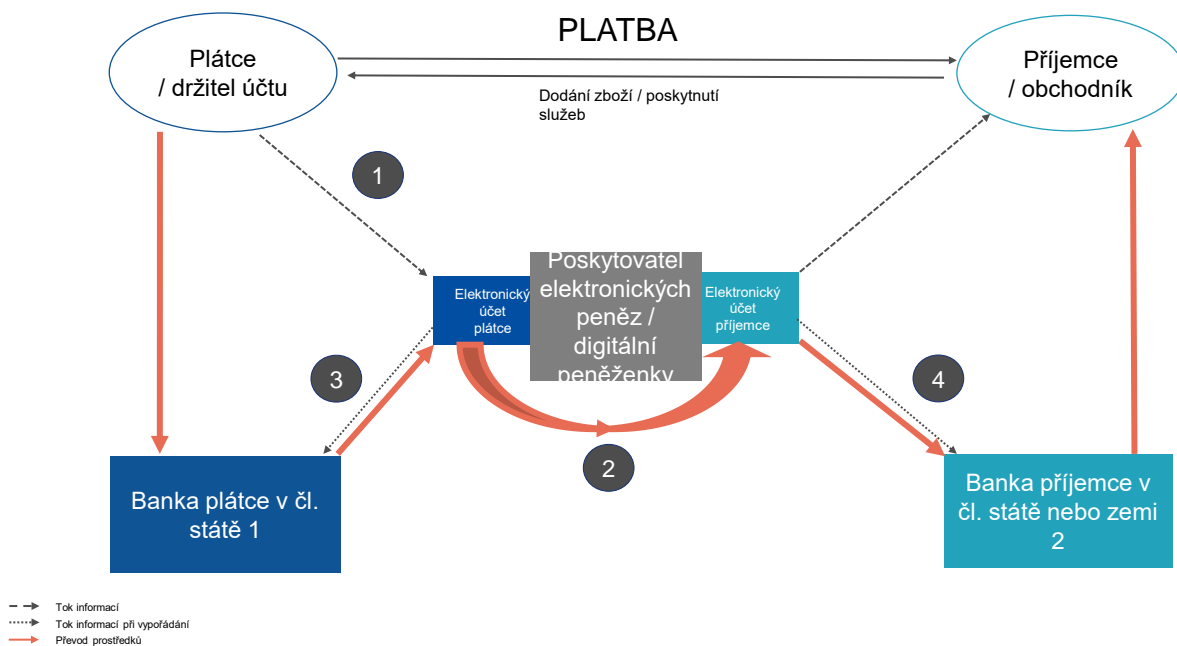
2.2.5.1 Elektronická peněženka

V rámci elektronické peněženky nabízejí poskyvatelé platebních služeb plátcům určitou formu virtuální peněženky nebo elektronické peněženky, kterou lze použít k úhradě zboží nebo služeb. Peněžní prostředky se do ní převádějí prostřednictvím různých platebních metod, jako jsou platby kartou či úhrady, přesně jako v případě fyzické peněženky s fyzickými kartami. Peněžní prostředky, které jsou převedeny do elektronické peněženky, lze použít k provádění plateb v rámci infrastruktury poskytovatele elektronických peněz. Převod prostředků do elektronické peněženky může proběhnout buď před transakcí s elektronickými penězi, nebo současně s ní.

Kromě poskytování platebních služeb plátcům nabízí poskytovatel elektronické peněženky také platební služby příjemci, který musí být rovněž zaregistrován v systémech poskytovatele elektronické peněženky, aby mohl přijímat platby elektronickými penězi. Z tohoto důvodu má poskytovatel elektronické peněženky přímý vztah s plátcem i s příjemcem, a je tedy klíčovým aktérem, pokud jde o povinnost poskytovat informace. Jak již bylo vysvětleno dříve, i když se na platbě elektronickými penězi podílejí i jiní poskyvatelé platebních služeb, slouží pouze jako zdroje financování elektronické peněženky nebo jako cíl pro výběr peněžních prostředků. Nemají žádný vliv na platbu elektronickými penězi mezi plátcem a příjemcem, kterou spravuje výhradně poskytovatel elektronických peněz.

Obrázek 7 – Fungování platby prostřednictvím elektronické peněženky

⁹ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/110/ES ze dne 16. září 2009 o přístupu k činnosti institucí elektronických peněz, o jejím výkonu a o obezřetnostním dohledu nad touto činností, o změně směrnic 2005/60/ES a 2006/48/ES a o zrušení směrnice 2000/46/ES (Text s významem pro EHP) (Úř. věst. L 267, 10.10.2009, s. 7).

Na obrázku probíhá tok informací takto:

1. Plátce zahájí transakci s elektronickými penězi tím, že na internetových stránkách příjemce poskytne údaje o svém elektronickém účtu.
2. Poskytovatel elektronické peněženky obdrží údaje o transakci a potvrdí její platnost. V takovém případě poskytovatel elektronické peněženky převede peněžní prostředky z elektronického účtu plátce na elektronický účet příjemce.

Jakmile se tak stane, je převod peněžních prostředků v rámci systémů poskytovatele elektronických peněz dokončen a není nutné žádné vypořádání, protože poskytovatel elektronických peněz je jediným aktérem platební transakce. Pokud však na účtu elektronických peněz plátce nebyly peněžní prostředky, před provedením platby elektronickými penězi je nezbytné, aby si poskytovatel elektronických peněz tyto prostředky vyžádal a vypořádal je ze zdrojů financování, které si plátce zaregistroval:

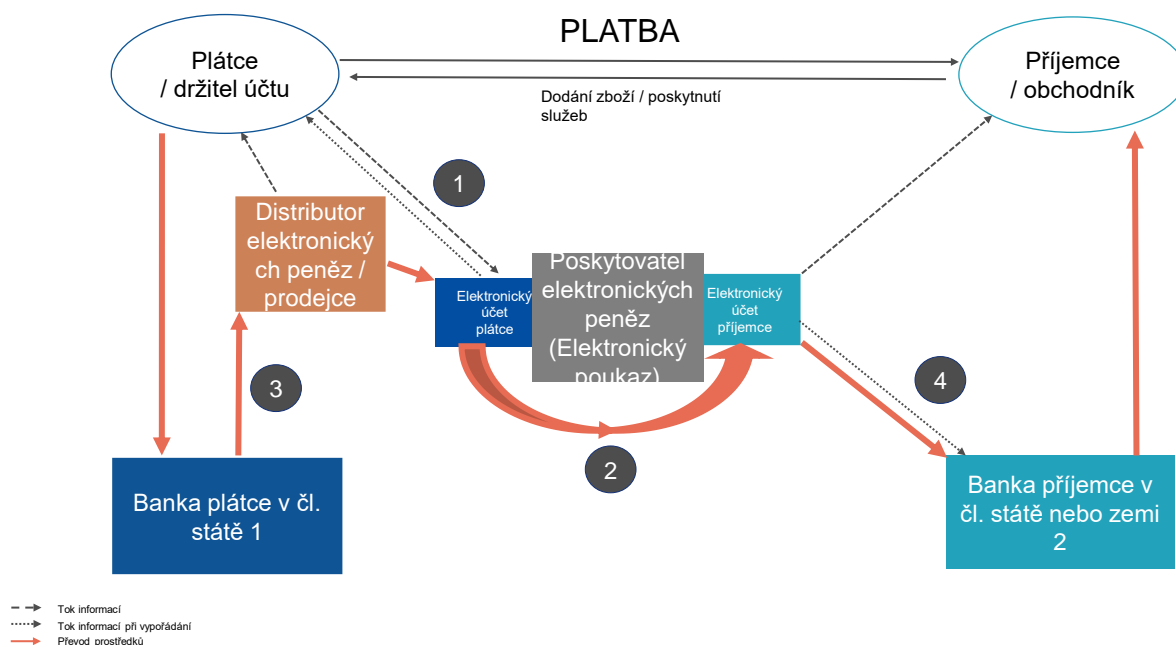
3. Při registraci žádosti o převod peněžních prostředků od poskytovatele platebních služeb odpovědného za zdroj financování plátce (například úhradu nebo platbu kartou) použije poskytovatel elektronických peněz údaje poskytnuté plátcem. Tím se vytvoří samostatná transakce mezi plátcem a poskytovatelem elektronické peněženky jako příjemcem.
4. Obdobně se může příjemce rozhodnout, že prostředky ze svého účtu elektronických peněz stáhne na svůj bankovní účet nebo na jiný platební účet. Tím se vytvoří další transakce, kdy je poskytovatel elektronické peněženky plátcem a obchodník příjemcem. Informace o této samostatné transakci by měl poskytnout poskytovatel platebních služeb příjemce (tj. jeho banka).

2.2.5.2 Elektronický poukaz

Elektronické poukazy se liší od elektronické peněženky, protože nevytvářejí elektronickou peněženku, ale jsou zaměřeny na vytvoření jednotné elektronické formy platby, která má často podobu předplacených karet. Tyto karty si může plátce zakoupit u vybraných distributorů/maloobchodníků a umožňují plátcovi provádět platby prostřednictvím infrastruktury poskytovatele elektronických peněz, aniž by bylo nutné uvádět jakékoli finanční informace. Na rozdíl od elektronické peněženky tedy

poskytovatelé elektronických poukazů nemají přímý vztah s plátcem a k tomu, aby mohl plátcem využívat jejich služeb, nevyžadují, aby byl zaregistrován v jejich systémech. Zpravidla stačí, aby plátcem použil elektronický poukaz, který si zakoupil u prodejce poskytovatele elektronických peněz. V případě elektronických poukazů má poskytovatel elektronických peněz přímý vztah pouze s příjemcem, který k přijímání plateb stále potřebuje elektronický účet.

Obrázek 8 – Fungování platby prostřednictvím elektronického poukazu

Na obrázku probíhá tok informací takto:

1. Plátcem zahájí transakci s elektronickými penězi tím, že na internetových stránkách obchodníka uvede údaje o svém elektronickém poukazu.
2. Poskytovatel elektronických peněz informace uvedené plátcem ověří a transakci potvrdí. Poskytovatel elektronických peněz pak na elektronický účet příjemce připsá částku transakce.

Jakmile se tak stane, je převod peněžních prostředků v rámci poskytovatele elektronických peněz dokončen a není nutné žádné vypořádání, protože poskytovatel elektronických peněz je jediným aktérem platební transakce. Mimo systémy poskytovatele elektronických peněz však obvykle probíhá řada dalších operací:

3. Plátcem si zakoupí elektronický poukaz od vybraného distributora, kterého poskytovatel elektronických peněz schválil k distribuci jeho platebních metod. Poskytovatel elektronických peněz si je vědom toho, že tento poukaz byl prodán na daném místě. Při nákupu elektronického poukazu provede plátcem obvykle platební transakci, při níž zaplatí za elektronický poukaz maloobchodníkovi. V závislosti na použitém obchodním modelu jsou tyto peněžní prostředky převedeny maloobchodníkovi nebo přímo poskytovateli elektronického poukazu. V obou těchto situacích se jedná o různé transakce (k nimž dochází dříve, než plátcem použije elektronický poukaz k platbě za zboží nebo služby), kde je příjemcem maloobchodník nebo poskytovatel elektronického poukazu.
4. Podobně jako u elektronických peněženek se může příjemcem rozhodnout, že si prostředky z účtu elektronických peněz vybere. Tím se vytvoří další transakce, kdy je poskytovatel

elektronických peněz plátcem a obchodník příjemcem. Informace o této samostatné transakci by měl poskytnout poskytovatel platebních služeb příjemce.

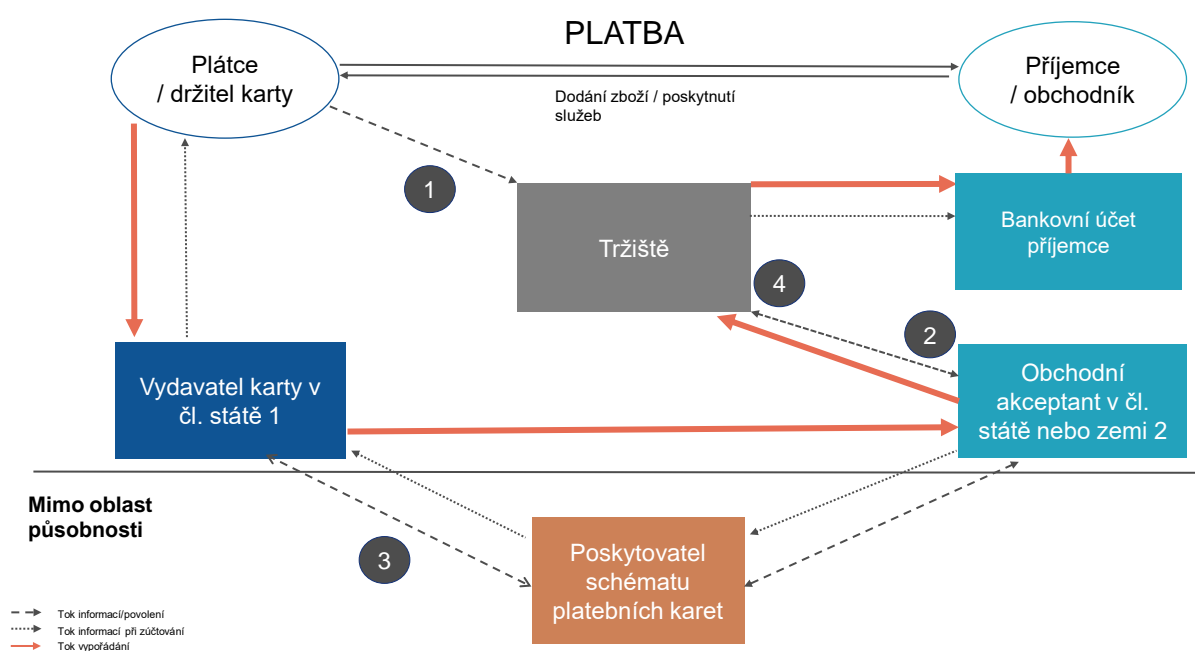
2.2.6 Příklad tržišť a zprostředkovatelů získávajících peněžní prostředky vlastním jménem

I když se nejedná o platební metodu jako takovou, může situace tržišť a zprostředkovatelů změnit způsob výměny údajů v rámci dané platby. Je tomu tak proto, že při získávání a uchování peněžních prostředků vlastním jménem do doby, než budou distribuovány příjemci, tyto subjekty jednájí jako poskytovatel platebních služeb a jako takové musí být zaregistrovány. To však také znamená, že pro druhou stranu platebního řetězce se jeví jako příjemce, protože drží peněžní prostředky převedené na jejich jméno, a jako příjemce budou vykazovány.

Většina tržišť například používá obchodní model, kdy jsou platby nejprve směřovány na vlastní tržiště, které si tyto peněžní prostředky po určitou dobu ponechá a pak je distribuuje příjemci v konsolidované výši a po uplatnění poplatků tržiště. Tento postup používají i někteří poskytovatelé platebních služeb, kteří mají s příjemcem jedinou smlouvu, v jejímž rámci nabízejí různé platební metody. Výhodou pro příjemce je skutečnost, že nemusí uzavírat smlouvy a registrovat se přímo u všech poskytovatelů těchto různých platebních metod, ale může je nabízet svým klientům prostřednictvím služeb zprostředkovatele, který má všechny tyto smlouvy uzavřené. Výsledkem toho je, že zprostředkovatel nejprve konsoliduje všechny transakce přijaté prostřednictvím různých platebních metod na vyhrazených účtech a poté rozdělí celkové částky obchodníkům.

V obou těchto případech vede přítomnost zprostředkovatele, který chrání informace příjemce nebo plátce před všemi ostatními účastníky, v platebním řetězci ke vzniku nesrovnalosti u vyměňovaných údajů, protože zprostředkovatel se pro všechny aktéry, kteří jsou před ním, jeví jako příjemce, a pro všechny aktéry, kteří jsou po něm, jako plátce.

Obrázek 9 – Fungování platby kreditní kartou prostřednictvím tržiště

K podrobnému popisu platby s využitím prostředníka použijeme příklad platby kartou tržisti. Na obrázku je tok informací zvýrazněn modrými čísly a probíhá takto:

1. Plátce zahájí platbu uvedením údajů o své kartě na internetových stránkách tržisti.
2. Tržisti tyto informace převede obchodnímu akceptantovi, který s jejich pomocí identifikuje vydavatele prostřednictvím sítě karetního systému.
3. Vydavatel podrobnosti transakce ověří a prostřednictvím sítě karetního systému odešle potvrzení akceptantovi.
4. Akceptant transakci pro tržisti potvrdí.

Zásadním rozdílem oproti standardní platbě kartou je, že ani akceptant, ani vydavatel neobdrží žádné informace o obchodníkovi (příjemci). Namísto toho odejde platební transakce z jejich pohledu na samotné tržisti. To znamená, že akceptant ani vydavatel nebudou moci poskytnout informace o konečném příjemci (obchodníkovi) transakce.

Vzhledem k tomu, že vydavatel karty a akceptant nemají k dispozici údaje o příjemci, měli by jako příjemce oznámit tržisti. Na druhé straně, jelikož tržisti jedná jak jménem plátce, tak jménem příjemce a má k dispozici všechny údaje nezbytné k získání úplného přehledu o platbě a o jejím zamýšleném příjemci (obchodníkovi), musí při poskytování informací identifikovat skutečného příjemce (tj. obchodníka).

2.3 Platební služby, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace

Kromě vymezení čtyř kategorií poskytovatelů platebních služeb, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace, uvedených v oddíle 2.1 článek 243a směrnice 2006/112/ES rovněž omezuje povinnost poskytovat informace na platební služby uvedené v bodech 3 až 6 přílohy I směrnice PSD2. To znamená, že povinnost poskytovat informace se vztahuje pouze na poskytovatele platebních služeb, kteří poskytují následující platební služby:

- provádění platebních transakcí a převody peněžních prostředků na platebních účtech,
- provádění platebních transakcí, u nichž se peněžní prostředky čerpají z úvěru,
- vydávání platebních prostředků a akceptace platebních transakcí,
- poukazování peněz.

To znamená, že na poskytovatele platebních služeb, kteří poskytují služby související s vedením platebního účtu, hotovostními vklady a výběry, službami iniciovanými platby a poskytováním služeb informování o účtu, se povinnost poskytovat informace nevztahuje. Důvodem tohoto vyloučení je skutečnost, že tyto typy služeb se buď netýkají provádění platebních transakcí, nebo by poskytovaly informace, které již poskytují jiní poskytovatelé platebních služeb podílející se na platebních transakcích.

Článek 3 směrnice PSD2 navíc stanoví zvláštní případy vyloučení platebních služeb z oblasti působnosti směrnice, které rozsah povinnosti poskytovat informace dále omezují. Povinnost poskytovat informace se tedy nevztahuje na následující platební metody:

- papírové poukázky a platby v hotovosti (čl. 3 písm. g)),
- šeky (čl. 3 písm. a)),
- platební metody s omezeným použitím (čl. 3 písm. k)).

2.3.1 Platební metody s omezeným použitím – poukazy

Platební metody s omezeným použitím je třeba chápat jako metody vhodné k placení pouze u přísně omezeného (a často předem stanoveného) počtu obchodníků nebo k placení omezeného rozsahu zboží a služeb. V čl. 3 písm. k) směrnice PSD2 je taková platební metoda definována jako:

k) služby založené na specifických platebních prostředcích, které lze použít pouze omezeným způsobem a které splňují některou z těchto podmínek:

i) prostředky umožňující držiteli pořizovat zboží nebo služby pouze v prostorách jejich vydavatele nebo v rámci omezené sítě poskytovatelů služeb na základě přímé obchodní smlouvy s profesionálním vydavatelem,

ii) prostředky, které lze používat pouze k pořízení určitého velmi omezeného sortimentu zboží a služeb,

iii) prostředky poskytnuté na žádost podniku nebo subjektu veřejného sektoru, jež jsou platné pouze v jednom členském státě a jsou regulované vnitrostátním nebo regionálním veřejným orgánem pro zvláštní sociální nebo daňové účely za účelem pořízení konkrétního zboží nebo služeb od dodavatelů, kteří mají obchodní smlouvu s vydavatelem;

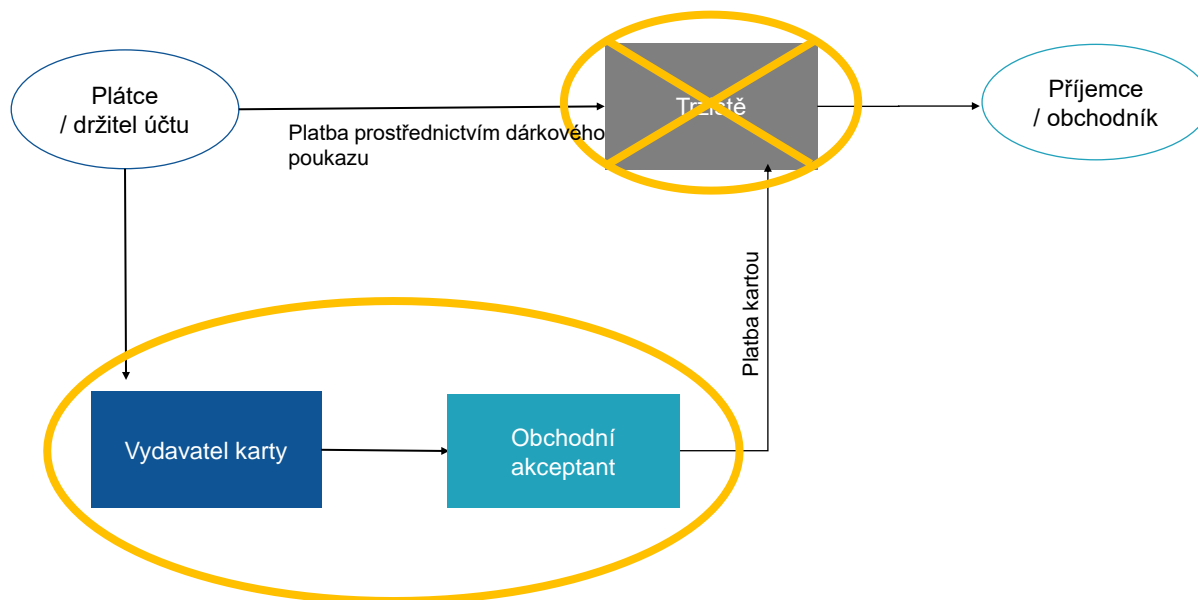
Platební metody s omezeným použitím nelze zaměňovat za elektronické poukazy. Na elektronický poukaz (viz bod 2.2.5.2) se povinnost poskytovat informace vztahuje, protože se jedná o platnou (předplacenou) platební metodu, kterou lze použít k nákupu zboží potenciálně všude (pokud má obchodník uzavřenou smlouvu s poskytovatelem elektronických peněz o poskytování tohoto typu platby). Hlavním aspektem pro rozlišení těchto dvou platebních metod je omezené použití první z nich, a to buď z hlediska míst, kde ji lze použít (pouze v prostorách jejího vydavatele nebo v rámci jednoho členského státu), nebo z hlediska toho, co za ni lze koupit (omezený rozsah zboží nebo služeb). Proto je nezbytné zjistit, zda tuto platební metodu může potenciálně použít jakýkoli obchodník k nákupu čehokoli nebo zda je omezena pouze na různé prodejce nebo zboží a služby, které nabízí daná značka, síť atd.

Skutečnost, že určitou platební metodu přijímá pouze několik obchodníků, neznamená, že tato metoda automaticky spadá do kategorie platebních metod s omezeným použitím. Její omezené přijímání totiž může mít různé důvody a časem se může zvýšit, což povede k jejímu širšímu využívání. Totéž se týká například plateb kartou, kdy obchodníci nemusí nutně přijímat všechny existující karetní systémy, ale pouze některé z nich. Platební metody s omezeným použitím však obecně nejsou příliš rozšířené, protože jsou přijímány pouze v prostorách svého vydavatele.

Mezi nejběžnější platební metody s omezeným použitím patří „dárkové poukazy“ nebo „dárkové karty“, které se koupí za danou částku a poté umožňují držitelům karty nebo poukazu nakupovat zboží a služby nabízené vydavatelem karty nebo poukazu nebo jeho partnery.

Na obrázku níže je znázorněno, jak probíhá poskytování informací u platby provedené prostřednictvím dárkových poukazů.

Obrázek 10 – Poskytování informací o platbách prostřednictvím dárkových poukazů

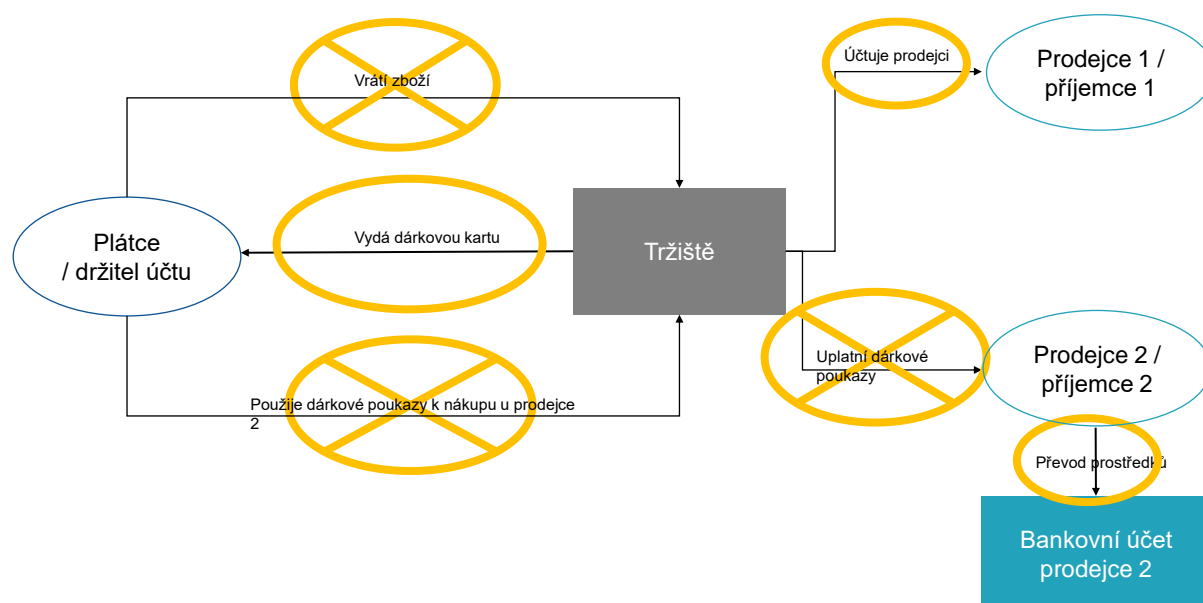
Na obrázku je jasně vidět, že tržiště neposkytuje informace o platbě uskutečněné plátcem příjemci prostřednictvím poukazu. Informace o platbě provedené plátcem (nebo jinou osobou) za nákup poukazu společně s vyplacením prostředků z tržiště na bankovní účet příjemce však poskytovány jsou, neboť se jedná o platby prováděné poskytovateli platebních služeb poskytujícími platební služby, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace.

2.3.2 Poukazy a vrácená platba

Není-li plátce spokojen s objednaným zbožím a přeje-li si ho vrátit, není neobvyklé, že tržiště a podniky plátcí poskytnou možnost získat místo vrácení platby poukaz. Tato praxe nabízí výhody pro podnik, který nemusí převádět peněžní prostředky zpět, a také pro plátce, kterému je poskytnuta stejně platná platební metoda pro nákup podobného zboží. Tyto poukazy lze rovněž nabízet jako náhradu, pokud je zboží poškozené, zpozdilo se nebo pokud došlo k jakékoli chybě během dodávky.

Na obrázku níže je znázorněno, jak v takové situaci probíhá poskytování informací.

Obrázek 11 – Poskytování informací o vrácené platbě a platbách prostřednictvím dárkových poukazů

Na první platbu od plátce tržišti (pomocí platební metody, na niž se povinnost vztahuje) se vztahuje povinnost poskytovat informace a tyto informace budou poskytnuty. V případě, že plátce požádá o vrácení platby, poskytne tržiště rovněž informace o tomto vrácení.

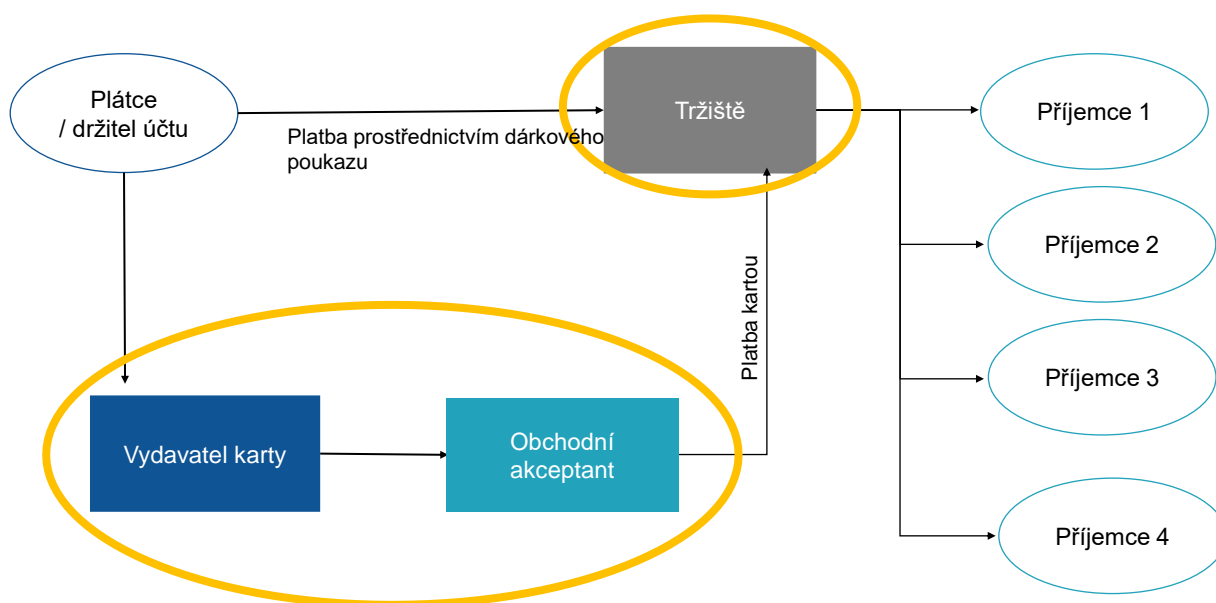
Na všechny následující platby provedené prostřednictvím dárkového poukazu se však povinnost poskytovat informace nevztahuje. Jak je znázorněno na obrázku, může to vést k situacím, kdy plátce nakoupí zboží od prvního prodejce, o kterém jsou poskytovány informace do systému CESOP, ale poté požádá o vrácení platby prostřednictvím dárkové karty. Přestože tržiště poskytne informace o vrácené platbě, neposkytne informace o vydání dárkové karty plátcí a neposkytne informace o následující transakci, kterou provede plátce, jenž nyní prostřednictvím dárkové karty nakoupí zboží od jiného prodejce. Jakmile však tržiště přistoupí k vyplacení peněžních prostředků, které dluží druhému prodejci, podléhá tato výplata povinnosti poskytovat informace ze strany banky druhého prodejce, která vykáže konsolidovanou částku.

Přestože tedy část transakčního řetězce není z důvodu použití dárkové karty viditelná, systém CESOP přesto obdrží informace o tom, jaké množství peněžních prostředků obdržel první prodejce, jaká částka byla vrácena při první transakci, a na základě informací poskytnutých jeho poskytovatelem platebních služeb bude mít informace o celkové částce přijaté druhým prodejcem.

2.3.3 Používání poukazů společně s platebními metodami, na něž se vztahuje povinnost poskytovat informace

Tato poslední situace se zaměřuje na případy, kdy plátce použije k nákupu zboží nebo služeb dárkovou kartu nebo poukaz, ale hodnota poukazu není dostatečná k zaplacení nákupu v plné výši a zůstatek je třeba uhradit běžným převodem peněžních prostředků provedeným prostřednictvím platebních metod, na něž se vztahuje povinnost poskytovat informace.

Obrázek 12 – Poskytování informací o platbách prostřednictvím poukazů společně s platebními metodami, na něž se vztahuje povinnost poskytovat informace

V takové situaci a v případě uplatnění pravidel bez ohledu na sledování a omezení podle čl. 243b odst. 2 by mělo poskytnutí informací proběhnout takto:

- poskytovatel platebních služeb provádějící platbu, na niž se vztahuje povinnost poskytovat informace (platba kartou, úhrada, elektronické peníze atd.), poskytne informace o této platbě, přičemž příjemcem je tržiště,
- tržiště neposkytne informace o části platby uskutečněné prostřednictvím poukazu, protože se na ni tato povinnost nevztahuje, ale poskytne informace o platbě uskutečněné platební metodou, na niž se tato povinnost vztahuje, přičemž příjemcem je prodejce,
- poskytovatel platebních služeb příjemce (prodejce) poskytne informace o výplatě od tržiště k příjemci, které budou zahrnovat souhrn všech plateb obdržených za dané časové období.

Ačkoli by toto schéma bylo možné použít v případě, kdy je prodejce jediným subjektem, nákup zboží na tržišti zpravidla znamená, že do jedné transakce může být zapojena řada prodejců, přičemž každý z nich poskytuje část položek, které tvoří celkový nákup plátce. V důsledku toho tržiště tyto různorodé platby nerozdělují na poukazy a jiné platby, ale všechny je seskupují do jedné platby, v níž jsou poukazy zkombinovány s platbami, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace. Z tohoto

důvodu tržiště často nevědí, která část částky, kterou každému prodejci připisují, pochází z poukazu a měla by být z této povinnosti vyloučena.

Vzhledem k tomu, že není možné, aby tržiště rozdělila hodnotu poukazu, je-li spojena s platebními metodami, na něž se tato povinnost nevztahuje, mezi různé prodejce, a vzhledem k tomu, že výjimky je třeba vykládat restriktivně, což by bylo v rozporu s vynětím celé platební transakce, je obecně přijímaným faktem, že nejsou-li tržiště schopna přesně určit, která část platby pochází z platební transakce, na niž se povinnost nevztahuje, poskytují informace o celé platební transakci (transakcích), včetně částek krytých poukazem.

V praxi to znamená, že pokud tržiště není schopno u každé platební transakce každému příjemci určit, která část této platby je kryta poukazem, poskytne tržiště informace o všech platebních transakcích každému příjemci v plné výši, jako kdyby žádný poukaz nebyl použit.

2.4 Praktické použití u jednotlivých platebních metod

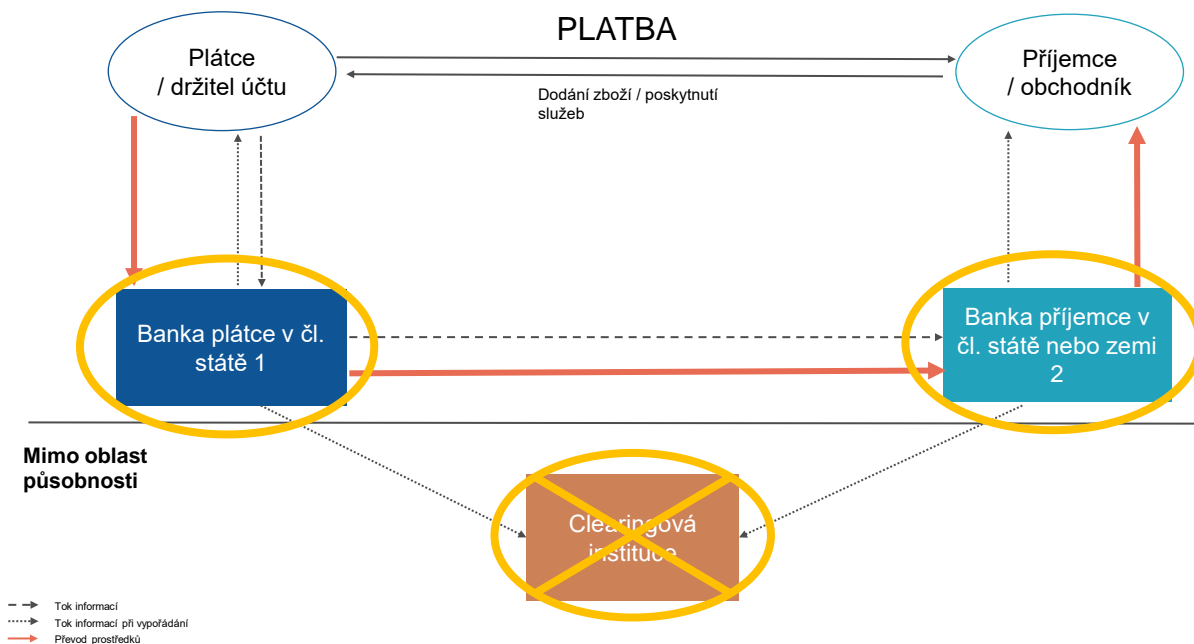
V následujícím oddíle bude u každé z hlavních platebních metod uvedených v oddíle 2.2 objasněno, které subjekty musí poskytovat informace. Subjekt zakroužkovaný červeně představuje subjekt, který poskytuje informace o platbě mezi plátcem (kupujícím) a příjemcem (prodávajícím), zatímco subjekty zakroužkované žlutě představují poskytovatele platebních služeb, kteří rovněž poskytují informace jako součást celkového platebního řetězce, ale striktně se to netýká platby mezi kupujícím a prodávajícím.

V každém příkladu jsou pouze zdůrazněny subjekty, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace, ale není v nich určeno, který z nich bude informace o platbě skutečně poskytovat v souladu s pravidlem čl. 243b odst. 3. Podrobnosti o tomto tématu naleznete v bodě 4.3.

2.4.1 Úhrada

V případě úhrad jsou poskytovateli platebních služeb, na něž se vztahuje povinnost poskytovat informace, banka plátce a banka příjemce. Clearingová instituce nebo jiný zprostředkovatel nebo poskytovatel platebních služeb by neměli žádné údaje poskytovat, protože nejsou poskytovateli platebních služeb poskytujícími platební služby plátcí nebo příjemci.

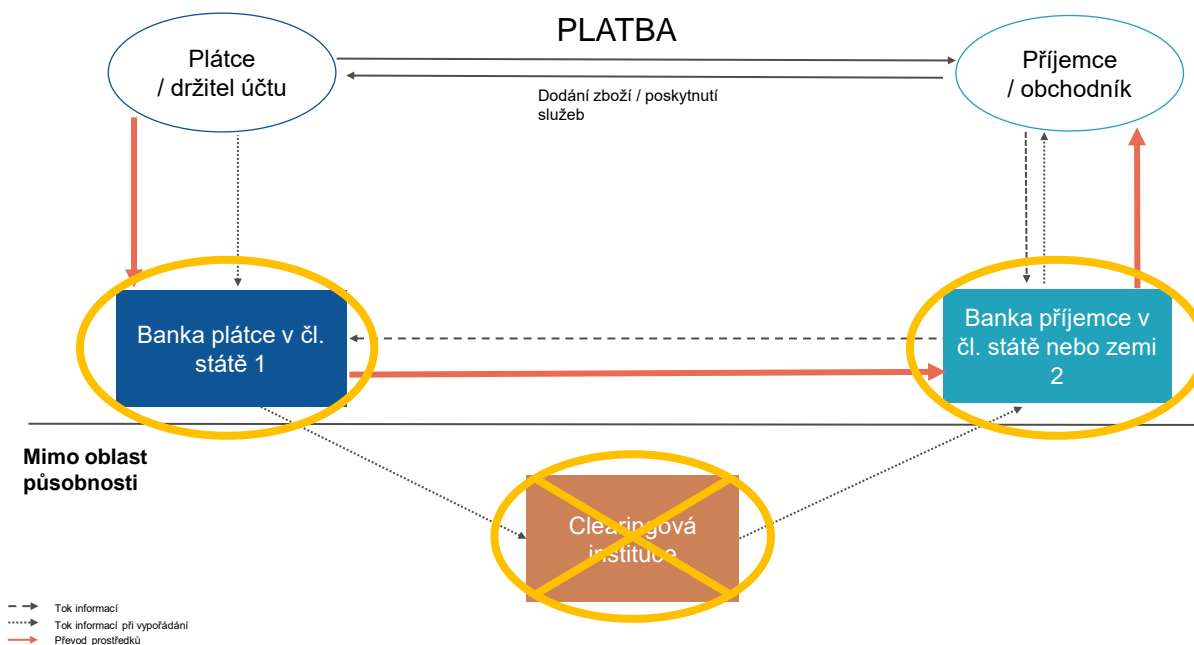
Obrázek 13 – Subjekty, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace v případě úhrad

2.4.2 Inkaso

Vzhledem k tomu, že inkaso funguje podobně jako úhrada, platí pro ně stejná pravidla. Na banku plátce a banku příjemce se tedy povinnost poskytovat informace vztahuje, zatímco na clearingovou instituci nikoli.

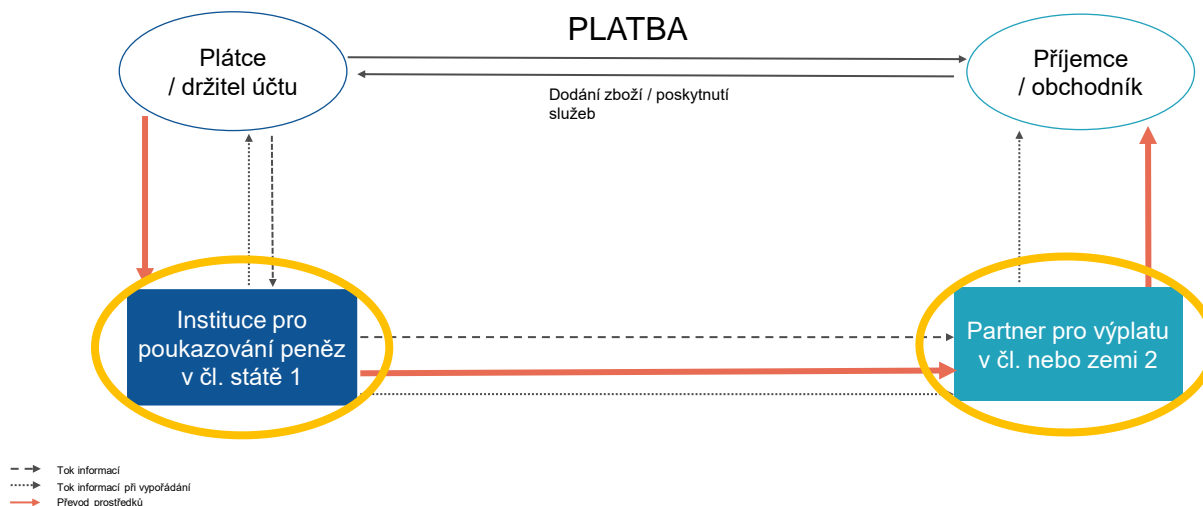
Obrázek 14 – Subjekty, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace v případě inkasa

2.4.3 Poukazování peněz

V případě plateb prostřednictvím poukazování peněz jsou poskytovateli platebních služeb, na něž se vztahuje povinnost poskytovat informace, jak instituce pro poukazování peněz, tak partner pro výplatu.

Obrázek 15 – Subjekty, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace v případě poukazování peněz

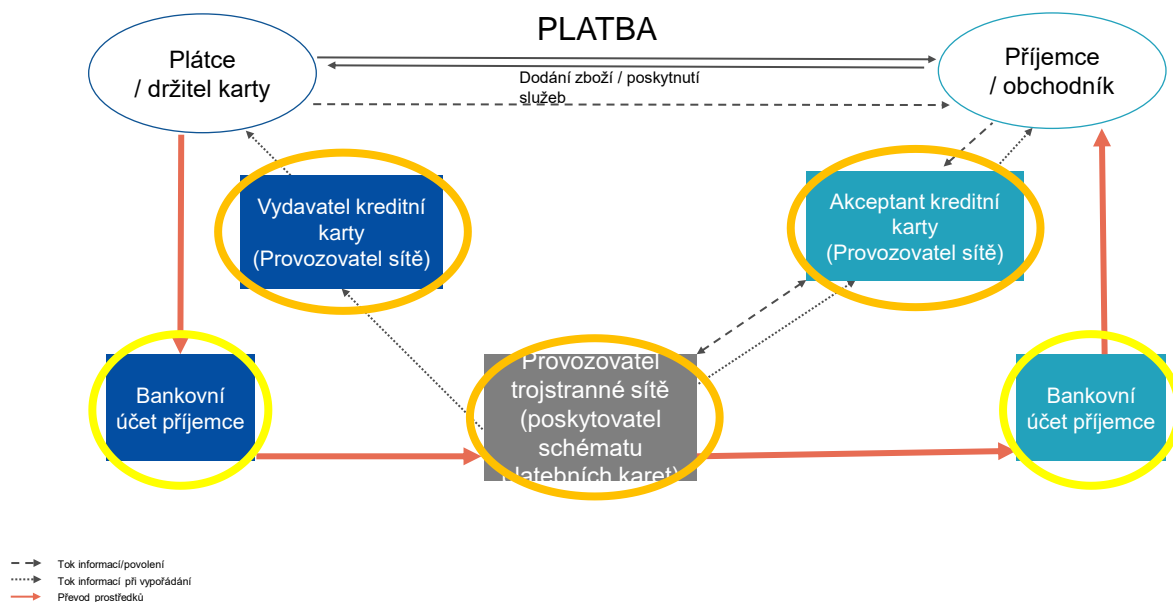
2.4.4 Platby kartou

2.4.4.1 Trojstranné schéma platebních karet

U všech plateb kartou jsou klíčovými subjekty, na něž se vztahuje povinnost poskytovat informace, vydavatel kreditní karty a akceptant. Vzhledem k tomu, že u trojstranných schémat platebních karet tyto funkce vykonává samotné schéma platebních karet, je schéma platebních karet také poskytovatelem platebních služeb a vztahuje se na něj povinnost poskytovat informace.

Pokud jde o banky plátců a příjemců, povinnost poskytovat informace se na ně vztahuje tak, jak je uvedeno v grafu. Nebudou však poskytovat údaje o platbě od plátce k příjemci, ale o jiné transakci, buď od plátce k poskytovateli schématu platebních karet při vypořádání úvěru na kartě, nebo od poskytovatele schématu platebních karet k příjemci při převodu souhrnných plateb.

Obrázek 16 – Subjekty, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace v případě trojstranných schémat platebních karet

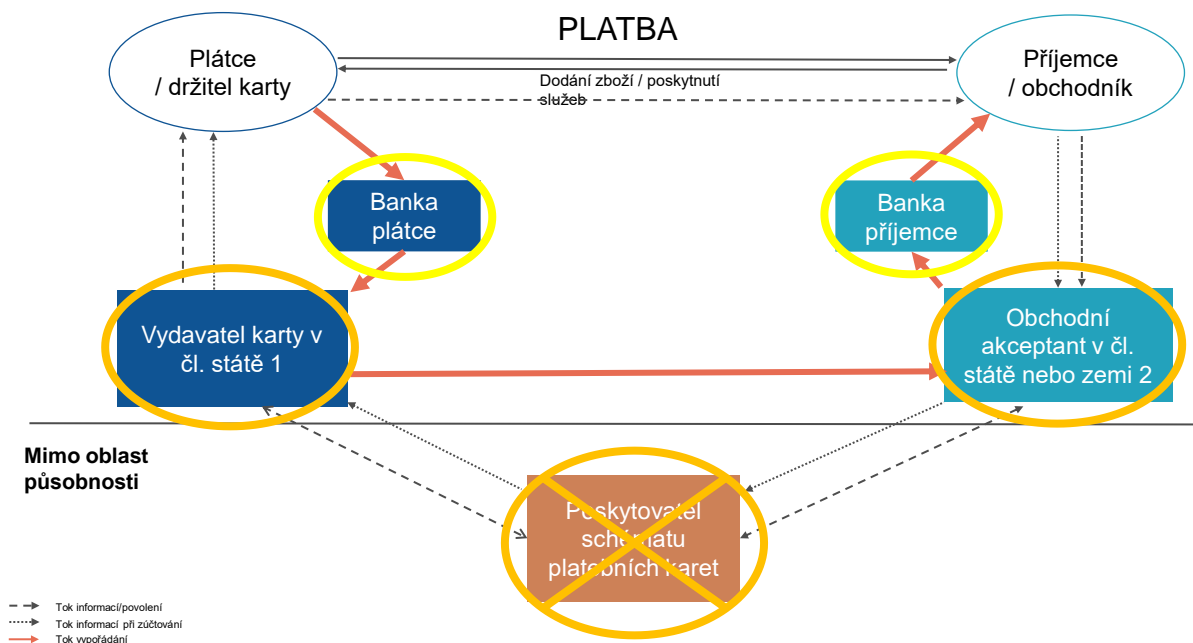

2.4.4.2 Čtyřstranné schéma platebních karet

V příkladu uvedeném níže je použita situace, kdy se jak vydavatel kreditní karty, tak obchodní akceptant liší od banky plátce i banky příjemce. V takovém případě jsou klíčovými subjekty, které musí poskytovat informace o platbě mezi plátcem a příjemcem, vydavatel karty a akceptant. Síť platebních karet však není poskytovatelem platebních služeb a povinnost poskytovat informace se na ni nevztahuje.

Podobně jako je tomu u trojstranných schémat platebních karet, povinnost poskytovat informace se bude vztahovat na banku plátce a banku příjemce, protože jsou poskytovateli platebních služeb. Nebudou však poskytovat údaje o platbě mezi plátcem a příjemcem, ale o jiné transakci, buď od plátce k vydavateli karty při vypořádání úvěru na kartě, nebo od akceptanta k příjemci k převodu souhrnných částek (vypořádání).

Obrázek 17 – Subjekty, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace v případě čtyřstranných platebních schémat karet

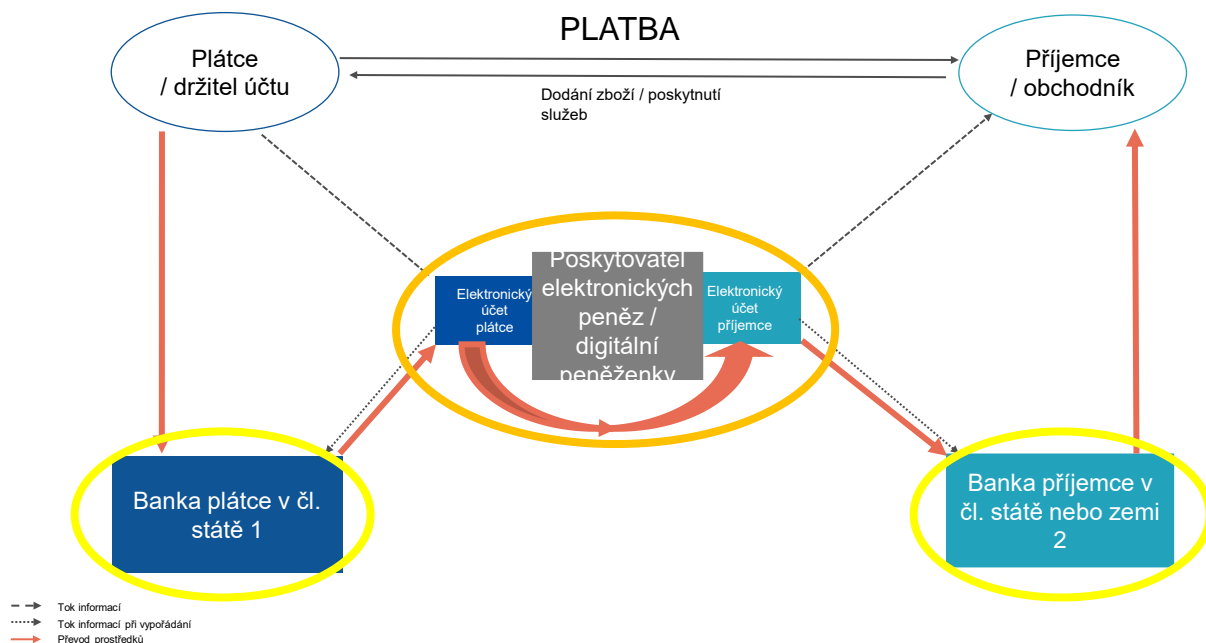
2.4.5 Elektronické peníze

2.4.5.1 Elektronická peněženka

V případě elektronické peněženky je ústředním oznamujícím subjektem a jediným, který má úplný přehled o transakci mezi plátcem a příjemcem, poskytovatel elektronických peněz. Na poskytovatele elektronických peněz se tak bude vztahovat povinnost poskytovat informace, přičemž vždy musí poskytovat údaje o platbě mezi plátcem a příjemcem.

Situace banky plátce a banky příjemce je podobná jako u plateb kartou. Jsou to poskytovatelé platebních služeb, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace, ale nejsou zapojeny do transakce mezi plátcem a příjemcem. Namísto toho poskytnou informace o platbě od plátce k poskytovateli elektronických peněz v případě banky plátce a od poskytovatele elektronických peněz k příjemci v případě banky příjemce.

Obrázek 18 – Subjekty, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace v případě elektronické peněženky

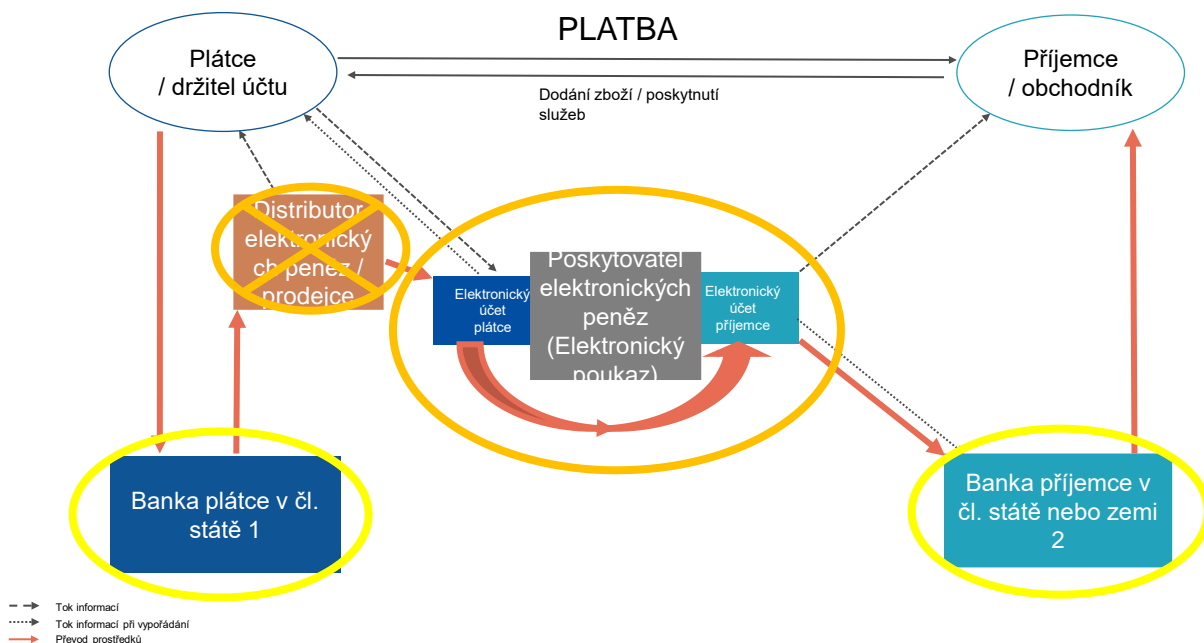

2.4.5.2 Elektronický poukaz

Pokud jde o ústřední roli poskytovatele elektronických peněz při poskytování informací, je situace elektronických poukazů podobná situaci elektronické peněženky, a proto se na poskytovatele elektronických peněz vztahuje povinnost poskytovat informace. Rozdíl spočívá v přítomnosti distributora/prodejce elektronického poukazu, který není poskytovatelem platebních služeb, a proto se na něj povinnost poskytovat informace vztahovat nebude.

Situace banky plátce a banky příjemce je totožná se situací popsanou u elektronické peněženky.

Obrázek 19 – Subjekty, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace v případě elektronických poukazů

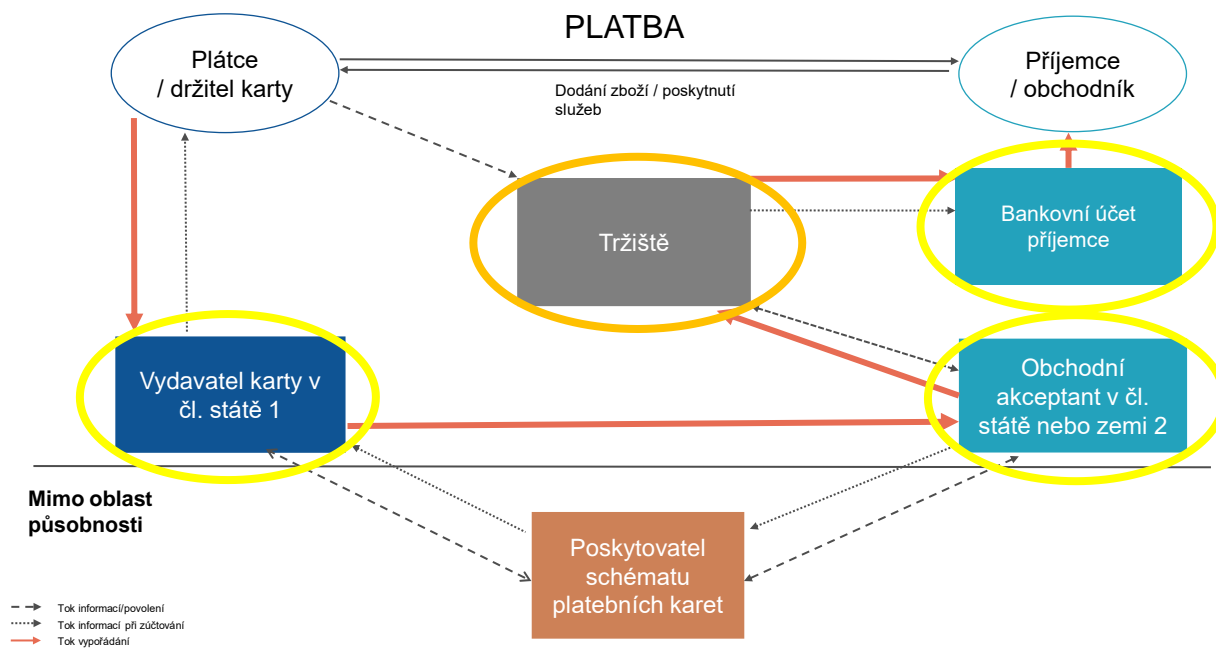
2.4.6 Tržiště

Níže uvedený příklad znázorňuje situaci, kdy je platba provedena na tržišti s využitím čtyřstranného schématu platebních karet. Její závěry se však dají bez problémů použít i v případě úhrad nebo jiných způsobů platby.

Pokud jde o tržiště, podle pravidel směrnice PSD2 je tržiště samo poskytovatelem platebních služeb, pokud drží peněžní prostředky jménem plátce i jménem příjemce. V případě platby kartou tržišti se proto na běžné aktéry plateb kartou bude vztahovat povinnost poskytovat informace (a na síť platebních karet nikoli), avšak povinnost poskytovat informace se bude vztahovat i na tržiště. Toto zapojení tržiště je pro poskytování informací klíčové, protože tržiště je jediným subjektem, který má úplný přehled o platbě mezi plátcem a příjemcem. Jak vydavatel, tak akceptant mohou poskytovat informace o platbě, která prochází tržištěm, pouze při výběru peněžních prostředků vlastním jménem. Informace o skutečném příjemci těchto prostředků může poskytnout pouze tržiště.

Situace banky příjemce v grafu je stejná jako u běžných plateb kartou. Banka příjemce se na transakci mezi plátcem a příjemcem nepodílí a poskytuje informace pouze o částce vyplacené z tržiště příjemci.

Obrázek 20 – Subjekty, na které se vztahuje povinnost poskytovat informace v případě tržišť

3 SLEDOVÁNÍ A VZNIK POVINNOSTI POSKYTOVAT INFORMACE

Jakmile jsou splněny podmínky článku 243b, které jsou podrobně uvedeny v bodě 2, začne se na danou platbu vztahovat povinnost poskytovat informace. Informace však nebudou poskytnuty, nebudou-li splněny dvě dodatečné podmínky. To bude určeno testem sledování, který provedou poskytovatelé platebních služeb.

Tyto dvě dodatečné podmínky jsou následující:

- platba, o níž jsou poskytovány informace, musí být přeshraniční platba (bod 3.1) a
- poskytovatel platebních služeb, který poskytuje platební služby v některém členském státě, musí v tomto členském státě provést nejméně 25 přeshraničních plateb za čtvrtletí jednomu příjemci, aby mu vznikla povinnost poskytovat informace (bod 3.2).

Je důležité jasně oddělit pravidla sledování od údajů, o nichž mají být poskytovány informace podle článku 243d. Pravidla sledování zajišťují proporcionalitu povinnosti poskytovat informace pro účely subsidiarity a ochrany údajů. Jejich cíl se liší od povinnosti poskytovat informace, jejímž účelem je napomáhat v boji proti podvodům v oblasti DPH. Pravidla sledování se tedy opírají o zástupné indikátory, takže je mohou snadno používat všichni poskytovatelé platebních služeb. Neměla by však ovlivňovat předávané údaje, které musí být co nejpřesnější, aby byly účinné.

Zejména pravidla o místě usazení nesmí mít vliv na místo usazení, které je předáváno jako adresa příjemce. Je naprosto přípustné, když předávaná adresa neodpovídá místu usazení příjemce určenému podle pravidel článku 243c (další podrobnosti viz bod 3.1).

Podobně je třeba rozlišovat souhrn prahových hodnot od skutečného poskytování údajů. To znamená, že poskytovatelé platebních služeb nesmí při poskytování informací o platbě sloučit údaje týkající se vlastníka dvou platebních účtů (údaje týkající se příjemce), i když zjistili, že tyto účty vlastní jediný příjemce (další podrobnosti viz bod 3.2).

Informace týkající se pravidel sledování by měli používat výhradně poskytovatelé platebních služeb ke stanovení toho, kdy je třeba poskytnout informace o platbě. Tyto informace nejsou součástí datových prvků požadovaných podle článku 243d a nesmějí být automaticky poskytovány členským státům.

3.1 Přeshraniční platby – pravidla o místě usazení podle článku 243c

První podmínkou, kterou musí poskytovatelé platebních služeb sledovat, aby mohli určit, zda je třeba poskytnout informace o platbě, je to, zda se jedná o přeshraniční platbu podle pravidel článku 243c směrnice 2006/112/ES.

1. Pro účely čl. 243b odst. 1 druhého pododstavce, a aniž by byla dotčena ustanovení hlavy V se má za to, že se místo usazení plátce nachází v členském státě odpovídajícím:

a) identifikátoru IBAN platebního účtu plátce nebo jakémukoli jinému identifikátoru, který jednoznačně označuje plátce a jeho místo usazení, nebo neexistuje-li takový identifikátor,

b) kódu BIC nebo jakémukoli jinému identifikačnímu kódu podniku, který jednoznačně označuje poskytovatele platebních služeb jednajícího jménem plátce a jeho místo usazení.

2. Pro účely čl. 243b odst. 1 druhého pododstavce se má za to, že se místo usazení příjemce nachází v členském státě, na třetím území, nebo ve třetí zemi odpovídajícím:

- a) identifikátoru IBAN platebního účtu příjemce nebo jakémukoli jinému identifikátoru, který jednoznačně označuje příjemce a jeho místo usazení, nebo neexistuje-li takový identifikátor,
- b) kódu BIC nebo jakémukoli jinému identifikačnímu kódu podniku, který jednoznačně označuje poskytovatele platebních služeb jednajícího jménem příjemce a jeho místo usazení.

Členským státům a do systému CESOP je třeba poskytovat pouze údaje týkající se přeshraničních plateb. V souladu s pravidly směrnice by se neměly shromažďovat žádné údaje o vnitrostátních platbách.

3.1.1 Tabulka identifikátorů pro určení místa usazení plátce a příjemce

Článek 243c stanoví pravidla pro určení toho, kdy se platba považuje za přeshraniční. Tato pravidla se opírají o zástupné indikátory, aby bylo možné plátcům a příjemcům snadno a rychle přiřadit zemi. Skutečnost, že se místo usazení plátce a příjemce na základě těchto zástupných indikátorů může lišit od jejich skutečného místa usazení, není pro účely článku 243c důležitá.

V tabulce níže jsou uvedeny identifikátory nebo datové prvky, z nichž by poskytovatelé platebních služeb měli určit místo usazení plátce a příjemce u hlavních používaných platebních metod. Tabulka je však orientační, a bude-li to považováno za relevantnější, lze použít i jiné prvky.

Tabulka I – Identifikátory místa usazení podle platebních metod a oznamujících subjektů

Platební metoda	Poskytování informací poskytovatelem platebních služeb (PPS) plátce (mimo EU)		Poskytování informací poskytovatelem platebních služeb (PPS) příjemce (uvnitř EU)	
	Místo usazení plátce	Místo usazení příjemce	Místo usazení plátce	Místo usazení příjemce
Úhrada	- IBAN - (BIC PPS)	- IBAN - BIC PPS ¹⁰ - Číslo platebního účtu ¹¹	- IBAN - (BIC PPS)	- IBAN - (BIC PPS)
Inkaso ¹²	- IBAN - (BIC PPS)	- IBAN - BIC PPS - Číslo platebního účtu	- IBAN - (BIC PPS)	- IBAN - (BIC PPS)
Platby kartou	- BIN	- Adresa obchodníka - Místo usazení příjemce karty	- BIN	- Adresa obchodníka
Elektronické peníze	- Elektronický účet plátce (místo usazení zaznamenáno při registraci) - IBAN - Elektronické poukazy: kód	- Elektronický účet příjemce (místo usazení zaznamenáno při registraci) - IBAN	- Elektronický účet plátce (místo usazení zaznamenáno při registraci) - IBAN - Elektronické poukazy: kód	- Elektronický účet příjemce (místo usazení zaznamenáno při registraci) - IBAN

¹⁰ Použít, není-li k dispozici IBAN.

¹¹ Tento identifikátor nemusí obsahovat kód země a často je spojen s kódem BIC poskytovatele platebních služeb.

¹² V současné době neexistuje žádný mezinárodní systém pro inkaso. Proto jsou identifikátory pro poskytování informací poskytovatelem platebních služeb plátce, které jsou zde uvedeny, většinou teoretické.

	země prodejce		země prodejce	
Poukazování peněz	- Místo usazení plátce (vlastní záznamy) - IBAN	- BIC partnera pro výplatu	- BIC partnera pro výplatu	- Místo usazení příjemce (vlastní záznamy)

Je důležité uvést, že ačkoli článek 243c vyžaduje, aby poskytovatelé platebních služeb používali primárně identifikátory spojené s místem usazení plátce a příjemce, některé z těchto identifikátorů jsou nakonec spojeny s místem usazení poskytovatelů platebních služeb (např. IBAN). To může mít dopad na povinnost poskytovat informace (viz bod 3.1.2).

V rozporu s pravidlem stanoveným v čl. 243d odst. 1 písm. d) nemá žádný z identifikátorů, které je třeba použít, přednost (kromě povinnosti použít nejprve identifikátor plátce/příjemce). To znamená, že má-li poskytovatel platebních služeb k dispozici různé identifikátory, které udávají jiné místo usazení, musí zvolit identifikátor, který nejlépe odráží místo usazení příjemce.

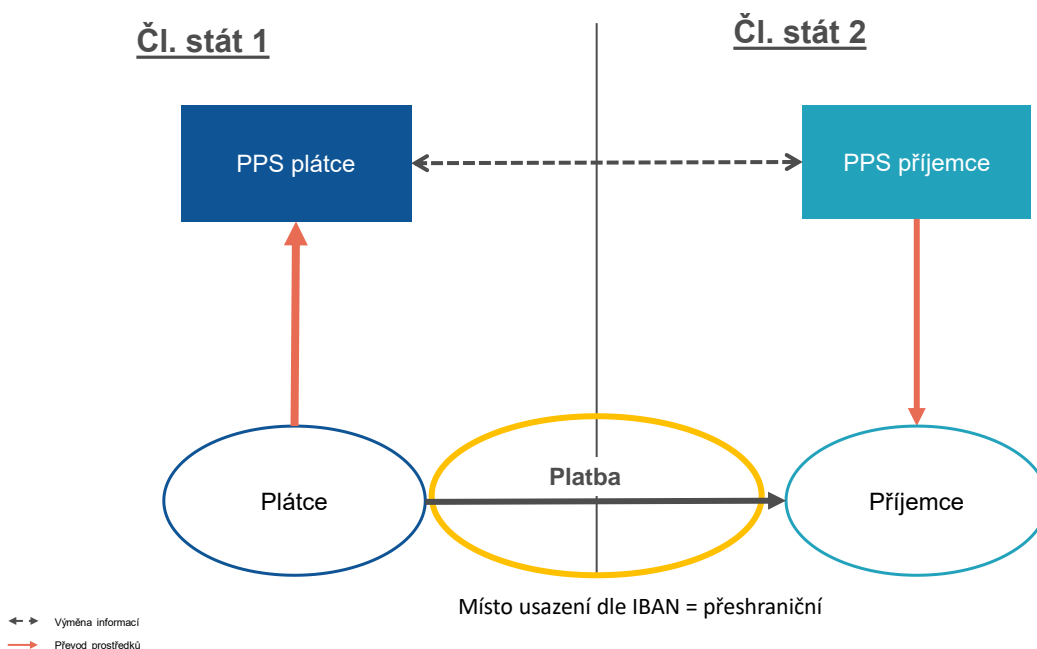
Příklad: Má-li poskytovatel elektronických peněz identifikátor IBAN s kódem země, který se liší od kódu země adresy uvedené jeho klientem při registraci a který byl potvrzen úředními dokumenty (průkazy totožnosti, pas, řidičský průkaz atd.), musí zvolit místo usazení uvedené klientem, neboť lépe odráží místo usazení klienta.

Příklad 2: K určení toho, kde má vydavatel karty místo usazení, nebo kde byla karta vydána, lze použít číselnou řadu BIN kreditní karty. Při použití výše uvedených pravidel musí poskytovatel platebních služeb použít číselnou řadu BIN, která udává, kde byla karta vydána, protože je to údaj, který nejlépe odráží místo usazení plátce.

3.1.2 Praktické použití

3.1.2.1 Úhrada/inkaso – plátce, příjemce a poskytovatelé platebních služeb v různých členských státech

Obrázek 21 – Identifikace přeshraničních úhrad, kdy se plátce a příjemce a jejich poskytovatelé platebních služeb nacházejí v různých členských státech

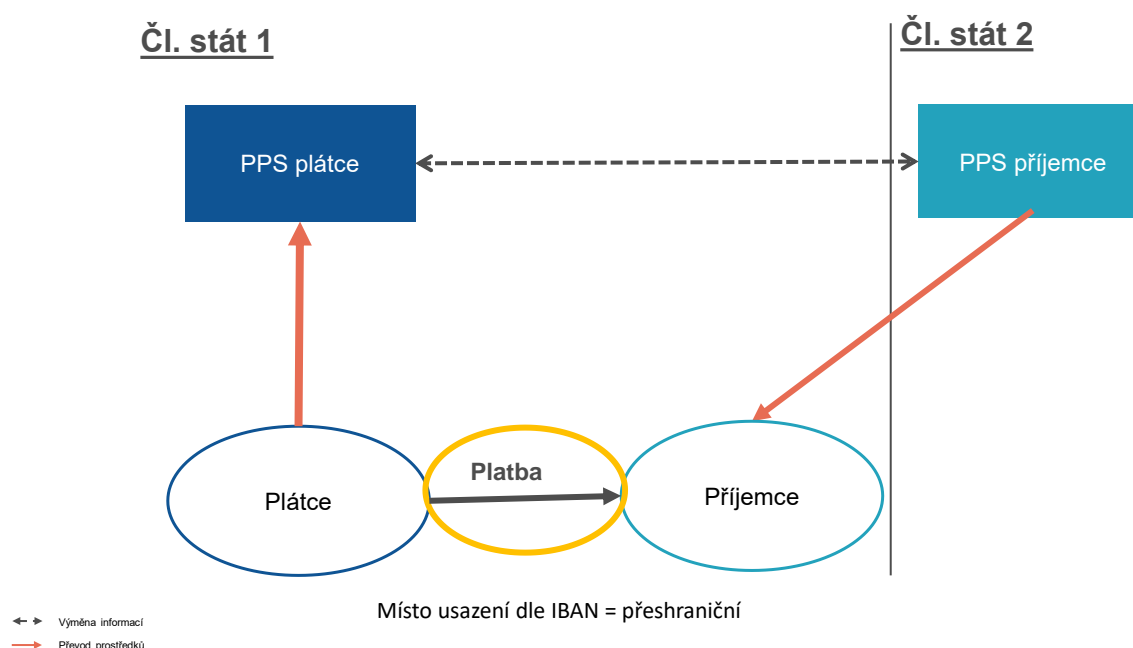

Ve výše uvedené situaci se plátce a příjemce nacházejí ve dvou různých členských státech a využijí poskytovatele platebních služeb usazené v jejich členských státech k provedení úhrady/inkasa.

Podle pravidel článku 243c je nejvýznamnějším identifikátorem u těchto platebních metod identifikátor IBAN platebních účtů plátce a příjemce. Jelikož se oba identifikátory IBAN týkají dvou různých členských států, považuje se platba za přeshraniční.

3.1.2.2 Úhrada/inkaso – plátce a příjemce ve stejném členském státě

Obrázek 22 – Identifikace přeshraničních úhrad, kdy se plátce a příjemce nacházejí ve stejných členských státech, ale jejich poskytovatelé platebních služeb v jiných členských státech

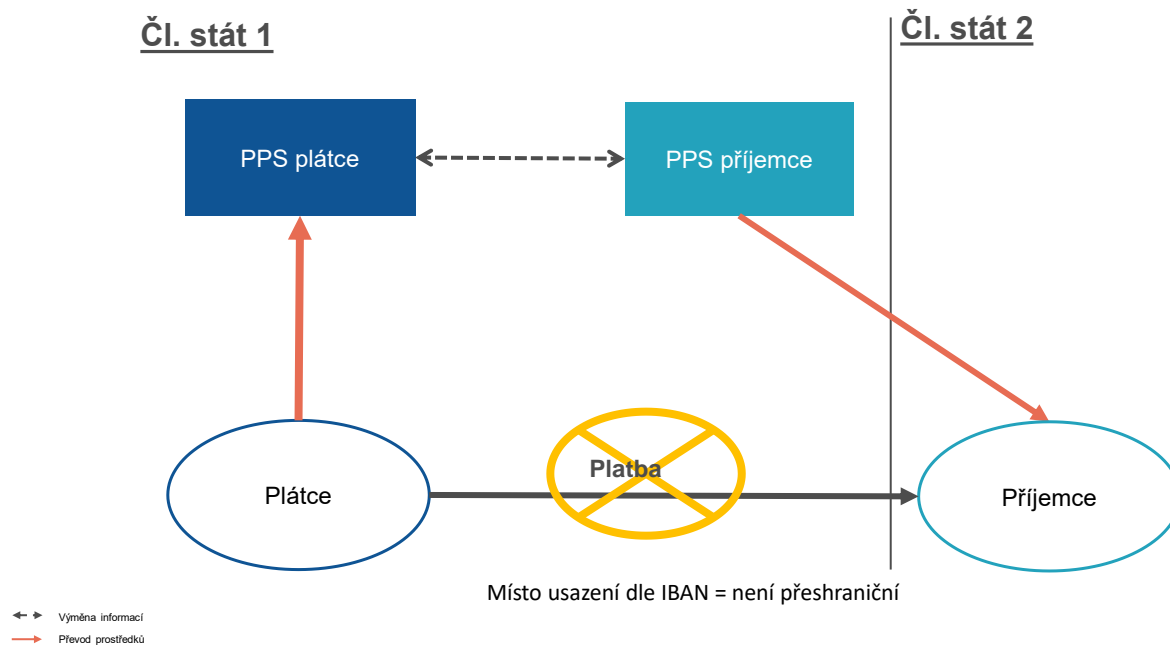
V této situaci se plátce a příjemce nacházejí ve stejném členském státě, ale příjemce využívá služeb poskytovatele platebních služeb z jiného členského státu.

Vzhledem k tomu, že IBAN platebního účtu příjemce je spojen s místem usazení poskytovatele platebních služeb příjemce a nikoli s místem usazení samotného příjemce, platba mezi plátcem a příjemcem se přesto považuje za přeshraniční platbu a je třeba o ní poskytnout informace do systému CESOP.

Pozn.: V teoretickém případě, kdy příjemce využije poskytovatele platebních služeb ze země mimo EU, by se tato platba jevila jako přeshraniční platba ze země mimo EU. Za této situace by měl povinnost poskytnout informace poskytovatel platebních služeb plátce. Tento případ je však v praxi nepravděpodobný z důvodu požadavků směrnice PSD2, aby poskytovatelé platebních služeb měli platební licenci v EU, a vyskytl by se pouze v zemích EHP (viz oddíl 4.3.2).

3.1.2.3 Úhrada/inkaso – poskytovatelé platebních služeb plátce a příjemce ve stejném členském státě

Obrázek 23 – Identifikace přeshraničních úhrad, kdy se plátce a příjemce nacházejí v různých členských státech, ale jejich poskytovatelé platebních služeb ve stejném státě

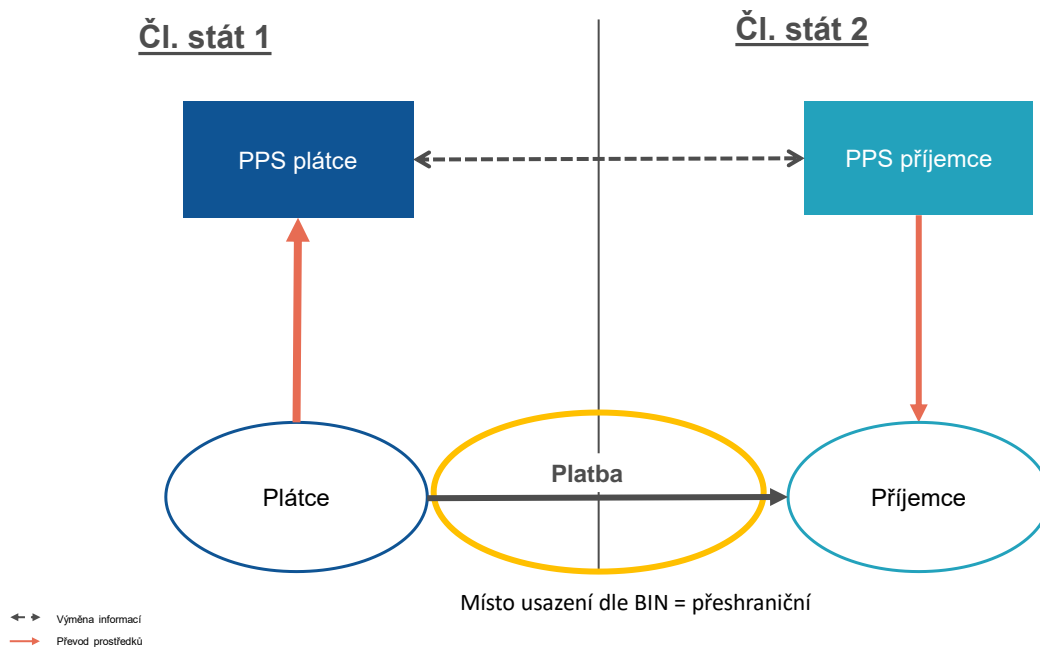

V této situaci se plátce a příjemce nacházejí v různých členských státech, ale příjemce využívá služeb poskytovatele platebních služeb, který se nachází ve stejném členském státě jako plátce.

Vzhledem k tomu, že IBAN platebního účtu příjemce se nachází tam, kde je jeho poskytovatel platebních služeb, jeví se platba mezi plátcem a příjemcem jako vnitrostátní platba, protože oba poskytovatelé platebních služeb se nacházejí ve stejném členském státě. Proto se informace o této platbě nebudou poskytovat do systému CESOP. Skutečnost, že se plátce a příjemce nacházejí ve dvou členských státech, není podle pravidel článku 243c relevantní.

3.1.2.4 Platba kartou – plátce, příjemce a poskytovatelé platebních služeb v různých členských státech

Obrázek 24 – Identifikace přeshraničních plateb kartou, kdy se plátce a příjemce a jejich poskytovatelé platebních služeb nacházejí v různých členských státech

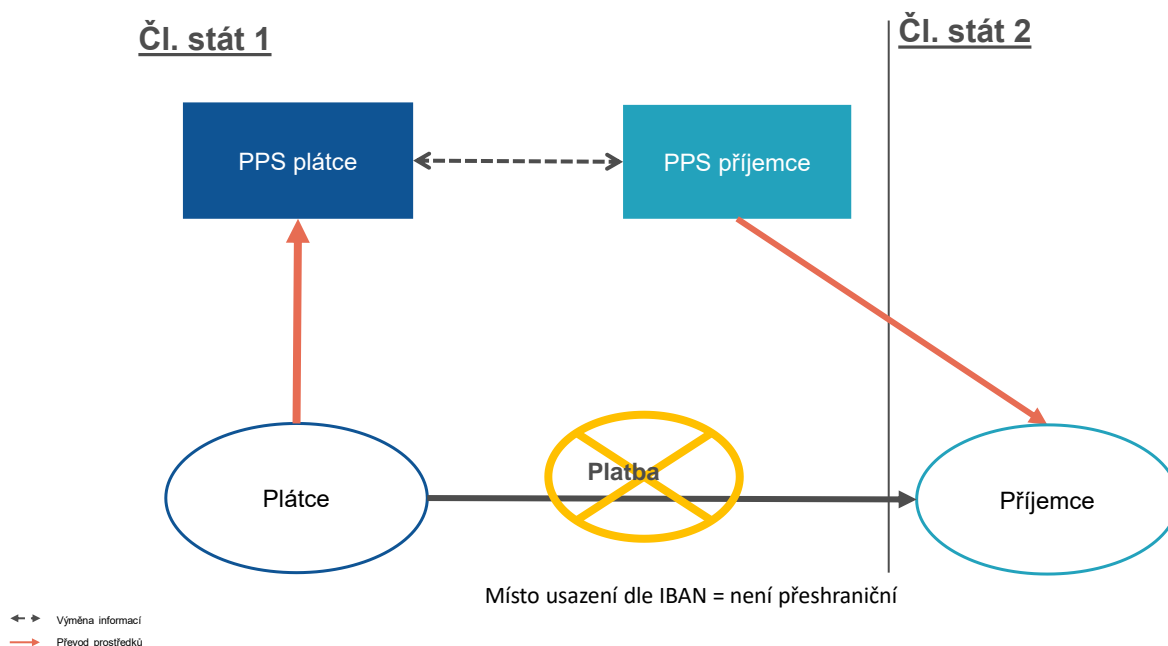

V této situaci se plátce a příjemce nacházejí v různých členských státech a k provedení platby kartou využívají služby poskytovatelů platebních služeb ze svých příslušných členských států.

U plateb kartou by byly nejrelevantnějšími identifikátory, které by se měly použít, číselná řada BIN karty plátce pro místo usazení plátce a adresa nebo identifikátor obchodníka pro místo usazení příjemce. Oba tyto identifikátory určují místo usazení plátce a příjemce v různých členských státech. Platba je tedy přeshraniční a vztahuje se na ni povinnost poskytovat informace.

3.1.2.5 Platba kartou – plátce, příjemce ve stejném členském státě

Obrázek 25 – Identifikace přeshraničních plateb kartou, kdy se plátce a příjemce nacházejí ve stejném členském státě, ale jejich poskytovatelé platebních služeb v jiných členských státech

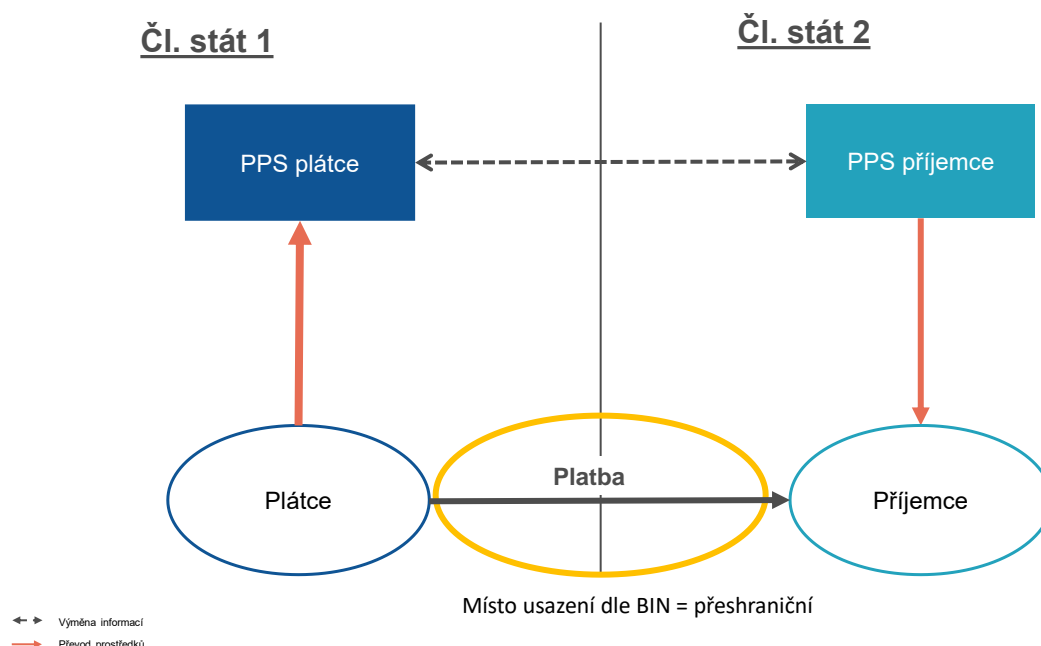

V této situaci se plátce i příjemce nacházejí oba ve stejném členském státě, ale příjemce využívá k provedení platby kartou služeb poskytovatele platebních služeb v jiném členském státě.

Vzhledem k tomu, že jak číselná řada BIN, tak identifikátor nebo adresa obchodníka odkazují na skutečné umístění plátce a příjemce, považuje se platba za vnitrostátní platbu a nebudou o ní muset být poskytnuty informace.

3.1.2.6 Platba kartou – vydavatel a plátce v různých členských státech

Obrázek 26 – Identifikace přeshraničních plateb kartou, kdy se plátce a příjemce nacházejí v různých členských státech, ale jejich poskytovatelé platebních služeb ve stejném členském státě

V této situaci se plátce a příjemce nacházejí v různých členských státech, zatímco poskytovatelé platebních služeb plátce i příjemce se nacházejí ve stejném členském státě. Plátce využívá služeb vydavatele karty v členském státě příjemce k provedení platby kartou.

Pro takové případy musí číselná řada BIN obsahovat údaje o tom, kde byla karta vydána, a nikoli údaje o tom, kde je usazen vydavatel karty. Číselná řada BIN by proto měla uvádět, že plátce se nachází v jiném členském státě než příjemce, a platba by měla být považována za přeshraniční a měly by o ní být poskytnuty informace.

3.1.2.7 Elektronické peníze/tržiště – plátce a příjemce v různých členských státech

V tomto případě plátce a příjemce využívají k provedení platby služeb instituce elektronických peněz nebo tržiště. V obou případech má poskytovatel platebních služeb vztah jak k příjemci, tak k plátcí.

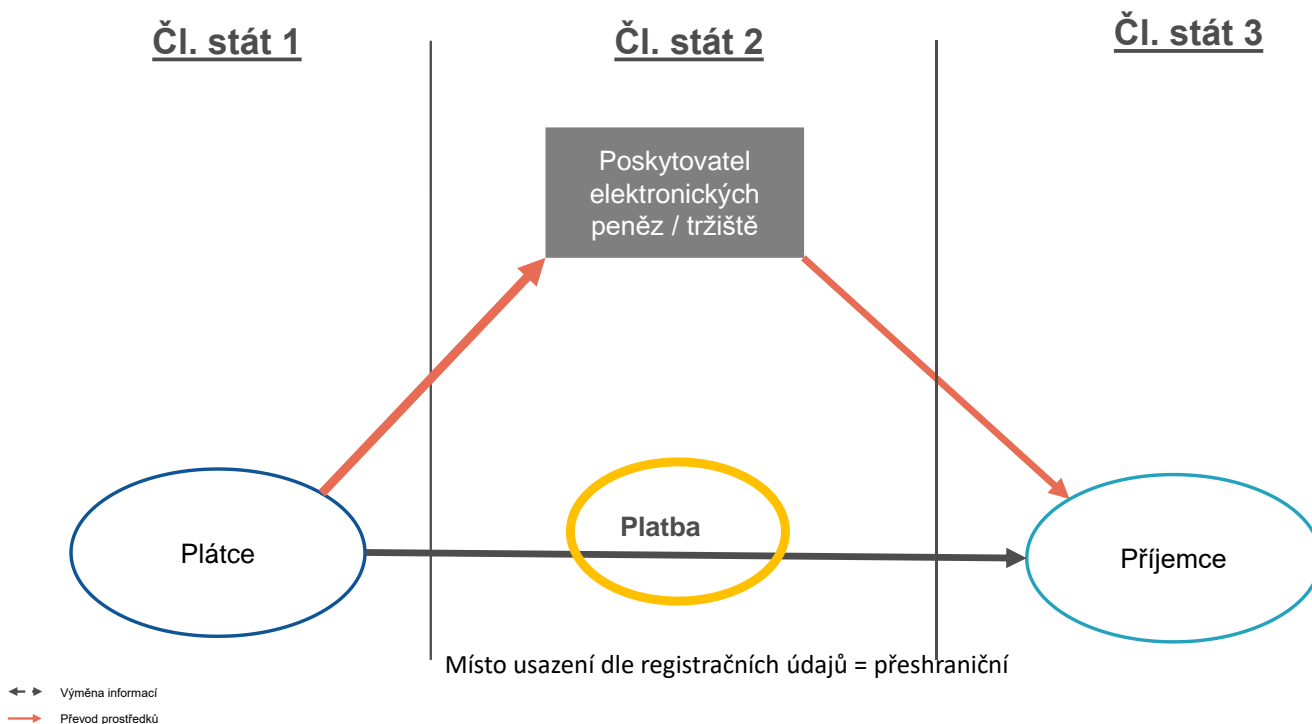
Instituce elektronických peněz a tržiště mohou mít řadu identifikátorů a údajů k určení místa usazení plátce a příjemce (IBAN, BIN karty, vlastní identifikátor a adresa zaznamenaná během registrace). Mohou si svobodně vybrat identifikátor, který místo usazení plátce a příjemce nejlépe určí. V řadě případů může být tímto identifikátorem jejich vlastní identifikátor, který může využívat různé informace shromážděné během vytváření účtu k účinnému určení místa usazení plátce a příjemce.

Pomocí tohoto identifikátoru mohou poskytovatelé elektronických peněz/tržiště určit místo usazení plátce a příjemce ve dvou různých členských státech a určit, že platba je přeshraniční a že je třeba o ní poskytnout informace.

Pozn.: I když se z vnější perspektivy mohou všechny platby uskutečněné prostřednictvím poskytovatelů elektronických peněz nebo tržišť jevit jako nacházející se v místě usazení poskytovatele elektronických peněz/tržiště, mají oba tyto subjekty k dispozici informace pro určení

skutečného místa usazení plátce a příjemce a musí tyto informace použít k rozlišení přeshraničních plateb od vnitrostátních plateb.

Obrázek 27 – Identifikace přeshraničních plateb prostřednictvím elektronických peněz/tržišť, kdy se plátce a příjemce nacházejí v různých členských státech

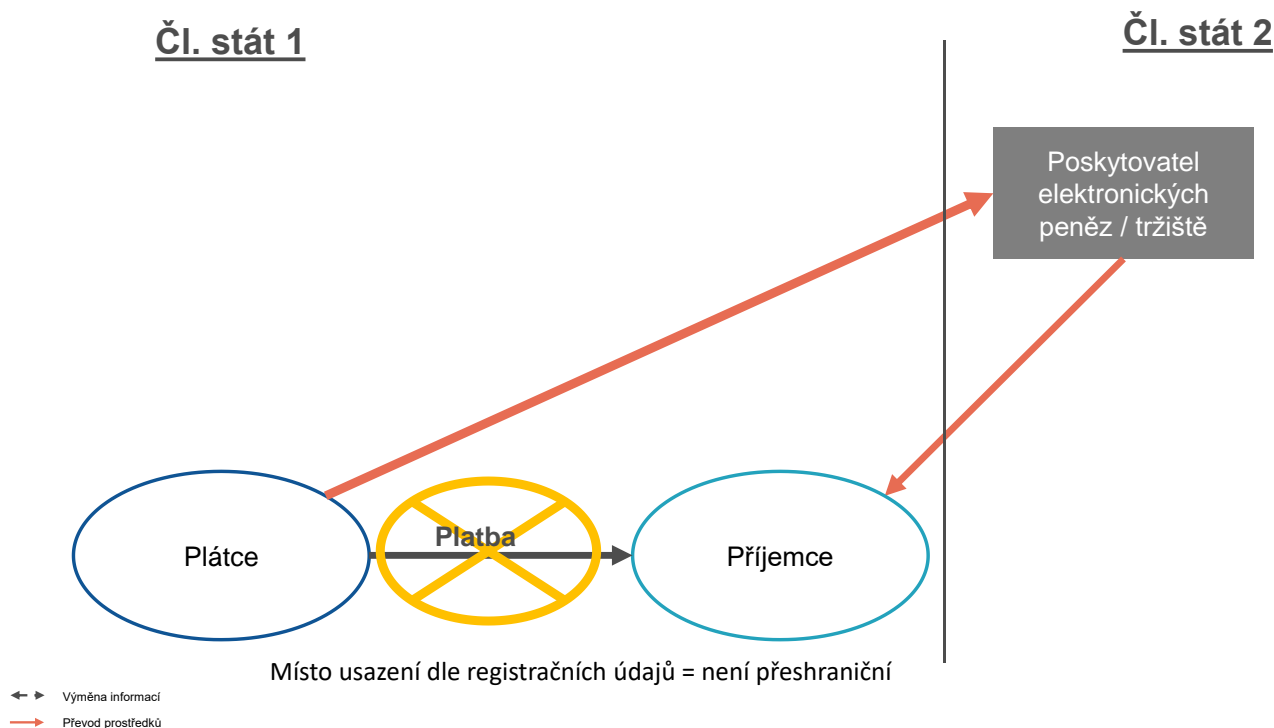

3.1.2.8 Elektronické peníze/tržistiště – plátce a příjemce ve stejném členském státě

V tomto případě se plátce a příjemce nacházejí ve stejném členském státě a k provedení platby využívají služeb instituce elektronických peněz nebo tržistiště. V obou případech má poskytovatel platebních služeb vztah jak k příjemci, tak k plátcí.

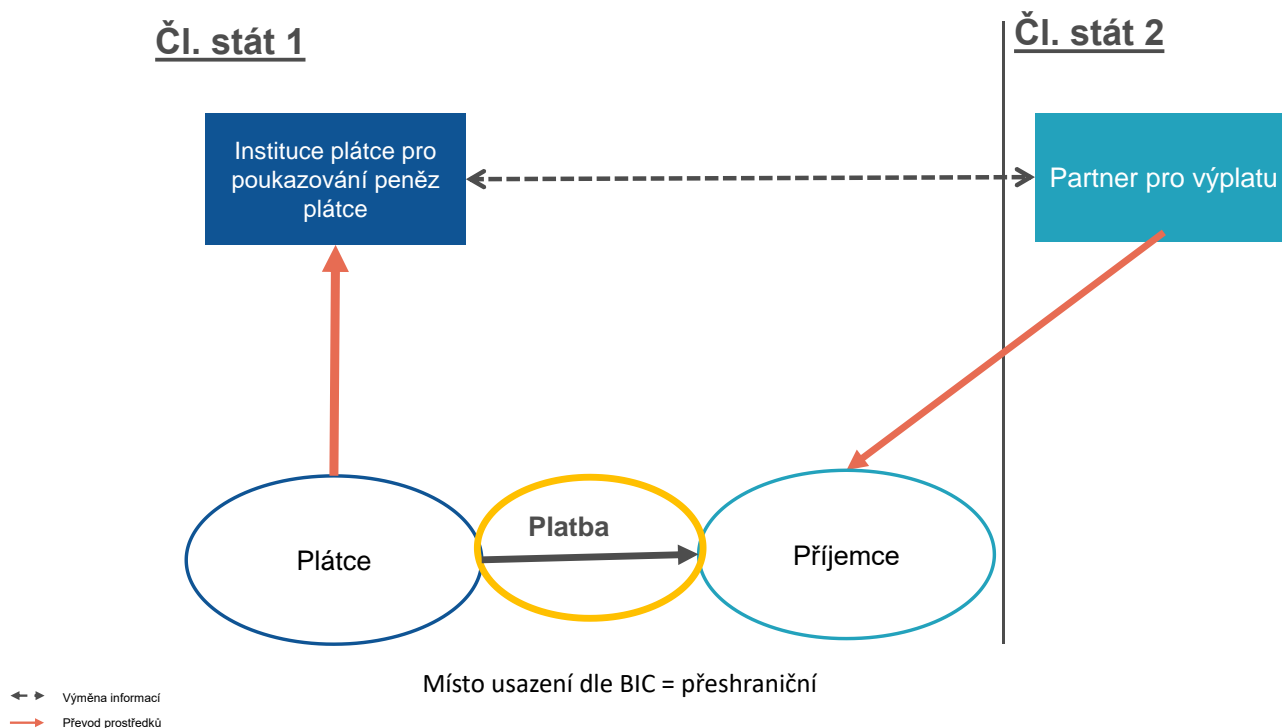
Poskytovatel platebních služeb určí místo usazení plátce a příjemce pomocí identifikátorů, které má k dispozici a které by měly uvádět skutečné místo usazení plátce a příjemce. Platba by proto měla být považována za vnitrostátní a neměly by o ní být poskytnuty informace.

Obrázek 28 – Identifikace přeshraničních plateb prostřednictvím elektronických peněz/tržišť, kdy se plátce a příjemce nacházejí ve stejném členském státě

3.1.2.9 Poukazování peněz – plátce a příjemce ve stejném členském státě

Obrázek 29 – Identifikace přeshraničních plateb prostřednictvím poukazování peněz, kdy se plátce a příjemce nacházejí ve stejném členském státě

V tomto případě se plátce a příjemce nacházejí ve stejném členském státě, ale k provedení poukázání peněz využívají instituce pro poukazování peněz v různých členských státech.

Vzhledem k tomu, že poukazování peněz se provádí bez nutnosti existence platebních účtů, jsou identifikátory, které je třeba použít k určení místa usazení plátce a příjemce, kódy BIC jejich příslušných institucí pro poukazování peněz. Jelikož se obě tyto instituce nacházejí v různých členských státech, měla by být tato platba považována za přeshraniční, i když se plátce a příjemce nacházejí ve stejném členském státě.

3.2 Prahová hodnota 25 přeshraničních plateb podle čl. 243b odst. 2

Druhé sledování, které mají provádět poskytovatelé platebních služeb, se týká prahové hodnoty 25 přeshraničních plateb stanovené v čl. 243b odst. 2 směrnice 2006/112/ES.

Požadavek na poskytovatele platebních služeb stanovený v odstavci 1 se použije, pokud poskytovatel platebních služeb poskytne témuž příjemci v průběhu kalendářního čtvrtletí platební služby odpovídající více než 25 přeshraničním platbám.

Počet přeshraničních plateb uvedených v prvním pododstavci se určuje podle platebních služeb poskytnutých poskytovatelem platebních služeb v rámci jednotlivých členských států a pro jednotlivé identifikátory uvedené v čl. 243c odst. 2. Pokud má poskytovatel platebních služeb informace o tom, že určitý příjemce má několik identifikátorů, určí se tento počet pro jednotlivé příjemce

K tomu, aby vznikla povinnost zahrnout poskytovatele platebních služeb do čtvrtletní zprávy, vyžaduje tento článek, aby příjemce obdržel více než 25 přeshraničních plateb za čtvrtletí. V případě, že poskytovatel platebních služeb neprovedl více než 25 přeshraničních plateb stejnému příjemci, nebude muset o tomto příjemci poskytnout žádné údaje. Je-li naopak prahová hodnota překročena, musí poskytovatel platebních služeb poskytnout informace o všech transakcích příjemci (a nejen o transakcích překračujících prahovou hodnotu).

Druhý pododstavec stanoví podrobnosti výpočtu prahové hodnoty. Bylo stanoveno pravidlo týkající se prahové hodnoty, které má zajistit, aby byly shromažďovány pouze údaje o osobách povinných k dani a aby nebyly shromažďovány údaje o soukromých občanech, kteří dostávají příležitostné přeshraniční platby, a aby tyto údaje nebyly předávány do systému CESOP. Funguje rovněž jako zjednodušující opatření a předpoklad hospodářských činností, což znamená, že poskytovatelé platebních služeb musí poskytovat informace o příjemcích, kteří překročí prahovou hodnotu, bez ohledu na to, zda mají informace o tom, že se jedná o osoby povinné k dani, či nikoli.

3.2.1 Základní pravidlo – výpočet přeshraničních plateb pro jednotlivé identifikátory

Základním pravidlem podle čl. 243b odst. 2 je, že počet přeshraničních plateb pro příjemce by se měl vypočítat pomocí identifikátoru příjemce uvedeného v čl. 243c odst. 2. V tomto ohledu odkazujeme na oddíl 3.1.1, kde je uveden přehled příslušných identifikátorů podle jednotlivých platebních metod. Kromě toho by se ve výpočtu měly používat pouze přeshraniční platby (viz oddíl 3.1, kde je uvedena definice přeshraničních plateb).

Při uplatňování tohoto pravidla musí poskytovatelé platebních služeb plátce i příjemce při výpočtu celkového počtu zohlednit například všechny přeshraniční platby uskutečněné na jeden identifikátor IBAN. Pokud tento počet překročí 25 přeshraničních plateb, musí být informace o všech platbách provedených na tento identifikátor IBAN za čtvrtletí poskytnuty do systému CESOP společně s údaji o držiteli účtu (úplný seznam údajů, které je třeba poskytnout, viz oddíl 4).

Kromě toho musí být výpočet proveden s ohledem na platební služby poskytnuté v rámci jednotlivých členských států. To znamená, že má-li poskytovatel platebních služeb provozovny v několika

členských státech, měla by každá z těchto provozoven provést výpočet samostatně a nekonsolidovat všechny své transakce na úrovni skupiny. Totéž platí, poskytuje-li poskytovatel platebních služeb platební služby v různých členských státech prostřednictvím obchodních zástupců nebo přímo.

3.2.2 *Dodatečné pravidlo – sloučení přeshraničních plateb pro jednotlivé příjemce*

Není neobvyklé, že daný příjemce má pro plátce k dispozici řadu platebních metod, které mohou být spojeny s různými identifikátory (například IBAN pro úhradu, číslo obchodníka pro platbu kartou a účet elektronických peněz). Aby nedošlo k tomu, že informace o platbách podnikům nebudou oznámeny, protože tyto platby jsou rozděleny do několika platebních metod, stanoví čl. 243b odst. 2 dodatečné pravidlo, které vyžaduje, aby poskytovatelé platebních služeb sloučili platby provedené na více identifikátorů, mají-li informace o tom, že tyto identifikátory ve skutečnosti odkazují na téhož příjemce.

Podle tohoto pravidla, pokud poskytovatel platebních služeb provede řadu plateb pomocí dvou různých identifikátorů IBAN, nebo například pomocí identifikátoru IBAN a čísla obchodníka, a ví, že oba platební účty vlastní stejný příjemce, musí tento poskytovatel platebních služeb pro účely porovnání s prahovou hodnotou považovat oba tyto platební účty za jeden a do výpočtu zahrnout všechny platby na oba účty.

Pozn.: Sloučení platebních účtů pro výpočet prahové hodnoty nesmí mít vliv na vlastní poskytnutí informací o těchto údajích. Poskytnutí informací je třeba provést pomocí údajů o transakcích, a tedy se zohledněním obou účtů jako různých platebních účtů. Údaje předávané podle tohoto pravidla tedy poskytovatelé platebních služeb nesmí sloučit.

Například: To znamená, že pokud poskytovatel platebních služeb zjistí, že příjemce má dva platební účty, nesmí oba tyto účty zahrnout u každé transakce jako účet příjemce.

3.2.2.1 Kdy by měly být platební účty sloučeny za účelem výpočtu

Poskytovatelé platebních služeb se musí vždy snažit zjistit, zda jsou dva platební účty ve skutečnosti spojeny se stejným příjemcem, a to pomocí informací, které mají k dispozici. Platební účty by však měly být sloučeny pouze tehdy, týkají-li se stejného příjemce. Podle definice ve směrnici PSD2 to znamená, že držitel obou platebních účtů musí být jedinou fyzickou nebo právnickou osobou.

Při uplatňování tohoto pravidla se sloučení provede, vlastní-li platební účty stejná osoba, společnost nebo pobočka téže společnosti. Žádné sloučení se naopak neprovede, pokud jsou vlastníci platebních účtů různými subjekty, i když jsou mezi sebou navzájem propojené. Tak je tomu například v případě franšíz nebo dceřiných společností, které by se slučovat neměly.

Pozn.: Ve zvláštním případě, kdy účet drží dva nebo více držitelů, se příjemce považuje za všechny držitele dohromady. To znamená, že pokud má jeden z držitelů také jiný platební účet, sloučení by se nemělo provést, nejsou-li všichni držitelé obou účtů totožní.

Příklad: Pan X a pan Y mají bankovní účet pro příjem plateb za svou obchodní činnost. Pan X má také bankovní účet se svou ženou, paní Z, zatímco pan Y má jiný účet sám. Za této situace by se žádný z účtů neměl slučovat, protože vlastníci těchto tří účtů nejsou všichni stejní.

3.2.2.2 Datové prvky, které je třeba použít pro sloučení

Aby mohli poskytovatelé platebních služeb určit, zda je příjemce, který stojí za několika platebními účty, skutečně jediným subjektem, mohou libovolně použít veškeré informace, které mají k dispozici, včetně informací shromážděných během vytváření platebního účtu. Ukazatele s vysokým stupněm nejistoty, jako jsou jména, by se měly používat pouze tehdy, nabízejí-li v konkrétním případě přiměřenou míru jedinečnosti, aby se zabránilo zkreslení poskytovaných informací (např. aby se zabránilo sloučení obecných názvů).

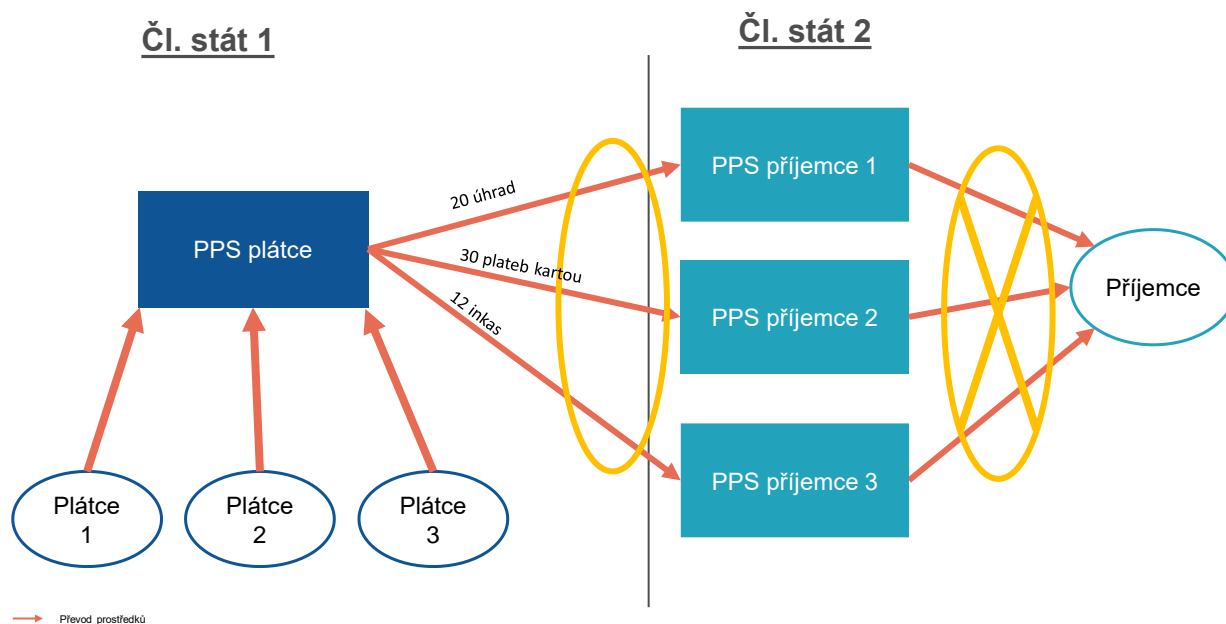
Mezi datovými prvky, o kterých je třeba poskytnout informace do systému CESOP, však existuje řada prvků, které mohou také sloužit jako ukazatel toho, že příjemce je jediný subjekt:

1. **DIČ:** Přestože tento datový prvek nemusí mít poskytovatel platebních služeb vždy k dispozici, pokud ho má, může se jednat o důležitý signál toho, že příjemci dvou platebních účtů jsou ve skutečnosti jediným subjektem. Stejně DIČ totiž může mít pouze jediná společnost. Pokud tedy poskytovatelé platebních služeb mohou zjistit, že příjemci dvou platebních účtů mají stejné DIČ, je velmi pravděpodobné, že tito příjemci jsou jediným subjektem.
2. **Jméno/název:** Jméno/název příjemce může také pomoci určit, že se jedná o stejný subjekt. I když v tomto ohledu může docházet k chybám a společnosti mohou střídavě používat obchodní firmu a název společnosti, jedná se přesto o důležitý signál toho, že dva příjemci mohou být jediným subjektem. Zejména v případě spojení s adresou nebo jinými informacemi, které má poskytovatel platebních služeb k dispozici.
3. **Adresa:** Skutečnost, že dva příjemci sdílejí stejnou adresu, i když se jejich jména liší, je také ukazatelem toho, že se může jednat o stejný subjekt. Tuto skutečnost je samozřejmě nutné prověřit pomocí dalších dostupných informací, ale přesto se může při slučování platebních účtů ukázat jako užitečná.
4. **Jiné:** Jak bylo uvedeno výše, mohou poskytovatelé platebních služeb při slučování platebních účtů libovolně používat veškeré informace, které mají k dispozici. Těmi mohou být například identifikační číslo společnosti, IP adresa, e-mailová adresa, smlouvy atd.

3.2.3 Praktické použití

3.2.3.1 Sloučení více platebních metod

Obrázek 30 – Sloučení více platebních metod u jednoho příjemce

V této situaci iniciuje řada plátců, kteří mají platební účty u jediného poskytovatele platebních služeb, platby jednomu příjemci. Příjemce nabízí různé platební metody, jako je například úhrada, inkaso a platby kartou, které plátcí všechny používají a které tomuto příjemci spravují různí poskytovatelé platebních služeb.

Při uplatňování základních pravidel by měl poskytovatel platebních služeb těchto plátců obvykle vypočítat prahovou hodnotu pomocí každého identifikátoru zvlášť. Proto by měly být do systému CESOP poskytnuty informace pouze o 30 platbách kartou.

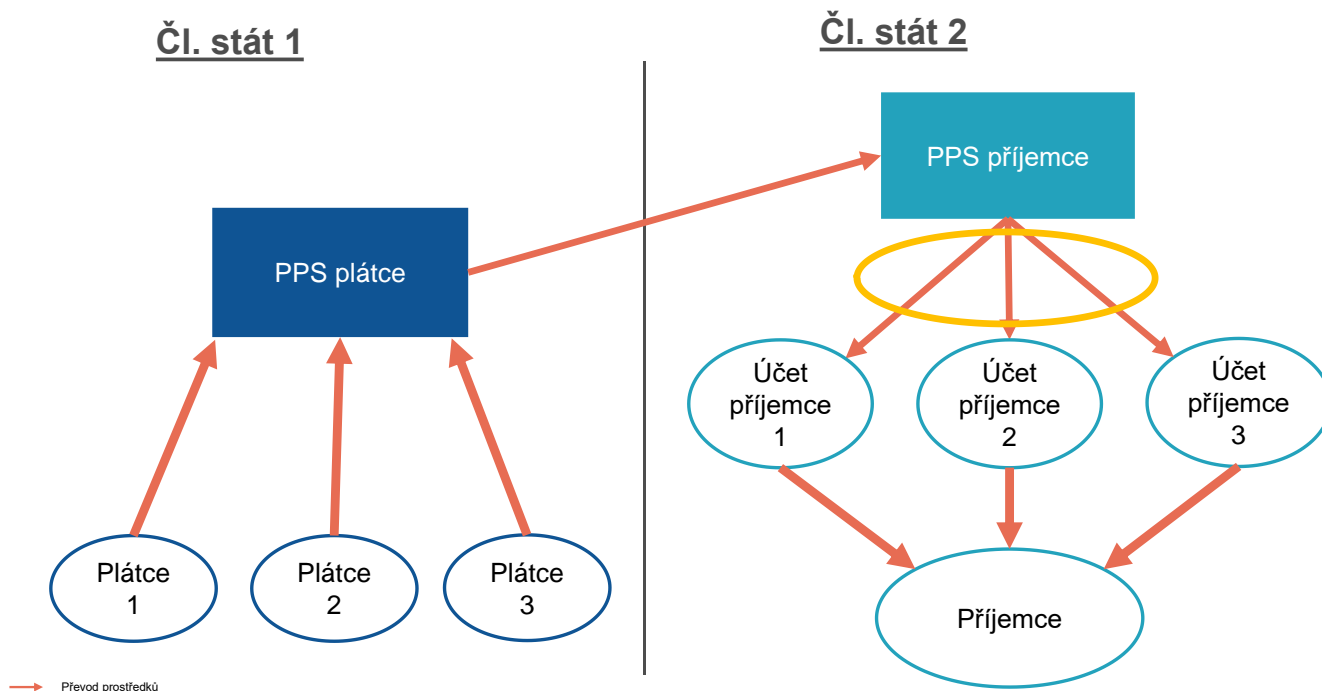
Jelikož je však konečný příjemce jediným subjektem, poskytovatel platebních služeb plátce musí určit, zda jsou všechny tyto platební účty ve skutečnosti spojeny s jediným subjektem. Jsou-li například jméno a adresa příjemce, které jsou u všech platebních metod k dispozici, totožné, může mít poskytovatel platebních služeb bez obav za to, že příjemce, který stojí za tímto platebním účtem, je jediným subjektem, a všechny platby tedy sloučit. Výsledkem je to, že do systému CESOP budou poskytnuty také informace o úhradách a inkasech, a nikoli pouze o platbách kartou.

Sloučení by mělo být naopak provedeno pouze u plateb provedených jediným poskytovatelem platebních služeb v jednotlivých členských státech. Poskytovatelé platebních služeb příjemce proto nesmí tyto platby navzájem slučovat, protože nemohou vědět, co dělají ostatní.

Pozn.: I když poskytovatel platebních služeb plátce o této transakci neposkytne informace, protože se jedná o transakci uvnitř EU, měl by přesto provést sloučení podle čl. 243b odst. 3, viz oddíl 4.3.

3.2.3.2 Sloučení účtů více příjemců v rámci jediného poskytovatele platebních služeb

Obrázek 31 – Sloučení účtů více příjemců v rámci jediného poskytovatele platebních služeb

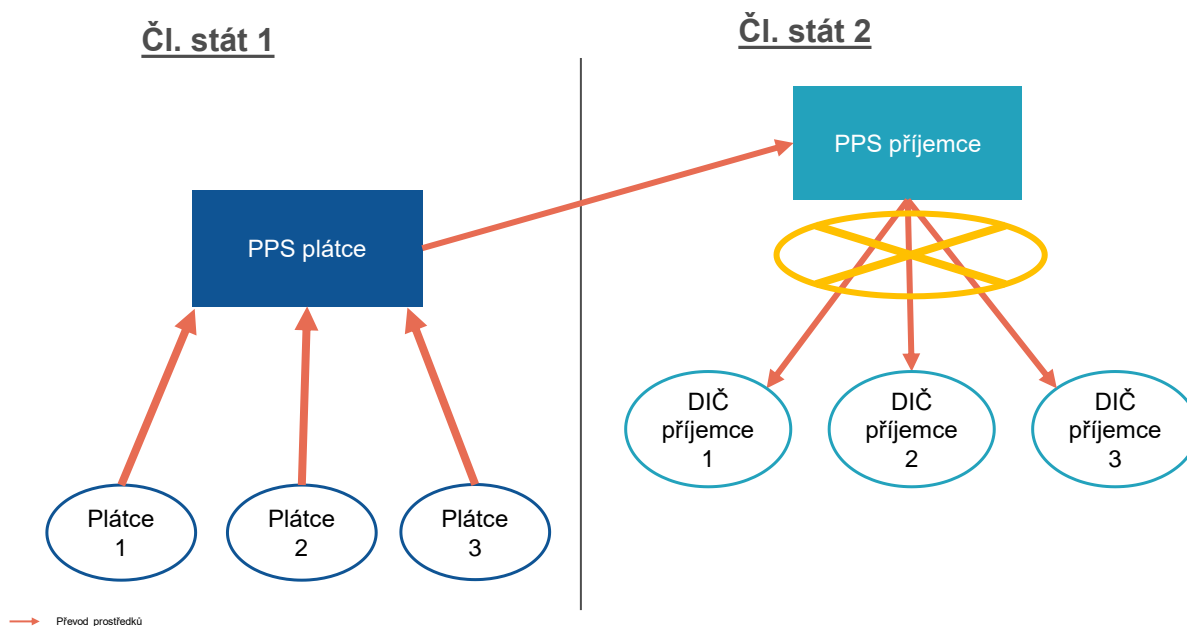

V této situaci obdrží poskytovatel platebních služeb příjemce více plateb na různé platební účty, které všechny vlastní jediný příjemce. Aby mohl poskytovatel platebních služeb zjistit, zda je třeba o platbách na tyto účty poskytnout informace, musí pomocí informací, které má k dispozici, určit, zda jsou tyto účty spojeny se stejným příjemcem, a sloučit všechny platby, které na tyto platební účty provádí.

Na poskytovatele platebních služeb plátce se naopak povinnost poskytovat informace v souladu s čl. 243b odst. 3 nevztahuje, protože v Evropské unii je poskytovatel platebních služeb příjemce. Poskytovatel platebních služeb plátce však tyto platby musí zohlednit při výpočtu prahové hodnoty v případě, že by měl poskytnout informace rovněž o platbách na platební účet v zemi mimo EU téhož příjemce (viz oddíl 4.3).

3.2.3.3 Příjemcem je franšíza

Obrázek 32 – Nesloučení v případě franšízy

V tomto případě mají příjemci podobu franšízy, kdy všichni sdílejí podobný název společnosti nebo značku a distribuují stejné výrobky, ale všichni jsou nezávislými a rozdílnými právními subjekty.

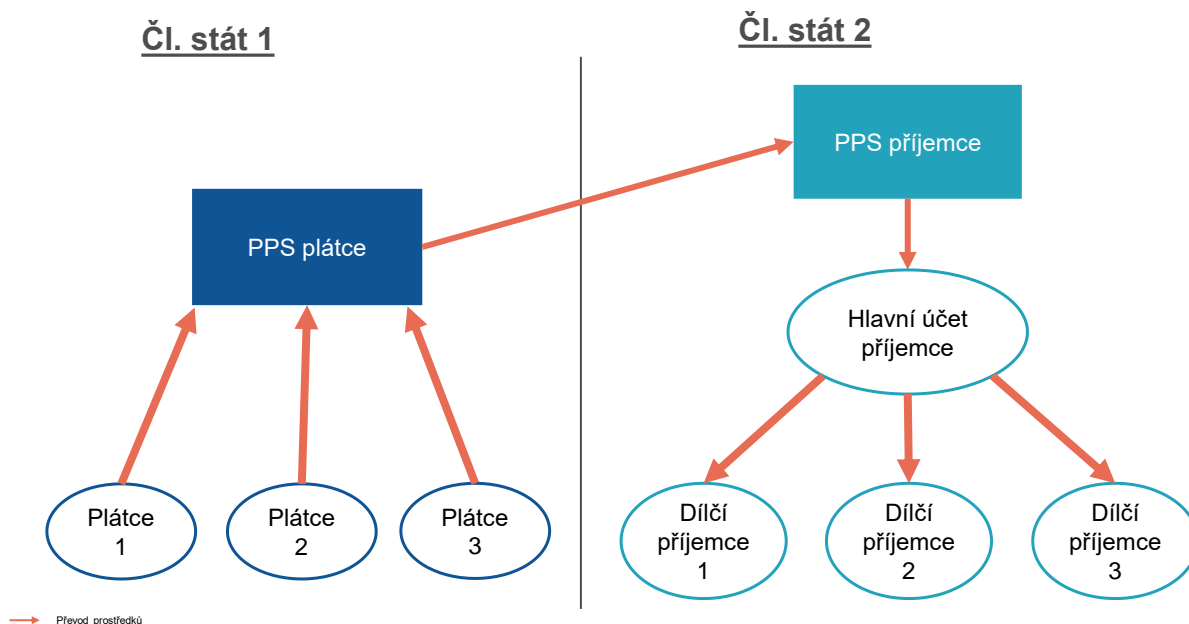
Jak bylo vysvětleno dříve, sloučení by se mělo provést jen tehdy, pokud všechny platební účty vlastní stejné právní subjekty. V případě franšízy jsou všechny subjekty odlišné a mají odlišná DIČ. Má-li poskytovatel platebních služeb příjemce k dispozici tyto informace, může snadno zjistit, že se navzdory podobnému názvu nejedná o stejného příjemce, a nemusí slučovat platby na různé účty.

3.2.3.4 Sloučení v rámci „hlavního“ účtu

V této situaci používá příjemce pro přijímání peněžních prostředků jeden hlavní účet u jednoho poskytovatele platebních služeb a později tyto platby přerozděluje na různé „podúčty“ a různým příjemcům. Tento proces je běžný zejména u tržišť, která platby zpravidla centralizují a teprve poté přerozdělují.

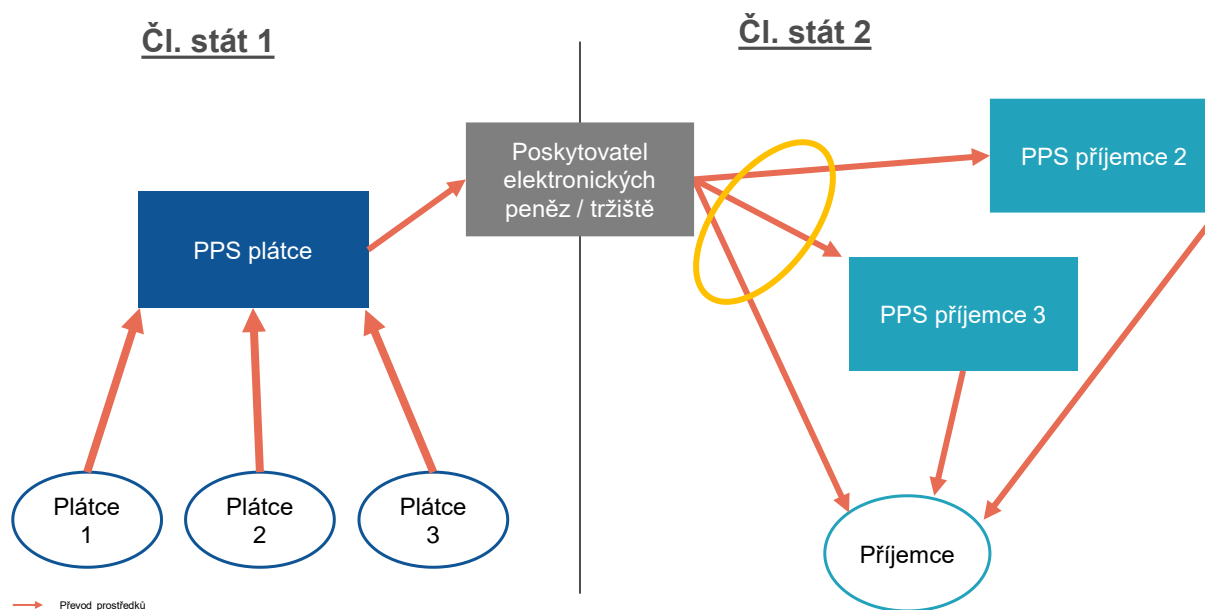
V takovém případě je důležité mít na paměti, že čl. 243b odst. 2 nepočítá s žádnou formou rozdělení, i když z údajů vyplývá, že tyto účty používá více příjemců. To znamená, že několik platebních účtů lze sloučit, ale jediný platební účet by se nikdy neměl dělit, i když v praxi tento platební účet slouží více příjemcům.

Nastane-li tedy tato situace, musí poskytovatelé platebních služeb vypočítat platby provedené na „hlavní“ účet a poskytnout o nich informace, aniž by přihlíželi k dílčím účtům.

3.2.3.5 Sloučení ze strany poskytovatelů elektronických peněz a tržišť

Obrázek 34 – Sloučení ze strany poskytovatelů elektronických peněz a tržišť

V tomto případě jsou platby centralizovány zprostředkovatelem (institucí elektronických peněz nebo tržištěm), který tyto peněžní prostředky drží před jejich přerozdělením na různé platební účty příjemce. Na rozdíl od případu s hlavním účtem příjemce v tomto případě nemá jediný účet, ale několik účtů, na které dostává peněžní prostředky předané zprostředkovatelem (např. účet elektronických peněz, bankovní účet atd.).

Pro poskytovatele platebních služeb plátců to znamená, že všechny tyto platby budou zaslány na účet zprostředkovatele, což znamená, že není třeba nic slučovat (ani rozdělovat). Zprostředkovatel však musí na základě informací, které má k dispozici, sloučit všechny platby provedené na různé platební účty příjemce.

4 POSKYTOVÁNÍ INFORMACÍ

4.1 Kdy vzniká povinnost poskytovat informace?

Ustanovení čl. 243b odst. 1 směrnice 2006/112/ES doplněné směrnicí 2020/284 stanoví všechna pravidla týkající se povinnosti poskytovat informace. Podle tohoto článku, a jak je vysvětleno v oddíle 2 a 3 těchto pokynů, je při posuzování vzniku povinnosti poskytovat informace třeba zohlednit dva prvky:

- zda jsou splněny podmínky pro to, aby se na určité služby mohla tato povinnost vztahovat (viz oddíl 2),
- zda jsou splněny podmínky sledování (viz bod 3).

V praxi to znamená, že informace by měli poskytovat pouze poskytovatelé platebních služeb, kteří poskytují platební služby, na něž se vztahuje povinnost poskytovat informace (jak je stanoveno v článku 243a směrnice 2006/112/ES), a kteří provedou více než 25 přeshraničních plateb za čtvrtletí danému příjemci.

Tyto dvě podmínky je třeba během každého kalendářního čtvrtletí zkontrolovat a splnit, aby vznikla povinnost poskytovat informace.

Pokud například určitý příjemce během kalendářního čtvrtletí splní tyto podmínky u určitého poskytovatele platebních služeb, musí tento poskytovatel platebních služeb poskytnout informace i o tomto příjemci. Pokud však dojde k tomu, že tentýž poskytovatel platebních služeb v následujícím kalendářním čtvrtletí neprovede více než 25 přeshraničních plateb tomuto příjemci, nesmí informace o tomto příjemci poskytnout.

Pokud v následujícím čtvrtletí tento příjemce prahovou hodnotu opět překročí, musí poskytovatel platebních služeb poskytnout informace i o platbách, které obdržel během tohoto čtvrtletí.

Informace o platbách z období, ve kterém nebyly splněny všechny podmínky, nesmí být poskytnuty.

4.2 Jak často je třeba informace poskytovat?

Ustanovení čl. 243b odst. 1 směrnice 2006/112/ES doplněné směrnicí 2020/284 stanoví pravidla týkající se období poskytování informací.

Členské státy po poskytovatelích platebních služeb požadují, aby vedli za každé kalendářní čtvrtletí dostatečně podrobné záznamy o příjemcích a o platbách v souvislosti s platebními službami, které poskytují, jež by příslušným orgánům členských států umožnily provádět kontroly dodání zboží a poskytování služeb, o nichž se v souladu s ustanoveními hlavy V usuzuje, že se uskutečňují v daném členském státě, za účelem dosažení cíle boje proti podvodům v oblasti DPH.

Podle tohoto odstavce jsou poskytovatelé platebních služeb povinni vést podrobné záznamy o příjemcích a o platbách, které v každém kalendářním čtvrtletí obdrží. Jedná se o období, po které se

informace shromažďují a ke kterému se vztahují. V návaznosti na to čl. 24b odst. 1 písm. a) nařízení č. 904/2010, ve znění nařízení 2020/283, uvádí období, po které mají členské státy údaje shromažďovat.

Každý členský stát shromažďuje informace o příjemcích a platbách uvedené v článku 243b směrnice 2006/112/ES.

Každý členský stát shromáždí informace uvedené v prvním pododstavci od poskytovatelů platebních služeb:

a) do konce měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, kterého se informace týkají;

Tyto dva články společně stanoví časový rámec pro poskytování informací o platbách ze strany poskytovatelů platebních služeb. Toto poskytování informací se uskuteční každé čtvrtletí počínaje lednem 2024 a bude vyžadovat, aby poskytovatelé platebních služeb tyto údaje zaslali členským státům nejpozději do konce měsíce následujícího po kalendářním čtvrtletí, ke kterému se údaje vztahují.

V tabulce níže jsou uvedena čtyři období poskytování informací pro poskytovatele platebních služeb a příslušná data, do kterých musí být informace předloženy členským státům.

Období poskytování informací pro poskytovatele platebních služeb:

- 1. období (leden–březen): **30. dubna**
- 2. období (duben–červen): **31. července**
- 3. období (červenec–září): **31. října**
- 4. období (říjen–prosinec): **31. ledna**

Jakmile členské státy údaje shromáždí, předají je do systému CESOP do desátého dne druhého měsíce následujícího po konci období poskytování informací podle čl. 24b odst. 3.

V tabulce níže jsou uvedeny lhůty pro předávání údajů do systému CESOP členskými státy.

Lhůty pro předávání údajů do systému CESOP:

- 1. období (leden–březen): **10. května**
- 2. období (duben–červen): **10. srpna**
- 3. období (červenec–září): **10. listopadu**
- 4. období (říjen–prosinec): **10. února**

4.3 Kdo má poskytovat údaje podle čl. 243b odst. 3?

Bez ohledu na to, že se na daného poskytovatele platebních služeb může vztahovat povinnost poskytovat informace, omezuje čl. 243b odst. 3 povinnosti poskytovatele platebních služeb plátce.

Požadavek stanovený v odstavci 1 se nevztahuje na platební služby poskytované poskytovateli platebních služeb plátce, pokud jde o každou platbu, u níž je alespoň jeden z poskytovatelů platebních služeb příjemce usazen v některém členském státě, jak vyplývá z kódu BIC poskytovatele platebních služeb nebo jakéhokoli jiného identifikačního kódu podniku, který jednoznačně označuje poskytovatele platebních služeb a jeho místo usazení. Poskytovatelé

platebních služeb plátce však zahrnou tyto platební služby do výpočtu uvedeného v odstavci 2.

V praxi to znamená, že poskytovatel platebních služeb plátce nemusí vést záznamy o příjemcích, u nichž se alespoň jeden z poskytovatelů platebních služeb příjemce nachází v některém členském státě, jak vyplývá z kódu BIC tohoto poskytovatele platebních služeb nebo z jiného identifikačního kódu podniku. Pouze v případě, že se žádný z poskytovatelů platebních služeb příjemce nenachází v některém členském státě, musí poskytovatel platebních služeb plátce vést záznamy a poskytovat informace.

Pozn.: Požadavek na usazení v členském státě chápe členský stát v územním smyslu čl. 5 odst. 2 směrnice o DPH, a neměl by proto zahrnovat třetí území ve smyslu článku 6 směrnice o DPH. Je-li tedy poskytovatel platebních služeb příjemce usazen na třetím území, musí poskytovatel platebních služeb plátce poskytovat informace.

To znamená, že pokud se poskytovatelé platebních služeb příjemce nacházejí v některém členském státě, vztahuje se povinnost poskytovat informace výlučně na ně. Tento článek nestanoví limit týkající se počtu poskytovatelů platebních služeb, kteří mají o transakci poskytnout informace, což znamená, že pokud se na základě jejich obchodního modelu na platbě ze strany příjemce (například z důvodu subdodávek) podílí více než jeden poskytovatel platebních služeb, mají všichni poskytovatelé platebních služeb příjemce povinnost poskytovat informace.

Ve zvláštním případě, kdy dojde k vrácení platby, musí informace poskytnout poskytovatel platebních služeb, který poskytl informace o původní transakci, protože má nejlepší možnost obojí poskytnutí informací propojit.

Poslední věta čl. 243b odst. 3 stanoví zvláštní pravidlo pro výpočet prahové hodnoty: i když poskytovatel platebních služeb platbu podle tohoto pravidla neoznámí, je třeba ji přesto zahrnout do výpočtu a součtu 25 přeshraničních transakcí, který představuje prahovou hodnotu.

Příklad: Poskytovatel platebních služeb z členského státu 1 (poskytovatel platebních služeb plátce) provádí platební transakce příjemci, který má platební účet v členském státě 2 a další ve třetí zemi. V daném čtvrtletí provede tento poskytovatel platebních služeb plátce:

- 200 plateb na platební účet v členském státě 2,
- 20 plateb na platební účet ve třetí zemi.

Při uplatňování pravidel článku 243b jsou splněny všechny podmínky pro vznik povinnosti poskytovat informace, poskytovatel platebních služeb plátce však neposkytne informace o platbách na platební účet v členském státě 2, protože informace o těchto platbách poskytne poskytovatel platebních služeb příjemce v členském státě 2.

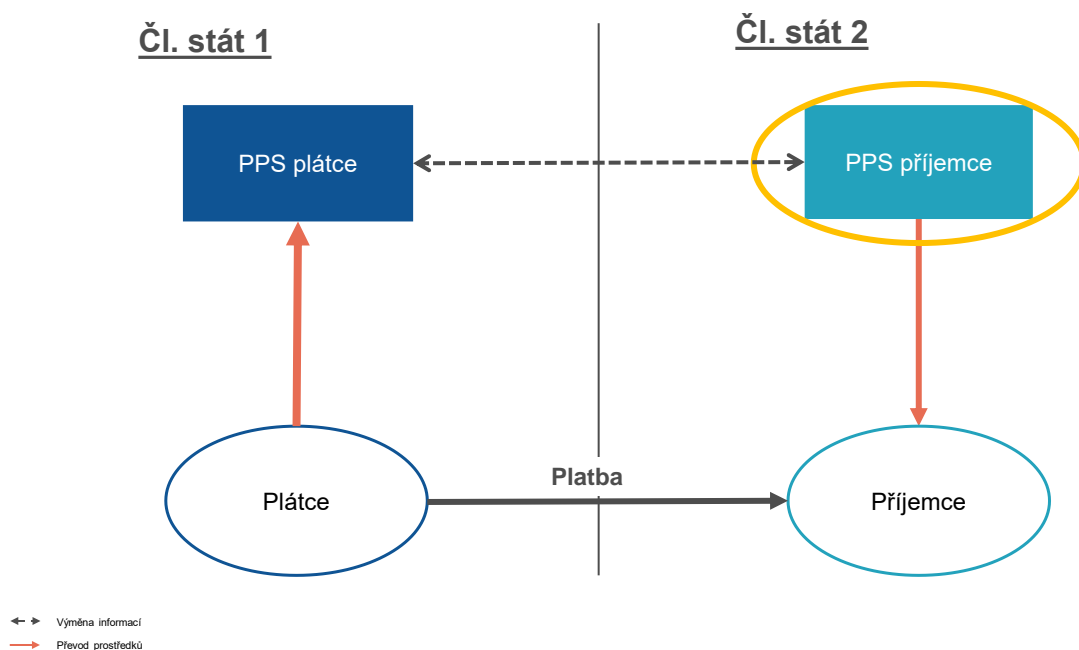
Bude však muset poskytnout informace o platbách na platební účet ve třetí zemi, protože prahovou hodnotu je nutné vypočítat včetně plateb na platební účet v členském státě 2, a tato hodnota tedy přesahuje 25 přeshraničních plateb.

4.3.1 Praktické použití

4.3.1.1 Poskytovatel platebních služeb příjemce a příjemce se nacházejí v jiném členském státě

Tento příklad je jasným uplatněním pravidel stanovených v článku 243b. Podle čl. 243b odst. 3 – při splnění všech ostatních podmínek – má povinnost poskytovat informace výhradně poskytovatel platebních služeb příjemce, je-li usazen v některém členském státě.

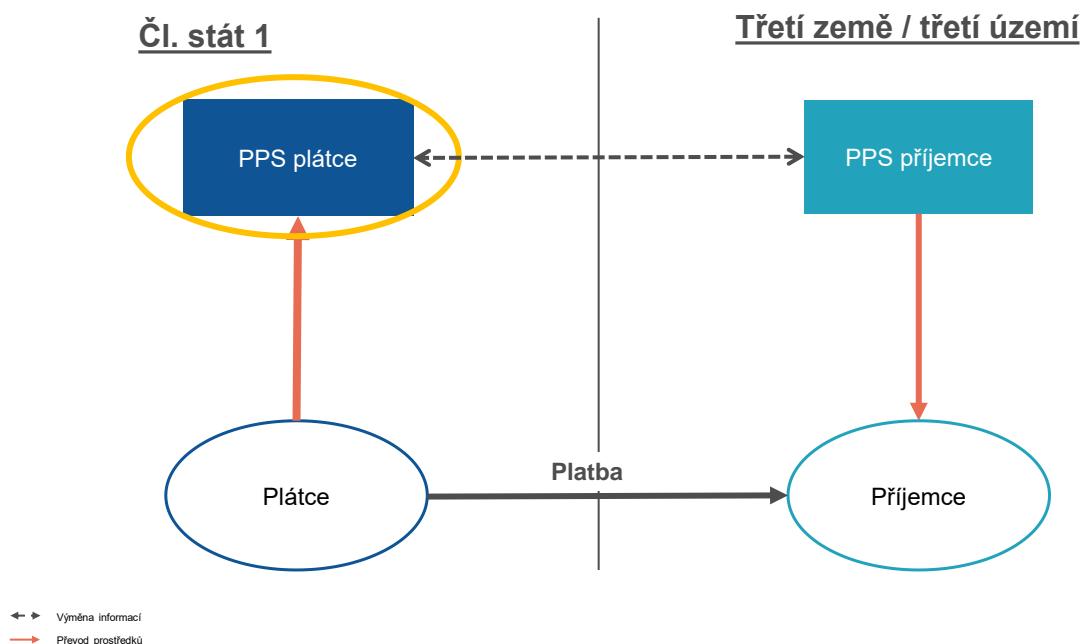
Obrázek 34 – Poskytování informací, nachází-li se poskytovatel platebních služeb příjemce v jiném členském státě

4.3.1.2 Poskytovatel platebních služeb příjemce a příjemce se nacházejí ve třetí zemi

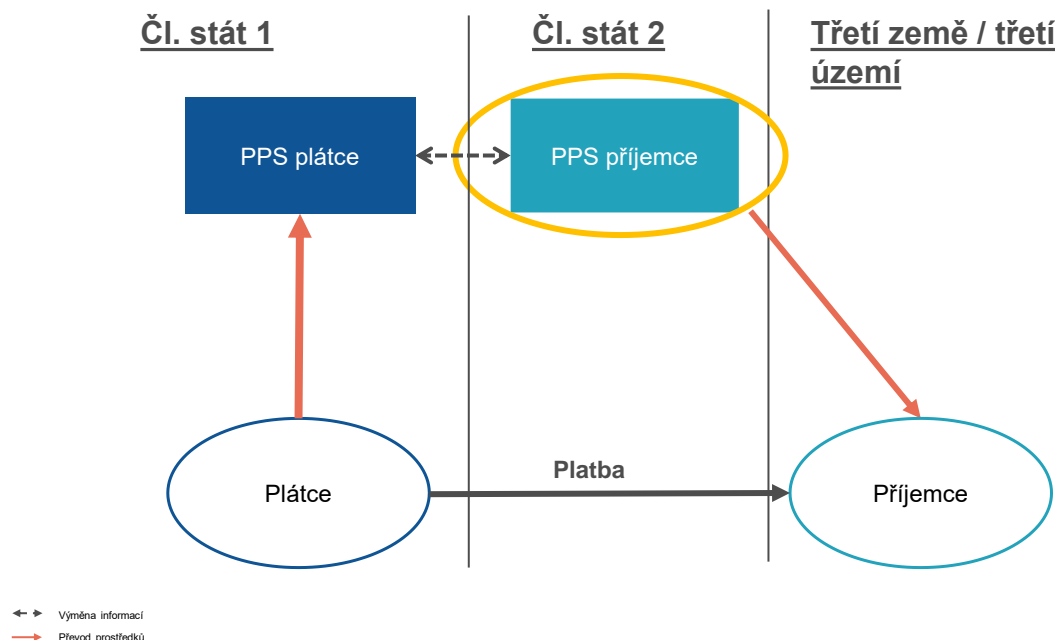
Zde se také jedná o jednoduché uplatnění pravidel stanovených v článku 243b. Vzhledem k tomu, že žádný poskytovatel platebních služeb příjemce není usazen v jiném členském státě, má povinnost poskytovat informace poskytovatel platebních služeb plátce.

Obrázek 35 – Poskytování informací, nachází-li se poskytovatel platebních služeb příjemce ve třetí zemi nebo na třetím území

4.3.1.3 Poskytovatel platebních služeb příjemce se nachází v některém členském státě a příjemce se nachází ve třetí zemi

Obrázek 36 – Poskytování informací, nachází-li se poskytovatel platebních služeb příjemce v některém členském státě, ale příjemce ve třetí zemi nebo na třetím území

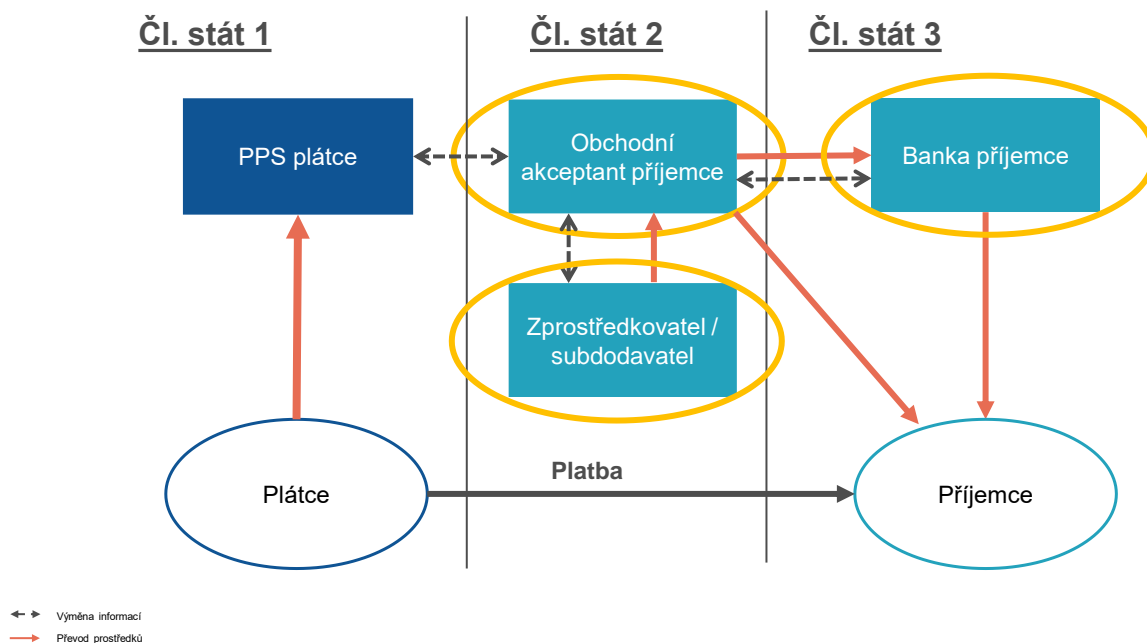
V tomto případě příjemce, který se nachází ve třetí zemi, využívá poskytovatele platebních služeb, který je usazen v některém členském státě. Vzhledem k tomu, že čl. 243b odst. 3 omezuje povinnost poskytovat informace ze strany poskytovatele platebních služeb plátce, je-li poskytovatel platebních služeb příjemce usazen v některém členském státě, má povinnost poskytovat informace výhradně poskytovatel platebních služeb příjemce.

4.3.1.4 Příjemce v členském státě s více poskytovateli platebních služeb zapojenými do platební transakce

V této situaci příjemce využívá ke zpracování platební transakce více poskytovatelů platebních služeb usazených v různých členských státech. Vzhledem k tomu, že čl. 243b odst. 3 neuvádí žádné omezení počtu poskytovatelů platebních služeb příjemce, kteří mají povinnost poskytovat informace, mají všichni poskytovatelé platebních služeb příjemce, kteří splňují podmínky pro to, aby se na ně tato povinnost vztahovala, povinnost tyto informace poskytnout.

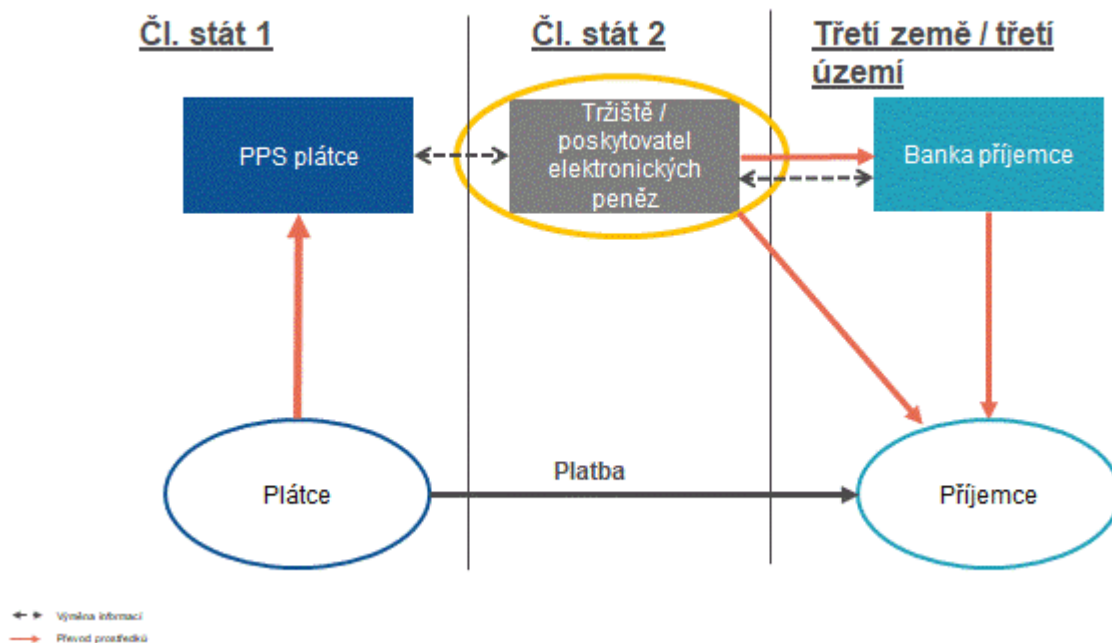
Pozn.: Zprostředkovatel platební transakce nemá povinnost poskytovat informace o žádné platbě, pokud jeho činnost spočívá pouze v poskytování technických služeb, které pouze podporují poskytování platebních služeb, aniž by se kdykoli stal držitelem převáděných peněžních prostředků, jelikož tyto subjekty nejsou považovány za poskytovatele platebních služeb.

Obrázek 37 – Poskytování informací, nachází-li se více poskytovatelů platebních služeb příjemce v členských státech

4.3.1.5 Příjemce se nachází ve třetí zemi, ale využívá poskytovatele platebních služeb v některém členském státě

Obrázek 38 – Poskytování informací, nachází-li se alespoň jeden poskytovatel platebních služeb příjemce v některém členském státě

V tomto příkladu se příjemce nachází ve třetí zemi a má platební účet u poskytovatele platebních služeb ze země mimo EU. Jelikož však tento příjemce také využívá zprostředkovatele v Evropské unii, jako je tržiště nebo poskytovatel elektronických peněz, aby mohl dodávat na trh EU, má povinnost poskytovat informace tento zprostředkovatel.

Poskytovatel platebních služeb plátce a banka příjemce nacházející se ve třetí zemi nemusí údaje poskytovat.

4.3.2 Situace zemí EHP

Země EHP jsou zahrnuty do územní působnosti směrnice PSD2 a státy EHP, které nejsou členy Unie, mohou mít poskytovatele platebních služeb poskytující platební služby v EU. Pravidlo týkající se omezení podle článku 243b se použije pouze v případě, že tito poskytovatelé platebních služeb mají zastoupení v jiném členském státě, které lze ověřit pomocí identifikátoru IBAN nebo jiného identifikačního kódu podniku poskytovatele platebních služeb ze zemí EHP.

To znamená, že je-li poskytovatel platebních služeb příjemce podle identifikátoru IBAN nebo jiného identifikačního kódu podniku usazen v některé zemi EHP, má povinnost poskytovat informace poskytovatel platebních služeb plátce. Naproti tomu, pokud poskytovatel platebních služeb ze země EHP provozuje pobočky v některém členském státě, vztahuje se na tyto pobočky povinnost poskytovat informace a lze je považovat za poskytovatele platebních služeb příjemce.

4.4 Kde mají být údaje poskytovány?

Pravidla týkající se toho, kam je třeba údaje poskytovat, jsou stanovena v čl. 243b odst. 4 písm. b) pozměněné směrnice o DPH.

Použije-li se požadavek na poskytovatele platebních služeb stanovený v odstavci 1, musí být záznamy:

b) v souladu s článkem 24b nařízení (EU) č. 904/2010 zpřístupněny domovskému členskému státu poskytovatele platebních služeb nebo hostitelskému členskému státu, poskytuje-li poskytovatel platebních služeb platební služby v jiných členských státech, než je domovský členský stát.

Podle tohoto článku musí poskytovatelé platebních služeb poskytovat údaje o platbách svému domovskému členskému státu, nebo pokud poskytují platební služby v několika členských státech, hostitelskému členskému státu (hostitelským členským státům).

Definice domovského a hostitelského členského státu jsou uvedeny v článku 243a směrnice, který přímo odkazuje na příslušný článek směrnice PSD2.

Podle definice ve směrnici PSD2 je domovským členským státem členský stát, v němž poskytovatel platebních služeb požádal o svou platební licenci a získal ji, což by mělo odpovídat členskému státu, v němž má sídlo nebo ústředí.

Hostitelským členským státem bude naopak jakýkoli jiný členský stát než domovský stát, v němž poskytovatel platebních služeb poskytuje platební služby buď prostřednictvím zástupce, pobočky, nebo přímo.

Příklad: Poskytovatel platebních služeb má platební licenci z členského státu 1 a také poskytuje platební služby v členském státě 2 prostřednictvím pobočky a v členském státě 3 prostřednictvím zástupce.

Podle pravidel musí tento poskytovatel platebních služeb poskytovat informace o platbách, které provádí v členském státě 1, členskému státu 1, platbách, které provádí v členském státě 2, členskému státu 2 a platbách, které provádí v členském státě 3, členskému státu 3.

Příklad 2: Poskytovatel elektronických peněz má platební licenci k poskytování platebních služeb z členského státu 1. Poté na základě pravidel pro pasportizaci poskytuje platební služby ve všech ostatních členských státech Unie. Podle pravidla čl. 243b odst. 4 bude ve všech členských státech poskytovat údaje o příslušných platbách, které v každém z nich provádí.

4.4.1 Přímé poskytování platebních služeb v hostitelských členských státech

Určení členských států, v nichž by měl poskytovatel platebních služeb poskytovat informace o svých platbách, je snazší, má-li poskytovatel platebních služeb v těchto členských státech fyzickou přítomnost, například prostřednictvím pobočky nebo zástupce. Jsou-li platební služby poskytovány přímo z jednoho členského státu do druhého, je situace o něco složitější, protože neexistuje fyzická přítomnost, která by umožnila jasné rozlišení mezi činnostmi v hostitelském členském státě a v domovském členském státě.

Poskytovatelé platebních služeb by se měli při určování toho, kde poskytují služby, řídit svou platební licenci. Poskytovatel platebních služeb musí před tím, než může poskytovat platební služby na území hostitelského členského státu, informovat příslušný orgán tohoto státu, což je pak zdokumentováno v rejstříku poskytovatelů platebních služeb tohoto členského státu¹³. Prostřednictvím tohoto rejstříku a pomocí informací dostupných z databáze klientů by měl mít poskytovatel platebních služeb možnost jasně určit, které služby jsou kde poskytovány.

Příklad: Poskytovatel elektronických peněz má platební licenci v členském státě 1 a také poskytuje platební služby v členských státech 2 a 3. Aby mohl určit, jaké údaje je třeba v každém členském státě poskytnout, bude se řídit platební licenci a místem, kde jsou usazeni jeho klienti.

Jedná-li tedy poskytovatel elektronických peněz jako poskytovatel platebních služeb plátce v případě plateb z členského státu 1 do třetí země, poskytne informace o těchto platbách v členském státě 1. Jedná-li jako poskytovatel platebních služeb příjemce v případě plateb z členského státu 3 do členského státu 2, poskytne informace o těchto platbách v členském státě 2.

4.4.2 Situace zemí EHP (Island, Lichtenštejnsko, Norsko)

Jak bylo vysvětleno v oddíle 2.1.1, směrnice PSD2 se vztahuje i na země, které jsou členy EHP. To znamená, že tyto země mohou legálně získat platební licenci ve své domovské zemi a poté na základě pravidel pro pasportizaci poskytovat platební služby v celé Evropské unii, včetně přímého poskytování platebních služeb bez fyzické přítomnosti.

Jak bylo uvedeno v oddíle 4.3.2, považují se platby do zemí EHP za platby do třetích zemí. V takových případech poskytovatel platebních služeb plátce usazený v některém členském státě poskytne informace o platbě v členském státě plátce (bez ohledu na to, je-li to jeho hostitelský nebo domovský členský stát).

¹³ Informace o domovských a hostitelských členských státech poskytovatele platebních služeb lze nalézt také na internetových stránkách Evropského orgánu pro bankovníctví (<https://euclid.eba.europa.eu/register/>)

Naproti tomu poskytovatelé platebních služeb usazení v zemích EHP, kteří poskytují platební služby v Evropské unii, musí poskytovat informace o těchto platbách ve svém hostitelském členském státě. Pravidla článku 243b však přesto platí a do systému CESOP je třeba poskytnout pouze informace o platbách iniciovaných plátcem (nebo v případě inkasa na základě zmocnění plátce) v Evropské unii (podle pravidel o místě usazení v článku 243c). Informace o platbách, které jsou iniciovány z některé země EHP, by tedy poskytovat neměli.

Příklad: Poskytovatel platebních služeb s platební licencí z Norska poskytuje platební služby ve Švédsku a na Islandu. Podle pravidel článku 243b tento poskytovatel platebních služeb:

- bude informace o všech platbách iniciovaných plátcem ve Švédsku do Norska, na Island nebo do jakékoli jiné třetí země poskytovat ve Švédsku,
- bude informace o všech platbách příjemcům ve Švédsku, kdy je plátce usazen v jiném členském státě, než je Švédsko, poskytovat ve Švédsku,
- nebude poskytovat informace o žádných platbách mezi Norskem a Islandem ani mezi Norskem nebo Islandem a jakoukoli třetí zemí,
- nebude poskytovat informace o žádných platbách, které jsou iniciovány plátcem ve Švédsku, příjemcům v jiném členském státě.

4.5 Jaké údaje by měli poskytovatelé platebních služeb poskytovat?

Seznam údajů, o kterých je třeba poskytovat informace, je stanoven v článku 243d pozměněné směrnice 2006/112 a lze jej rozdělit do dvou souborů údajů: údaje týkající se příjemce (čl. 243d odst. 1) a údaje týkající se každé platby obdržené příjemcem (čl. 243d odst. 2).

1. *Záznamy, které poskytovatelé platebních služeb vedou podle článku 243b, musí obsahovat tyto informace:*

- a) *kód BIC či jiný identifikační kód podniku, který jednoznačně označuje poskytovatele platebních služeb;*
- b) *jméno nebo obchodní firmu příjemce, jak jsou uvedeny v záznamech poskytovatele platebních služeb;*
- c) *jakékoli identifikační číslo pro účely DPH nebo jiné vnitrostátní daňové číslo příjemce, je-li k dispozici;*
- d) *IBAN, nebo není-li IBAN k dispozici, jakýkoli jiný identifikátor, který jednoznačně označuje příjemce a jeho místo usazení;*
- e) *kód BIC či jiný identifikační kód podniku, který jednoznačně označuje poskytovatele platebních služeb jednajícího jménem příjemce, a jeho místo usazení, pokud příjemce přijímá peněžní prostředky, aniž by měl platební účet;*
- f) *adresu příjemce, je-li k dispozici, jak je uvedena v záznamech poskytovatele platebních služeb;*
- g) *údaje o přeshraničních platbách uvedených v čl. 243b odst. 1;*
- h) *údaje o vrácených platbách, jež jsou jako takové určeny pro přeshraniční platby uvedené v písmeni g).*

2. *Informace uvedené v odst. 1 písm. g) a h) musí obsahovat tyto podrobnosti:*

- a) *datum a čas platby nebo vrácení platby;*

b) částku a měnu platby nebo vrácené platby;

c) členský stát původu platby, kterou obdržel příjemce nebo která byla obdržena jeho jménem, případně členský stát, v němž se platba vrací, a informace použité k určení původu nebo místa určení platby či vrácení platby podle článku 243c;

d) jakékoli údaje, které jednoznačně označují platbu;

e) případně informace o tom, že k zahájení platby došlo ve fyzických prostorách obchodníka.

Tyto údaje musí být předávány prostřednictvím standardního formuláře XML, který je podrobně popsán v příloze prováděcího nařízení¹⁴. Specifikace pro tento formulář (XSD) společně s uživatelskou příručkou jsou k dispozici na stránce vyhrazené systému CESOP na internetových stránkách portálu Europa¹⁵.

Vzhledem k množství datových prvků, které lze u různých polí shromáždit, se následující oddíl zaměří na podrobné vysvětlení toho, co se u každého datového pole očekává, a u každé z hlavních platebních metod se pokusí uvést příklady datových prvků, o kterých by bylo možné poskytovat informace do systému CESOP. Tento seznam není vyčerpávající a platné mohou být i další prvky, pokud odpovídají údajům uvedeným v článku 243d.

4.5.1 Přehled datových prvků

Podle přílohy prováděcího nařízení je třeba do elektronického formuláře uvést patnáct hlavních datových prvků, které představují údaje požadované podle článku 243d směrnice o DPH.

Tyto datové prvky jsou uvedeny v tabulce níže, která rovněž obsahuje popis toho, co představují, a zda jsou tyto údaje povinné či nikoli. Pro účely této tabulky se použijí tyto definice:

- **Povinný:** tento datový prvek musí být poskytnut vždy a musí být uveden ve formuláři. Neposkytnutí tohoto datového prvku způsobí zamítnutí formuláře a nedodržení povinnosti poskytovat informace.
- **Nepovinně povinný:** tento datový prvek musí být poskytnut vždy, je-li poskytovateli platebních služeb k dispozici. Neposkytnutí tohoto datového prvku, je-li k dispozici, způsobí nedodržení povinnosti poskytovat informace. Pokud však poskytovateli platebních služeb nejsou tyto údaje k dispozici a toto pole není vyplněno, formulář nebude zamítnut a povinnost poskytovat informace se bude přesto považovat za splněnou.
- **Povinný, je-li relevantní:** tento datový prvek musí být poskytnut, jsou-li splněny zvláštní podmínky pro jeho vyžádání. Neposkytnutí tohoto datového prvku, jsou-li splněny podmínky, způsobí zamítnutí formuláře a nedodržení povinnosti poskytovat informace. Nejsou-li podmínky splněny, tyto údaje nemusejí být poskytnuty. Většina datových prvků, které jsou takto označeny, se týká volby mezi dvěma možnostmi, které se vzájemně vylučují.

Tabulka 2 – Přehled datových prvků, které je třeba poskytnout

¹⁴<https://eur-lex.europa.eu/legal-content/CS/TXT/PDF/?uri=CELEX:32022R1504&from=en>

¹⁵ https://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation-1/central-electronic-system-payment-information-cesop_en

Pole č.	Název datového prvku	Článek 243d	Popis	Povinnost
1	Kód BIC / ID oznamujícího poskytovatele platebních služeb	odst. 1 písm. a)	<p>Tento datový prvek se použije k identifikaci poskytovatele platebních služeb, který poskytuje údaje o platbách daňovému orgánu. Měly by být poskytnuty tyto údaje:</p> <ul style="list-style-type: none"> • Identifikační kód podniku (BIC) definovaný v čl. 2 bodě 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 260/2012¹⁶ poskytovatele platebních služeb, který údaje poskytuje, nebo • jakýkoli jiný identifikační kód podniku, který jednoznačně označuje poskytovatele platebních služeb předávajícího údaje. Může se jednat o národní identifikační kódy, jako jsou čísla společnosti, národní registrační čísla atd. <p>Tuto kolonku nelze zaměňovat s datovým prvkem v kolonce 5. Ačkoli požadované identifikátory jsou stejné, kolonka 1 se týká identifikátoru poskytovatele platebních služeb, který poskytuje údaje, zatímco datový prvek v kolonce 5 se týká identifikátoru poskytovatele platebních služeb jednajícího jménem příjemce, který se může lišit od poskytovatele platebních služeb, který poskytuje údaje, odchází-li platba mimo EU.</p>	Povinný
2	Jméno/název příjemce	odst. 1 písm. b)	<p>Do tohoto pole se uvedou veškerá dostupná jména/názvy příjemce, které jsou k dispozici v záznamech poskytovatelů platebních služeb. Nemá-li poskytovatel platebních služeb u příjemce žádné záznamy, považuje se za jméno/název uvedené v záznamech jméno/název uvedené plátcem. Jména/názvy mohou zahrnovat oficiální název, „obchodní název“ („doing business as“, DBA), název použitý pro registraci a kontakty atd.</p> <p>Pokud je jméno/název v záznamech v rozporu se jménem/názvem uvedenými plátcem při zahájení platební transakce, má přednost jméno/název v záznamech.</p>	Povinný
3	DPH/DIČ příjemce	odst. 1 písm. c)	<p>Do tohoto pole se uvedou všechna dostupná daňová čísla příjemce. Může se jednat o evropské identifikační číslo pro účely DPH, vnitrostátní daňové číslo, daňové identifikační číslo (TIN) nebo jakékoli vnitrostátní číslo, které, přestože nesouvisí výhradně s daňovými účely nebo není vydáno daňovým orgánem, se používá pro daňové účely a umožňuje jedinečnou identifikaci jeho držitele (např. čísla sociálního pojištění, registrační číslo společnosti atd.).</p>	Nepovinně povinný
4	Identifikační číslo účtu příjemce	odst. 1 písm. d)	<p>Účelem tohoto pole je přesně identifikovat platební účet příjemce, na který jsou peněžní prostředky převáděny. Proto musí obsahovat buď:</p>	Povinný, je-li relevantní, jsou-li peněžní prostředky

¹⁶ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 260/2012 ze dne 14. března 2012, kterým se stanoví technické a obchodní požadavky pro úhrady a inkasa v eurech a kterým se mění nařízení (ES) č. 924/2009 (Úř. věst. L 94, 30.3.2012, s. 22).

			<ul style="list-style-type: none"> • identifikátor IBAN platebního účtu příjemce ve smyslu čl. 2 bodu 15 nařízení (EU) č. 260/2012, nebo • jakýkoli jiný identifikátor, který jednoznačně označuje příjemce, který se transakce účastní, a jeho místo usazení. Může se jednat o identifikační číslo obchodníka (MID), účty elektronických peněz, registrační čísla SWIFT, vnitrostátní čísla účtů atd. <p>V čl. 243d odst. 1 písm. d) je stanovena priorita identifikátoru IBAN. Jiný identifikátor by měl být poskytnut pouze tehdy, není-li identifikátor IBAN k dispozici.</p>	převezeny na platební účet příjemce.
5	Kód BIC / ID poskytovatele platebních služeb příjemce	odst. 1 písm. e)	<p>Účelem tohoto pole je identifikovat poskytovatele platebních služeb jednajícího jménem příjemce, pokud příjemce přijímá peněžní prostředky, aniž by měl platební účet (poukazování peněz). Jelikož platební účet neexistuje, nelze u něj v kolonce 4 uvést identifikátor. Oznamující subjekt tedy musí poskytnout identifikátor poskytovatele platebních služeb jednajícího jménem příjemce.</p> <p>Údajem, který se uvede do tohoto pole, je buď:</p> <ul style="list-style-type: none"> • identifikační kód podniku (BIC) definovaný v čl. 2 bodě 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 260/2012 poskytovatele platebních služeb jednajícího jménem příjemce, nebo • kód BIC či jiný identifikační kód podniku, který jednoznačně označuje poskytovatele platebních služeb jednajícího jménem příjemce. Může se jednat o národní identifikační kódy, jako jsou čísla společnosti, národní registrační čísla atd. <p>Toto pole nelze zaměňovat s údaji požadovanými v kolonce 1 (viz výše). Kromě toho se kolonky 4 a 5 vzájemně vylučují a vyplnit je třeba pouze jednu z nich.</p>	Povinný, je-li relevantní, jsou-li peněžní prostředky převedeny na příjemce bez platebního účtu.
6	Adresa příjemce	odst. 1 písm. f)	<p>Do tohoto pole se uvedou veškeré dostupné adresy příjemce, které jsou uvedeny v záznamech poskytovatelů platebních služeb. Může se jednat o oficiální adresu, sídlo, adresu skladu i e-mailové adresy, adresy internetových stránek nebo IP adresu.</p> <p>Na základě údajů, které má poskytovatel platebních služeb k dispozici, může být adresa více či méně podrobná, od uvedení země až po uvedení ulice. Kromě toho není nutné, aby uvedená adresa byla v souladu s adresou použitou k určení místa usazení příjemce podle článku 243c. To například znamená, že uvedená adresa může být v jiné zemi než adrese platebního účtu příjemce (IBAN).</p> <p>Toto pole se vyplní pouze tehdy, má-li poskytovatel platebních služeb ve svých záznamech alespoň jednu adresu příjemce. Nemá-li poskytovatel platebních služeb ve svých záznamech žádnou adresu, ale adresu lze odvodit z platebního účtu (např. kód země identifikátoru IBAN), není nutné toto pole vyplňovat.</p>	Nepovinně povinný

7	Vrácená platba	odst. 1 písm. h)	<p>Toto pole je určeno k odlišení plateb uskutečněných plátcem od vrácených plateb uskutečněných plátcí.</p> <p>Může se jednat o platby vrácené z technických důvodů definované ve směrnici PSD2, ale také o obchodní vrácené platby, nebo o jakýkoli jiný typ vrácené platby, pokud si je poskytovatel platebních služeb této platby vědom. Pokud si poskytovatel platebních služeb není vědom toho, že daná transakce je vrácenou platbou, měl by ji uvést jako běžnou platbu (jsou-li splněny všechny ostatní podmínky pro poskytování informací).</p> <p>Do tohoto pole poskytovatelé platebních služeb uvedou, že daná platba je vrácenou platbou. Identifikační kód transakce vrácení platby a odkaz na původní transakci se uvedou do kolonky 14.</p>	Povinný, je-li relevantní
8	Datum/čas	odst. 2 písm. a)	<p>Do tohoto pole se uvede datum a čas platby. Vzhledem k množství dat, která jsou k dispozici u jednorázové platební transakce, mohou poskytovatelé platebních služeb uvést více dat.</p> <p>Ve snaze zjednodušit odhalování vícenásobného poskytování informací a standardizaci poskytování informací je však v následujících oddílech u každé platební metody uvedeno alespoň jedno datum, které je u všech poskytovatelů platebních služeb účastníků se jednorázové platební transakce společné a které je třeba vždy uvádět (viz níže).</p>	Povinný
9	Částka	odst. 2 písm. b)	Do tohoto pole se uvede celková částka platební transakce nebo vrácené platby.	Povinný
10	Měna	odst. 2 písm. b)	<p>Do tohoto pole se uvede měna platební transakce nebo transakce vrácené platby.</p> <p>Dojde-li ke změně měny, musí být částka platby uvedena v původní měně před zúčtováním a převodem měny kterýmkoli z poskytovatelů platebních služeb.</p>	Povinný
11	Členský stát původu platby	odst. 2 písm. c)	<p>Do tohoto pole se uvede kód země členského státu původu platby obdržené příjemcem.</p> <p>Poskytovatelé platebních služeb musí uvést členský stát původu vyplývající z informací uvedených v kolonce 13 a v souladu s článkem 243c. V případech, kdy může poskytovatel platebních služeb určit několik členských států původu platby, musí použít ten, který co nejpřesněji odpovídá místu usazení plátce (viz oddíl 3.1.1).</p>	Povinný, je-li relevantní, je-li transakcí platba.
12	Členský stát místa určení vrácené platby	odst. 2 písm. c)	<p>Do tohoto pole se uvede kód země členského státu určení vrácené platby obdržené plátcem.</p> <p>Všechna pravidla platná pro kolonku 11 platí také zde.</p>	Povinný, je-li relevantní, je-li transakcí vrácená platba z kolonky 7.
13	Informace o místě usazení plátce	odst. 2 písm. c)	<p>Do tohoto pole se uvedou informace použité k určení původu platby nebo místa určení vrácené platby v souladu s článkem 243c.</p> <p>Tyto informace mohou zahrnovat jakýkoli datový prvek, který má poskytovatel platebních služeb k dispozici, jak je</p>	Povinný

			<p>popsáno v kolonce 11 (IBAN, adresa, číslo karty atd.). Je důležité poznamenat, že do tohoto pole je třeba pouze uvést, jaké údaje byly použity, samotné údaje nesmí být předány.</p> <p>To znamená, že poskytovatel platebních služeb například uvede, že místo usazení plátce bylo zjištěno v určitém členském státě pomocí identifikátoru IBAN platebního účtu plátce. Nikdy však nesmí dojít k předání identifikátoru IBAN samotného plátce.</p>	
14	Identifikační kód transakce	odst. 2 písm. d)	<p>Účelem tohoto pole je umožnit snadnou identifikaci duplicitních plateb. Do tohoto pole se uvedou jakékoli údaje, které jednoznačně označují platební transakci.</p> <p>Je-li k dispozici několik identifikačních kódů transakce, měla by být vždy dána přednost identifikátoru, který je předáván v rámci platebního řetězce a je k dispozici dalším poskytovatelům platebních služeb v platebním řetězci.</p> <p>V případě vrácených plateb, jak je podrobně uvedeno v kolonce 7, musí být identifikační kód transakce uvedený u vrácené platby totožný s identifikačním kódem výchozí transakce nebo musí tento kód alespoň obsahovat.</p>	Povinný
15	Fyzická přítomnost	odst. 2 písm. e)	<p>Účelem tohoto pole je umožnit snadnou identifikaci fyzických plateb provedených plátcem v prostorách příjemce na rozdíl od plateb on-line.</p> <p>Do tohoto pole se uvede jakýkoli odkaz, který uvádí přítomnost plátce ve fyzických prostorách obchodníka při iniciování platby.</p>	Povinný, je-li relevantní

4.5.2 Údaje, které je třeba poskytnout, podle jednotlivých platebních metod

4.5.2.1 Úhrada

Při běžné úhradě plátce zadá příkaz své bance, aby převedla peněžní prostředky na bankovní účet příjemce.

Tabulka 3 – Přehled datových prvků, které je třeba poskytnout v případě úhrady

Č.	Datový prvek	K dispozici poskytovateli platebních služeb		Možný přijímaný standardní formát	Poznámky
		Plátce	Příjemce		
1	Kód BIC / ID oznamujícího poskytovatele platebních služeb	Ano	Ano	kód BIC (ISO 9362)	
2	Jméno/název příjemce	Ano	Ano		
3	DPH/DIČ příjemce	Ne vždy	Ne vždy	EU DIČ musí být v souladu s normami EU. U jiných identifikátorů nejsou vyžadovány žádné normy.	DIČ/TIN nejsou povinné prvky pro zpracování plateb. Mohou být k dispozici společně s jinými identifikátory, někdy podle přísnějších požadavků vnitrostátních právních předpisů. Poskyvatelé platebních služeb, kteří neshromažďují DIČ/TIN svých klientů, proto nejsou povinni tyto údaje předávat. Pravděpodobnější je, že poskyvatelé platebních služeb příjemce mají DIČ/TIN nebo jiný identifikátor na základě požadavků zásady „poznej svého klienta“ (know your customer, KYC).
4	Identifikační číslo účtu příjemce	Ano	Ano	IBAN (ISO 13616)	U plateb do země, která nepoužívá IBAN, lze místo něj uvádět vnitrostátní čísla účtů.
5	Kód BIC / ID poskytovatele platebních služeb příjemce	Nepoužije se	Nepoužije se	/	Číslo účtu by mělo být při úhradě vždy k dispozici.
6	Adresa příjemce	Ne vždy	Ano	/	Adresa není pro zpracování plateb prostřednictvím úhrady povinná, ale poskyvatelé platebních služeb příjemce ji mají k dispozici na základě zásady KYC.
7	Vrácená platba	Ano	Ano	/	
8	Datum/čas	Ano	Ano	Den vypořádání	
9	Částka	Ano	Ano	Částku je třeba uvádět se dvěma desetinnými	

				místy	
10	Měna	Ano	Ano	ISO 4217	
11	Členský stát původu platby	Ano	Ano	ISO 3166-1 alpha 3	
12	Členský stát místa určení vracené platby	Ano	Ano	ISO 3166-1 alpha 3	
13	Informace o místě usazení plátce	Ano	Ano	Nepoužije se	
14	Identifikační kód transakce	Ano	Ano	Žádné normy	Identifikační kódy transakce pro úhrady jsou vlastnictvím poskytovatele platebních služeb a jsou jedinečné pouze v rámci systému poskytovatele platebních služeb.
15	Fyzická přítomnost	Nepoužije se	Nepoužije se		

4.5.2.2 Inkaso

Jak je popsáno v oddíle 1, inkasa fungují podobně jako úhrady s výjimkou toho, že platbu iniciuje příjemce a nikoli plátce. Je důležité znovu upozornit na to, že v současné době neexistují žádné standardy pro inkaso, na které se nevztahuje nařízení o SEPA. Proto se mezinárodní inkasa provádějí podle pravidel *ad hoc*, která jsou buď převzata z pravidel SEPA, nebo z vnitrostátních systémů. Z tohoto důvodu se tabulka níže zaměřuje na normy, které se vztahují na poskytování informací příjemcem, protože neexistují žádné normy pro poskytování informací plátcem týkající se plateb mimo EU.

Tabulka 4 – Přehled datových prvků, které je třeba poskytnout v případě inkasa

Č.	Datový prvek	K dispozici poskytovateli platebních služeb		Možný přijímaný standardní formát	Poznámky
		Plátce	Příjemce		
1	Kód BIC / ID oznamujícího poskytovatele platebních služeb	Nepoužije se	Ano	kód BIC (ISO 9362)	
2	Jméno/název příjemce	Nepoužije se	Ano		
3	DPH/DIČ příjemce	Nepoužije se	Ne vždy	EU DIČ musí být v souladu s normami EU. U jiných identifikátorů nejsou vyžadovány žádné normy.	DIČ/TIN nejsou povinné prvky pro zpracování plateb. Mohou být k dispozici společně s jinými identifikátory, někdy podle přísnějších požadavků vnitrostátních právních předpisů. Poskytovatelé platebních služeb, kteří neshromažďují DIČ/TIN svých klientů,

					proto nejsou povinni tyto údaje předávat. Pravděpodobnější je, že poskytovatelé platebních služeb příjemce mají DIČ/TIN nebo jiné identifikátory na základě požadavků zásady „poznej svého klienta“ (know your customer, KYC).
4	Identifikační číslo účtu příjemce	Nepoužije se	Ano	IBAN (ISO 13616)	
5	Kód BIC / ID poskytovatele platebních služeb příjemce	Nepoužije se	Nepoužije se	/	Číslo účtu by mělo být u inkasa vždy k dispozici.
6	Adresa příjemce	Nepoužije se	Ano	/	Adresa není pro zpracování plateb prostřednictvím inkasa povinná, ale poskytovatelé platebních služeb příjemce ji mají k dispozici na základě zásady KYC.
7	Vrácená platba	Nepoužije se	Ano	/	
8	Datum/čas	Nepoužije se	Ano	Den vypořádání	
9	Částka	Nepoužije se	Ano	Částku je třeba uvádět se dvěma desetinnými místy	
10	Měna	Nepoužije se	Ano	ISO 4217	
11	Členský stát původu platby	Nepoužije se	Ano	ISO 3166-1 alpha 3	
12	Členský stát místa určení vrácené platby	Nepoužije se	Ano	ISO 3166-1 alpha 3	
13	Informace o místě usazení plátce	Nepoužije se	Ano	Nepoužije se	
14	Identifikační kód transakce	Nepoužije se	Ano	/	Identifikační kódy transakce pro inkasa jsou vlastnictvím poskytovatele platebních služeb a jsou jedinečné pouze v rámci systému poskytovatele platebních služeb.
15	Fyzická přítomnost	Nepoužije se	Nepoužije se	/	

4.5.2.3 Poukazování peněz

Poukazování peněz se liší od jiných platebních metod tím, že k provádění plateb není nutný platební účet. Přestože v dnešní době je možné uvádět do příkazů k poukázání peněz platební účty, lze přesto převádět peněžní prostředky bez nich. Hlavním rozdílem pro instituce pro poukazování peněz bude uvedení identifikátoru do kolonky 5 za účelem identifikace partnera pro výplatu, neexistuje-li identifikátor platebního účtu.

Tabulka 5 – Přehled datových prvků, které je třeba poskytnout v případě poukazování peněz

Č.	Datový prvek	K dispozici poskytovateli platebních služeb		Možný přijímaný standardní formát	Poznámky
		Plátce	Příjemce		
1	Kód BIC / ID oznamujícího poskytovatele platebních služeb	Ano	Ano	kód BIC (ISO 9362)	
2	Jméno/název příjemce	Ano	Ano		
3	DPH/DIČ příjemce	Ne vždy	Ne vždy	EU DIČ musí být v souladu s normami EU. U jiných identifikátorů nejsou vyžadovány žádné normy.	DIČ/TIN nejsou povinné prvky pro zpracování plateb. Mohou být k dispozici společně s jinými identifikátory, někdy podle přísnějších požadavků vnitrostátních právních předpisů. Poskytovatelé platebních služeb, kteří neshromažďují DIČ/TIN svých klientů, proto nejsou povinni tyto údaje předávat. Pravděpodobnější je, že poskytovatelé platebních služeb příjemce mají DIČ/TIN nebo jiné identifikátory na základě požadavků zásady KYC.
4	Identifikační číslo účtu příjemce	Nepoužije se	Nepoužije se	IBAN (ISO 13616)	K provedení tradičního poukázání peněz není nutný platební účet. Je však možné tuto informaci poskytnout. V takovém případě je nutné uvést tuto informaci do kolonky 5 namísto kódu BIC.
5	Kód BIC / ID poskytovatele platebních služeb příjemce	Ano	Ano	kód BIC (ISO 9362)	Kód BIC nebo jiný identifikátor umožní identifikaci poskytovatele platebních služeb, kterému jsou peněžní prostředky zasílány. Není-li k dispozici kód BIC, lze uvést jakékoli vnitrostátní identifikační číslo, pokud umožňuje jedinečnou identifikaci poskytovatele platebních služeb.
6	Adresa příjemce	Ne vždy	Ano	/	Adresa není pro zpracování plateb prostřednictvím poukazování peněz povinná, ale poskytovatelé platebních služeb příjemce ji mají k dispozici na

					základě zásady KYC.
7	Vrácená platba	Ano	Ano	/	
8	Datum/čas	Ano	Ano	Datum provedení	
9	Částka	Ano	Ano	Částku je třeba uvádět se dvěma desetinnými místy	
10	Měna	Ano	Ano	ISO 4217	
11	Členský stát původu platby	Ano	Ano	ISO 3166-1 alpha 3	
12	Členský stát místa určení vrácené platby	Ano	Ano	ISO 3166-1 alpha 3	
13	Informace o místě usazení plátce	Ano	Ano	Nepoužije se	
14	Identifikační kód transakce	Ano	Ano	Žádné normy	Identifikační kódy transakce pro poukazování peněz jsou vlastnictvím poskytovatele platebních služeb a jsou jedinečné pouze v rámci systému poskytovatele platebních služeb.
15	Fyzická přítomnost	Nepoužije se	Nepoužije se		

4.5.2.4 Platby kartou

Platby kartou iniciuje plátce pomocí údajů své kreditní nebo debetní karty, čímž iniciuje platební příkaz, který bude zpracován jeho vydavatelem karty a obchodním akceptantem příjemce. Přestože platby kartou lze rozdělit na platby v rámci trojstranných schémat platebních karet a platby v rámci čtyřstranných schémat platebních karet, a to na základě modelu použitého vydavatelem a akceptantem, budou poskytované údaje téměř totožné, protože obě schémata zpracovávají platby podobně.

Je také důležité uvést, že platby kartou jsou silně závislé na systému použitém ke zpracování plateb. V tomto ohledu není možné přezkoumat údaje vyměňované v každém stávajícím schématu platebních karet. Niže uvedená tabulka se zaměřuje na soubory pravidel vydané dvěma nejoblíbenějšími schématy platebních karet pro mezinárodní transakce, a to VISA a MasterCard.

Tabulka 6 – Přehled datových prvků, které je třeba poskytnout v případě plateb kreditní kartou

Č.	Datový prvek	K dispozici poskytovateli platebních služeb		Možný přijímaný standardní formát	Poznámky
		Plátce	Příjemce		
1	Kód BIC / ID oznamujícího poskytovatele platebních služeb	Ano	Ano	kód BIC (ISO 9362)	
2	Jméno/název příjemce	Ano	Ano	Jméno/název příjemce karty (MC DE043)	

				Obchodní firma (VISA TCR0 pos. 92–116)	
3	DPH/DIČ příjemce	Ne vždy	Ne vždy	EU DIČ musí být v souladu s normami EU. U jiných identifikátorů nejsou vyžadovány žádné normy.	DIČ/TIN nejsou povinné prvky pro zpracování plateb. Mohou být k dispozici společně s jinými identifikátory, někdy podle přísnějších požadavků vnitrostátních právních předpisů. Poskytovatelé platebních služeb, kteří neshromažďují DIČ/TIN svých klientů, proto nejsou povinni tyto údaje předávat. Pravděpodobnější je, že poskytovatelé platebních služeb příjemce mají DIČ/TIN nebo jiné identifikátory na základě požadavků zásady KYC.
4	Identifikační číslo účtu příjemce	Ano	Ano	ID obchodníka / ID příjemce karty (MC DE042)	ID obchodníka a ID příjemce karty je třeba uvést současně, aby bylo možné identifikovat obchodníka, který prodává zboží za daným akceptantem.
5	Kód BIC / ID poskytovatele platebních služeb příjemce	Nepoužije se	Nepoužije se	/	
6	Adresa příjemce	Ano	Ano	MC DE043 VISA TCR0	
7	Vrácená platba	Ano	Ano	/	Je-li uveden odkaz na původní platbu, je třeba jej uvést jako součást identifikačního kódu transakce do kolonky 14
8	Datum/čas	Ano	Ano	MC: DE 12 – Datum a čas, místní transakce Visa: TC05 Datum nákupu	Datum by mělo obsahovat alespoň měsíc a rok transakce.
9	Částka	Ano	Ano	Mastercard: DE04/DE05/DE06 VISA: TC05 zdrojová částka a kód zdrojové měny Částku je třeba uvádět se dvěma desetinnými místy.	
10	Měna	Ano	Ano	ISO 4217	
11	Členský stát původu platby	Ano	Ano	ISO 3166-1 alpha 3	Pro místo usazení plátce se použije číselná řada identifikačního čísla banky („BIN“) v čísle karty k určení toho, kde byla karta

					vydána, a nikoli toho, kde je usazen vydavatel.
12	Členský stát místa určení vrácené platby	Ano	Ano	ISO 3166-1 alpha 3	Pro místo usazení plátce se použije číselná řada BIN v čísle karty k určení toho, kde byla karta vydána, a nikoli toho, kde je usazen vydavatel.
13	Informace o místě usazení plátce	Ano	Ano	Číselná řada BIN karty	
14	Identifikační kód transakce	Ano	Ano	MC: DE 31 – Referenční údaje akceptanta Visa: TC05 – Referenční číslo akceptanta	Identifikační kód transakce, který je třeba uvést, je kód poskytnutý akceptantem, který je jedinečný v rámci použitého karetního systému a společný pro všechny poskytovatele platebních služeb, kteří se účastní platby.
15	Fyzická přítomnost	Ano	Ano	MC: DE 22 Vstupní režim místa poskytování služeb (POS) Visa: TC05 Vstupní režim POS	

4.5.2.5 Elektronické peníze

Typickou platbu elektronickými penězi iniciuje plátce, který zadá příkaz k převodu prostředků na svém účtu elektronických peněz na účet elektronických peněz příjemce. Přidání prostředků na účet elektronických peněz lze provádět pomocí různých platebních metod (úhrada, platba kartou atd.), a to buď před platbou elektronickými penězi, nebo současně s ní (pokud plátce neměl na svém účtu elektronických peněz žádné prostředky k provedení platby). Tyto platby za účelem přidání prostředků na účet elektronických peněz nebo výběru z tohoto účtu se externím poskytovatelům platebních služeb podílejícím se na transakci jeví jako platba od plátce k institucím elektronických peněz, které budou označeny jako příjemce (pokud plátce prostředky na svůj účet elektronických peněz přidává) nebo jako plátce (pokud příjemce prostředky ze svého účtu elektronických peněz vybírá). Účet elektronických peněz může mít v případě elektronických poukazů také podobu předplacené karty.

Zvláštnost plateb elektronickými penězi spočívá v tom, že pro transakce s elektronickými penězi neexistují žádné normy. Platby elektronickými penězi se provádějí v uzavřeném systému, kdy má plátce i příjemce uzavřenou smlouvu s poskytovatelem elektronických peněz a vztahují se na ně pravidla stanovená samotným poskytovatelem elektronických peněz, který si tak může svobodně stanovit pravidla, jaká si přeje. Na druhé straně tento uzavřený systém umožňuje poskytovateli elektronických peněz mít úplný přehled o platební transakci i o plátcí a příjemci.

Tabulka 7 – Přehled datových prvků, které je třeba poskytnout v případě plateb elektronickými penězi

		K dispozici poskytovateli platebních služeb		
--	--	---	--	--

Č.	Datový prvek	Plátce	Příjemce	Možný přijímaný standardní formát	Poznámky
1	Kód BIC / ID oznamujícího poskytovatele platebních služeb	Ano	Ano	kód BIC (ISO 9362)	
2	Jméno/název příjemce	Ano	Ano		
3	DPH/DIČ příjemce	Ne vždy	Ne vždy	EU DIČ musí být v souladu s normami EU. U jiných identifikátorů nejsou vyžadovány žádné normy.	DIČ/TIN nejsou povinné prvky pro zpracování plateb. Mohou být k dispozici společně s jinými identifikátory, někdy podle přísnějších požadavků vnitrostátních právních předpisů.
4	Identifikační číslo účtu příjemce	Ano	Ano	IBAN (ISO 13616)	Není-li k dispozici IBAN, může poskytovatel elektronických peněz jako identifikátor uvést například číslo účtu elektronických peněz nebo jiný identifikátor, například ID obchodníka.
5	Kód BIC / ID poskytovatele platebních služeb příjemce	Nepoužije se	Nepoužije se	/	
6	Adresa příjemce	Ano	Ano		
7	Vrácená platba	Ano	Ano		Je-li uveden odkaz na původní platbu, je třeba jej uvést jako součást identifikačního kódu transakce do kolonky 14
8	Datum/čas	Ano	Ano	Datum provedení	
9	Částka	Ano	Ano	Částku je třeba uvádět se dvěma desetinnými místy	
10	Měna	Ano	Ano	ISO 4217	
11	Členský stát původu platby	Ano	Ano	ISO 3166-1 alpha 3	
12	Členský stát místa určení vrácené platby	Ano	Ano	ISO 3166-1 alpha 3	
13	Informace o místě usazení plátce	Ano	Ano	IBAN, adresa elektronického účtu, číselná řada BIN karty, IP adresa.	Poskytovatelé elektronických peněz musí při zjišťování místa usazení plátce použít všechny informace, které mají ve svých záznamech k dispozici, a určit tu, která nejlépe odpovídá místu usazení příjemce.
14	Identifikační kód transakce	Ano	Ano		Identifikační kódy transakce pro transakce s elektronickými penězi jsou vlastnictvím poskytovatele elektronických peněz a jsou jedinečné pouze v rámci systému

					poskytovatele elektronických peněz.
15	Fyzická přítomnost	Nepoužije se	Nepoužije se		

4.5.2.6 Tržiště

Tržiště nenabízejí specifické platební metody, ale umožňují svým uživatelům používat jiné platební metody k nákupu zboží nebo služeb na jejich centralizované platformě. Vzhledem k této specifčnosti je způsob, jakým tržiště jako poskytovatelé platebních služeb zpracovávají platby, podobný jednak způsobu fungování související platební metody, a jednak způsobu, jakým poskytovatelé elektronických peněz působí uprostřed celé infrastruktury.

Údaje, které budou tržiště moci poskytovat, se proto mohou lišit v závislosti na použité platební metodě a nabídce (např. zda bude platba provedena prostřednictvím úhrady, platby kartou, elektronických peněz atd.). Jelikož se však tržiště nachází v centru zpracování platby a drží peněžní prostředky jménem plátce i příjemce, má vždy úplný přehled o platební transakci i o plátcí a příjemci.

Tabulka 8 – Přehled datových prvků, které musí poskytnout tržiště

Č.	Datový prvek	K dispozici poskytovateli platebních služeb		Možný přijímaný standardní formát	Poznámky
		Plátce	Příjemce		
1	Kód BIC / ID oznamujícího poskytovatele platebních služeb	Ano	Ano	kód BIC (ISO 9362)	
2	Jméno/název příjemce	Ano	Ano	(Jméno/název na prodejním účtu)	
3	DPH/DIČ příjemce	Ne vždy	Ne vždy	EU DIČ musí být v souladu s normami EU. U jiných identifikátorů nejsou vyžadovány žádné normy.	DIČ/TIN nejsou povinné prvky pro zpracování plateb. Mohou být k dispozici společně s jinými identifikátory, někdy podle přísnějších požadavků vnitrostátních právních předpisů.
4	Identifikační číslo účtu příjemce	Ano	Ano	IBAN (ISO 13616) ID obchodníka (MC DE 042)	Není-li k dispozici IBAN, může tržiště uvést jiný identifikátor účtu, včetně ID účtu tržiště.
5	Kód BIC / ID poskytovatele platebních služeb příjemce	Nepoužije se	Nepoužije se	/	
6	Adresa příjemce	Ano	Ano		

7	Vrácená platba	Ano	Ano		Je-li uveden odkaz na původní platbu, je třeba jej uvést jako součást identifikačního kódu transakce do kolonky 14
8	Datum/čas	Ano	Ano	Datum provedení	
9	Částka	Ano	Ano		
10	Měna	Ano	Ano	ISO 4217	
11	Členský stát původu platby	Ano	Ano	ISO 3166-1 alpha 3	
12	Členský stát místa určení vrácené platby	Ano	Ano	ISO 3166-1 alpha 3	
13	Informace o místě usazení plátce	Ano	Ano	IBAN (ISO 13616) Číselná řada BIN karty IP adresa	Tržiště musejí při zjišťování místa usazení plátce použít všechny informace, které mají ve svých záznamech k dispozici, a určit tu, která nejlépe odpovídá místu usazení příjemce.
14	Identifikační kód transakce	Ano	Ano		Identifikační kód transakce bude přidělen tržištěm a nebude k dispozici jiným poskytovatelům platebních služeb v platebním řetězci.
15	Fyzická přítomnost	Nepoužije se	Nepoužije se		

4.5.3 Aspekty kvality údajů

Údaje, které mají poskytovatelé platebních služeb předávat, se budou lišit v závislosti na použité platební metodě a na tom, zda je oznamujícím subjektem poskytovatel platebních služeb plátce nebo příjemce. Konkrétně v druhém případě mohou být údaje předávané poskytovatelem platebních služeb plátce méně kvalitní nebo poskytovatel platebních služeb nemusí mít možnost je prověřit, protože nebude mít kontakt s příjemcem.

V rámci povinnosti poskytovat informace nemusí poskytovatelé platebních služeb žádat své partnery o více údajů, než mají již k dispozici, nebo o výměnu údajů během zpracování platby. Také se od nich nevyžaduje, aby údaje, které použili, ověřovali nad rámec toho, co je nezbytné pro zpracování platby a splnění povinností podle zásady KYC a v rámci povinností v oblasti AML. To znamená, že nemůže-li poskytovatel platebních služeb některý datový prvek ověřit, například pokud se vztahuje k vnitrostátnímu systému třetí země, může poskytovatel platebních služeb tento údaj poskytnout tak, jak je, a nemusí dále kontrolovat jeho platnost.

Kvalita údajů se může lišit také podle obchodních modelů poskytovatelů platebních služeb. Poskytovatelé elektronických peněz mají zpravidla úplný přehled o převodu mezi plátcem a příjemcem, což by jim mělo umožnit poskytovat kvalitnější údaje o příjemci.

Hlavní problémy s kvalitou údajů nastanou, když bude údaje poskytovat poskytovatel platebních služeb plátce, protože nemůže potvrdit, že předávané údaje jsou správné. Tento problém je ještě horší u platebních metod, kde pole mají formu kolonky pro volný text, který vyplňuje plátce, což se týká zejména úhrady.

V tabulce níže je uveden přehled očekávané kvality údajů předávaných poskytovateli platebních služeb u hlavních platebních metod uvedených v těchto pokynech. U prvků žluté barvy se předpokládá, že budou buď zřídka dostupné, nebo méně kvalitní. Tržiště nejsou uvedena, protože používají údaje z jiné platební metody, které jsou doplněny jejich vlastními údaji o plátcích i příjemcích. Proto se nepředpokládá, že by u nich byly potíže s dostupností nebo kvalitou údajů.

Tabulka 9 – Přehled údajů a očekávaných úrovní kvality údajů

Požadavky na údaje (článek 243d)	Platby kartou		Bankovní převody			Inkasa		Elektronické peníze		Poukazování peněz		
	Spojené s příjemcem	PPS plátce (vydavatel)	PPS plátce (akceptant)	PPS plátce (SEPA – IBAN)	PPS plátce (Swift)	PPS příjemce (SEPA)	PPS plátce	PPS příjemce	PPS plátce	PPS příjemce	PPS plátce	PPS příjemce
1a) Kód BIC PPS	Ano	Ano	Ano	Ano	Ano	Ano	Ano	Ano	Ano	Ano	Ano	Ano
1b) Jméno/název příjemce	Jméno/název příjemce karty (MC DE043) Obchodní firma (VISA TCR0)	Jméno/název příjemce karty (MC DE043) Obchodní firma (VISA TCR0)	Jméno/název příjemce (poskytnutá plátcem)	Jméno/název příjemce (SWIFT 59a)	Jméno/název věřitele (záznamy)	Jméno/název věřitele (záznamy)	Jméno/název věřitele (záznamy)	Jméno/název příjemce (vlastní záznamy)	Jméno/název příjemce (vlastní záznamy)	Jméno/název příjemce	Jméno/název příjemce	
1c) Identifikační číslo DIČ	Nepovinné	Povinné v některých členských státech	Nepovinné	Nepovinné	Povinné v některých členských státech	Nepovinné	Povinné v některých členských státech	Nepovinné	Nepovinné	Nepovinné	Nepovinné	
1d) IBAN, ID příjemce	ID obchodníka / příjemce karty (MC DE042)	IBAN + ID obchodníka / příjemce karty (MC DE042)	IBAN	SWIFT pole 59/59a	IBAN	IBAN (EU)	IBAN (EU)	Identifikátor elektronického účtu (+ IBAN)	Identifikátor elektronického účtu (+ IBAN)	IBAN, je-li k dispozici	IBAN, je-li k dispozici	
1e) Kód BIC PPS příjemce	Nepoužije se	Nepoužije se	Nepoužije se	Kód BIC nebo jiné ID	Nepoužije se	Nepoužije se	Nepoužije se	Nepoužije se	Nepoužije se	Kód BIC nebo jiné ID	Kód BIC nebo jiné ID	
1f) Adresa příjemce	Ulice příjemce karty (DE043 sub2)	Adresa příjemce (vlastní záznamy)	Adresa příjemce (poskytnutá plátcem)	Adresa příjemce (SWIFT pole 59)	Adresa příjemce (vlastní záznamy)	Adresa příjemce (předaná příjemcem)	Adresa příjemce (vlastní záznamy)	Adresa příjemce (vlastní záznamy)	Adresa příjemce (vlastní záznamy)	Adresa příjemce (poskytnutá plátcem)	Adresa příjemce (vlastní záznamy)	

Požadavky na údaje (článek 243d)	Platby kartou		Bankovní převody			Inkasa		Elektronické peníze		Poukazování peněz	
Spojené s platbou	PPS plátce (vydavatel)	PPS plátce (akceptant)	PPS plátce (SEPA – IBAN)	PPS plátce (Swift)	PPS příjemce (SEPA)	PPS plátce	PPS příjemce	PPS plátce	PPS příjemce	PPS plátce	PPS příjemce
2a) Datum a čas	Místní transakce (MC DE12) Datum nákupu (TC05)	Místní transakce (MC DE12) Datum nákupu (TC05)	Den mezibankovníh o vypořádání	Datum provedení (pole 32a)	Den mezibankovníh o vypořádání	Den mezibankovníh o vypořádání	Den mezibankovníh o vypořádání	Datum provedení	Datum provedení	Datum provedení	Datum provedení
2b) Částka a měna	Původní měna	Původní měna	Původní měna	Původní měna	Původní měna	Původní měna	Původní měna	Původní měna	Původní měna	Původní měna	Původní měna
2c) Členský stát původu	BIN	BIN	IBAN	IBAN	IBAN	IBAN	IBAN	Místo vedení účtu	Kód vydavatele karty	Kód země partnera pro výplatu	Kód země partnera pro výplatu
2d) Identifikační kód transakce	Odkaz na akceptant a (MC DE31 – VISA TC05)	Odkaz na akceptant a (MC DE31 – VISA TC05)	Vlastní identifikační číslo	Vlastní identifikační číslo	Vlastní identifikační číslo	Vlastní identifikační číslo	Vlastní identifikační číslo	Vlastní identifikační číslo	Vlastní identifikační číslo	Vlastní identifikační číslo	Vlastní identifikační číslo
2e) Platby prostřednictvím POS	MC DE 22 – VISA TC05	MC DE 22 – VISA TC05	Nepoužije se	Nepoužije se	Nepoužije se	Nepoužije se	Nepoužije se	Nepoužije se	Nepoužije se	Nepoužije se	Nepoužije se

5 PRAVIDLA PRO (OPĚTOVNĚ) PŘEDKLÁDÁNÍ ÚDAJŮ

Tento oddíl se zaměřuje na pravidla pro předkládání nebo opětovné předkládání údajů ze strany poskytovatelů platebních služeb členským státům, která by mohla mít dopad na předávání údajů do systému CESOP. Jelikož však ve směrnici 2020/284 ani v nařízení 2020/283 nejsou pravidla pro shromažďování údajů o platbách na vnitrostátní úrovni stanovena, s výjimkou povinnosti členských států shromažďovat údaje o platbách pomocí elektronického standardního formuláře definovaného v příloze prováděcího nařízení a ve lhůtě stanovené v článku 24b zavedeném v nařízení 2020/283, jsou v tomto oddíle uvedeny zejména osvědčené postupy a doporučení, jejichž cílem je omezit dopad, který by mohly mít opětovně předkládané údaje na vnitrostátní úrovni a chyby během vnitrostátního shromažďování údajů na přenos do systému CESOP.

Níže uvedené oddíly poskytují přehled o tom, co mohou poskytovatelé platebních služeb očekávat od procesu (opětovného) předkládání údajů na vnitrostátní úrovni, tj. pokyny, u nichž se doporučuje, aby podle nich jednotlivé členské státy postupovaly. Tato pravidla je však třeba chápat ve spojení s příslušnými vnitrostátními právními předpisy týkajícími se shromažďování údajů o platbách platnými v každém členském státě, které se mohou v některých aspektech lišit.

5.1 Ověření informací o platbách na vnitrostátní úrovni

Poskytovatelé platebních služeb by měli zprávu o platbách před jejím předložením vnitrostátnímu správci daně ověřit v souladu s přílohou prováděcího nařízení. To zahrnuje kontrolu XSD („schéma XSD“) a kontrolu obchodních pravidel, aby bylo zajištěno, že chyby budou zachyceny co nejdříve v průběhu procesu.

Při přijímání zprávy o platbách by vnitrostátní správci daně měli přijaté údaje o platbě ověřit podle schématu XSD. V případě, že schéma XSD není dodrženo (negativní výsledek ověření), bude celý soubor zamítnut a poskytovatel platebních služeb bude muset celý soubor odeslat znovu. Ve zprávě o ověření zaslané správci daně poskytovateli platebních služeb bude použito stejné schéma XML, jaké pro ověřovací zprávu používá systém CESOP.

Aby se zabránilo dopadu chyb na předkládání údajů do systému CESOP, *doporučuje se* postupovat takto:

- Vnitrostátní správce daně přijatou zprávu o platbách okamžitě ověří podle schématu XSD.
- V případě negativního výsledku vnitrostátní správce daně neprodleně informuje poskytovatele platebních služeb o výsledku ověření schématu XSD.
- V případě kladného ověření podle schématu XSD předá vnitrostátní správce daně informace o platbách neprodleně do systému CESOP.
- V případě záporného ověření podle schématu XSD budou ve zprávě o výsledku ověření uvedeny kódy všech technických chyb, aby je mohl poskytovatel platebních služeb opravit všechny najednou.
- Vnitrostátní správce daně neprovádí ověření obchodních pravidel. Obchodní pravidla jsou kontrolována na úrovni systému CESOP.

5.2 Ověření informací o platbách na úrovni systému CESOP

Jakmile systém CESOP obdrží zprávu o platbách od vnitrostátního správce daně, ověří zprávu s údaji o platbách podle schématu XSD a obchodních pravidel uvedených v uživatelské příručce XSD. Kontrola podle schématu XSD by zpravidla neměla vracet žádné chyby na úrovni systému CESOP, protože tato kontrola již byla provedena na vnitrostátní úrovni. Naopak kontrola obchodních pravidel by mohla vést k negativnímu výsledku ověření. Je tedy možné, že zpráva s platebními údaji projde ověřováním

členským státem, ale později je ověřena systémem CESOP s negativním výsledkem. Systém CESOP zašle výsledek ověření příslušnému vnitrostátnímu správci daně, a to jak pozitivní, tak negativní výsledek. Vnitrostátní správce daně obsah zprávy s platebními údaji za žádných okolností nezmění.

Aby bylo možné rychle reagovat na chybu při přenosu údajů do systému CESOP, *doporučuje se* postupovat takto:

- V případě pozitivního i negativního výsledku předá vnitrostátní správce daně výsledek ověření ze systému CESOP poskytovatelům platebních služeb.
- V případě pozitivního i negativního výsledku předá vnitrostátní správce daně výsledek ověření ze systému CESOP poskytovatelům platebních služeb.

5.3 Opakované předkládání údajů

V případě negativního výsledku ověření musí poskytovatel platebních služeb odeslat zprávu s platebními údaji znovu se správnými údaji. Je-li záporný výsledek ověření způsoben neúspěšnou kontrolou XSD na vnitrostátní úrovni, předloží poskytovatel platebních služeb všechny údaje za dané čtvrtletí znovu. To je způsobeno skutečností, že systém CESOP od poskytovatele platebních služeb ještě neobdržel za dané čtvrtletí žádné údaje, a proto není možné zasílat pouze opravy u některých konkrétních příjemců.

Pokud naopak poskytovatel platebních služeb obdrží negativní výsledek ověření, který pochází ze systému CESOP, měly by mu členské státy povolit, aby znovu předložil pouze údaje o příjemcích, které měly být opraveny. Opakovaně podané zprávy s údaji o platbách budou procházet naprosto stejným procesem jako při původním předkládání údajů.

Aby se omezily dopady, které mohou mít opakovaně předkládané údaje a opravy na poskytování údajů do systému CESOP a na dostupnost údajů v systému, *doporučuje se* postupovat takto:

- Vnitrostátní správce daně poskytne poskytovateli platebních služeb lhůtu pro opětovné předložení údajů o platbách.
- Tato lhůta by neměla překročit 30 kalendářních dnů počínaje dnem, kdy členský stát zašle poskytovateli platebních služeb zprávu o ověření.
- Po uplynutí poloviny lhůty stanovené vnitrostátním správcem daně by měl vnitrostátní správce daně zaslat poskytovateli platebních služeb upozornění na opakované předložení údajů.
- Pokud nejsou údaje předloženy před koncem lhůty pro opětovné předložení údajů, mělo by být poskytovateli platebních služeb zasláno oznámení s lhůtou pro splnění povinnosti opakovaného předložení údajů.
- Každý členský stát by měl přijmout právní předpisy, které umožní zavedení sankci pro poskytovatele platebních služeb, kteří v dané lhůtě nepředloží nebo opakovaně nepředloží platební údaje.

Tato doporučení platí také v případě, že poskytovatel platebních služeb nepředloží před uplynutím lhůty pro podání žádnou zprávu o platbách, a v případě, že poskytovatel platebních služeb předloží údaje, na které se povinnost poskytovat informace nevztahuje (např. poskytovatel platebních služeb odešle údaje o příjemci, který nesplnil prahovou hodnotu 25 transakcí). Ve druhém případě by v oznámení mělo být uvedeno, které údaje by neměly být předány, a mělo by být požadováno jejich vymazání z opakovaně předkládaných údajů. Předkládání údajů při nedosažení prahové hodnoty se považuje za nedodržení pravidel stanovených v článku 243b a může podléhat sankcím.

V případě opožděného podání zprávy o platebních údajích poskytovateli platebních služeb by měly být tyto zprávy přidány do systému CESOP, jakmile budou přijaty a úspěšně projdou kontrolou ověření,

protože tyto údaje budou pro systém užitečné. To však nebrání členským státům v uplatňování sankcí za pozdní předložení údajů.

5.4 Spontánní opravování chyb

Přestože poskytovatelé platebních služeb musí zkontrolovat platnost údajů, které předávají, podle schématu XSD a obchodních pravidel, může se přesto stát, že do systému CESOP zašlou chybné platební údaje.

V tomto případě mohou poskytovatelé platebních služeb, jakmile zjistí, že do systému CESOP zaslali chybné údaje, spontánně zaslat členským státům nové soubory s opravenými údaji v souladu s pravidly stanovenými v uživatelské příručce XSD.

V právních předpisech EU není stanovena žádná konkrétní lhůta, protože je vždy důležité, aby do systému CESOP byly zaslány správné údaje. Spontánní opravy by měly být nicméně zaslány před uplynutím období pro poskytování informací, ke kterému se vztahují, aby se předešlo sankcím, a nejpozději před koncem doby uchování údajů v systému CESOP (pět let). Po uplynutí této doby nebudou opravy možné, protože původní data budou odstraněna.

6 ZÁVĚREČNÉ POZNÁMKY

Cílem těchto pokynů je poskytnout praktické informace a vysvětlení týkající se poskytování údajů o platbách poskytovatelé platebních služeb a jejich shromažďování členskými státy. Nejsou právně závazné a slouží pouze k vysvětlení právních povinností, aniž by s nimi byly v rozporu.

Tyto pokyny mohou být v budoucnu měněny a aktualizovány na základě vývoje platebního trhu a uplatňování povinností poskytovat informace.

Dotazy nebo připomínky k těmto pokynům lze zasílat na adresu TAXUD-CESOP@ec.europa.eu.